CHARLES G. D. ROBERTS

I TAVSHEDENS RIGER

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
1924

I TAVSHEDENS RIGER

CHARLES G. D. ROBERTS

VILDMARKENS ADEL. (1913.). 2. Oplag. 1919.

DE VILDE FRÆNDER. (1914). 2. Oplag. 1919.

DEN MYSTISKE HORDE. (1914). 2. Oplag. 1920.

DET STORE REVIER. (1920). 4. Oplag. 1920.

ØDEMARKENS STEMMER. (1922). 4. Oplag. 1922.

PAA DE VILDE STIER. (1923). 6. Tusinde. 1923.

CHARLES G. D. ROBERTS

I TAVSHEDENS RIGER

OVERSAT AF

AAGE BOLVIG

GYLDENDALSKE BOGHANDEL - NORDISK
FORLAG - KJØBENHAVN - KRISTIANIA
LONDON - BERLIN - MDCCCCXXIV

OPLAG: 4000 EKSEMPLARER

—

PRINTED IN DENMARK
GYLDENDALS FORLAGSTRYKKERI
KJØBENHAVN

LUFTENS TERROR

FRA de ensomme, vidtstrakte Saltvandssumpe og fra den brede Flodmundings sivkransede og havomskyllede Bredder var Andeflokkene nu draget mod Syd. Graaænder, Rustænder, Gravænder og Dykænder havde i flere Dage nydt Livet sammen i al Venskabelighed og havde dykket og snadret imellem hverandre uden Hensyn til Artsforskel, men omsider havde de da skilt sig ud i Flokke efter deres Art og Flyveevne og havde i store Kileformationer begivet sig afsted mod blidere Himmelstrøg.

Men skønt de sumpede Engvidder nu laa stivnede under Frosten, skønt der blev hængende en tynd og skør Isfrynse efter hvert vigende Højvande, og skønt Snebygerne drog piskende henover Stranden og det flade, forblæste Marskland, var der dog enkelte Ukuelige, der stædigt opholdt Livet i dette ensomme Øde. En enkelt Omstrejfer fra Andeflokkene eller Efternøler fra det høje Nord søgte hist og her sin Føde og syntes at være sig selv nok, og ogsaa de haardføre Blishøns, der lod til at behage sig i Ensomheden og Aarstidens knugende Barskhed, svømmede og dykkede stadig i de blygraa Vande.

Femogtyve Kilometer derfra over det flade, nøgne Marskland skar en anden Flodmunding sig ud i Havet. Milevidt var dens Bredder saa flade, at det var umuligt ved Højvande at afgøre, hvor Vandet holdt op, og det faste Land begyndte, og her ved den ene af disse Bred-

der laa en ensom Sortand og snadrede mellem de graa, stivfrosne Græsstraa. Dens Fjerdragt var matsort over det hele paa nær to hvide Pletter, den ene ovenpaa Hovedet og den anden nedenfor Halsen, og dannede en skarpt iøjnefaldende Plet mod Marskens afblegede Farvetone. Tiltrods for sin Ensomhed befandt den sig aabenbart særdeles vel, ivrig og optaget som den var, og syntes ikke at have en Tanke tilovers for de bortdragne Flokke.

Men pludselig ophørte den at æde og laa ganske stille med knejsende Hoved og agtpaagivne Øjne og vuggede sagtelig paa de blide Dønninger, der naaede ind gennem Sivene. Enten maatte Synet eller Lyden af noget usædvanligt have opskræmmet den, eller ogsaa havde maaske en forbidragende Erindring gjort den rastløs. I flere Minutter laa den stille og flød uden at agte mere paa de velsmagende Orme og Smaakrebs, som dens følsomme Næb havde haft travlt med at finde frem i Mudderet mellem Stargræssets Rødder. Saa lettede den med en pludselig Skræppen, baskede larmende henover Vandfladen og steg, eftersom den fløj, til langt over et Bøsseskuds Højde, idet den satte Kursen lige ind ad Land til.

Den ensomme Andriks Flugt førte den mod den næste Flodmundings Bredder tyve Kilometer sydligere, hvor den med en vis Sandsynlighed kunde vente at finde Selskab med andre af sin Art og maaske ogsaa rigeligere Føde. Skønt dens Krop var meget tung og massiv og dens Vinger latterligt korte i Forhold til den Vægt, de havde at bære, fløj den dog med en forbløffende Fart og en Kurs saa snorlige som en Bøssekugles. Dens Vinger var vel smaa, men de havde en mægtig Muskulatur og var spænstige som Staalfjedre, og deres Slag var saa hvirvlende rappe, at det solide Legeme med Hals og Hoved og Fødder strakt ud i en stiv, ret Linje kløvede

I dette Øjeblik aabnede Flygtningen sit Næb til et fortvivlet Vræl i Erkendelse af, at den havde tabt i Kampen for Livet. (Pag. 12.)

Luften med en Hastighed af saadan noget som et Par Hundrede Kilometer i Timen. Medens den fløj, samlede de flagrende Snefnug sig til en drivende Snebyge, der næsten udslettede det vidstrakte Marskland, den for henover, og lukkede den ude for sig selv deroppe i Luften.

Alene mente den ialtfald at være, medens den iskolde Luft og de hvirvlende Snefnug strømmede den imøde under Farten. Men skarpe, som dens Øjne var, var der dog, den uafvidende, et Par endnu skarpere Øjne, der havde lagt Mærke til den fra en anderledes svimlende Højde ovenover Stormbæltet, hvor Luften var klar. En stor Polarhøg svævede paa brede Vinger afsted oppe i de tilvante, kolde Højder. Et eller andet tilfældigt Lune havde tilskyndet den til at følge med Vinterens Fremrykning mod Syd. Da den dybt nede under sig saa den sorte Andrik fare som et Projektil gennem Snebygen, funklede dens vilde Øjne og kneb sig lidt til, og efter et eneste mægtigt Slag med Vingerne foldede den dem halvt sammen og skød ned i Stormbæltets sneslørede Virvar.

Andrikken havde et Hundrede Meters Forspring for Høgen, og alene for at faa sit Ønske om at naa den anden Flodmunding opfyldt, fløj den nu vel med en Fart af hundredeogfirs Kilometer i Timen. Da den fik Øje paa den hvide Terror, som forfulgte den, fordoblede de smaa, stærke Vinger deres Anstrængelser, saa den skød frem med maaske tohundredeogtredive Kilometers Fart. Selv ved denne kolossale Hastighed frembød dens kiledannede Legeme og faste, trannede Fjerlag kun ringe Modstand. Dens eneste Mulighed for at undslippe var, som den vel vidste, at naa Vandet og dukke under. Vende om kunde den ikke, thi den frygtelige Trudsel var jo bagved den, saa fremad maatte den, om der skulde være noget Haab. Derude, blot to tre Minutter borte, laa det

sikre Tilflugtssted. Den kunde se den blygraa Flade, hvori det netop nu glimtede af en enlig Solstraale, der bleg og kold skar sig gennem Bygens Mørke. Kunde den naa derhen? Hvis den kunde, vilde den kaste sig i Dønningen, dykke helt tilbunds og klamre sig til Rødderne af de svajende Vandplanter, indtil den hvide Rædsel var forsvundet.

De hundrede Meter bagved kom Høgen glidende gennem den glimtende, hvirvlende Sne som et Hævnens Spøgelse. Dens Fjerdragt var hvid, men tegnet med lette Skygger i blegbrune Farver. De sammenknebne, grumme Øjne, der var stift rettede mod Flygtningen, lyste klart og haardt som Glas. Det krumme Næb, det flade Hoved, den stærke, tykke Hals var strakt fremefter i en ret Linje ligesom Andrikkens. Den store Høgs lange Spøgelsevinger skar gennem Luften, men uden den Hast og Voldsomhed, som det jagede Vildt lagde for Dagen. Hurtige som dens Vingeslag var, var der en uimodstaaelig Fremdrift i dem og noget vist bølgende over Bevægelsen, som fik dem til at tage sig langsomme ud og gav dens Flugt Udseende af at foregaa i al Magelighed. Men med al sin Ro fløj den dog hurtigere end Flygtningen. Langsomt, Meter for Meter, drog den sig nærmere, Afstanden til det ulykkelige Offer blev kortere og kortere. Andrikkens Vinger hvinede i Vinden med en mærkelig, skingrende Piben som i den højeste Rædsel og Fortvivlelse, men den grumme Forfølgers Vinger arbejdede med en Dødsens Stilhed. Den syntes næsten ikke saameget at være en Fugl som en Hævnens Aand, en Legemliggørelse af selve den ubarmhjertige Polarkulde.

Den forrygende Fart, hvormed de for afsted under Himlen i denne Væddekamp om Liv og Død, bragte hurtigt Fjordens blanke Vandspejl fra Horisonten og ind

paa nært Hold. De frygtelige Sekunder gled, nu var Vandet blot en Kilometer borte. Andrikkens Flugtlinie begyndte alt at sænke sig mod Jorden. Nogle Øjeblikke endnu, og et pludseligt Plask i Bølgerne vilde forkynde, at Flygtningen var i Behold, hvor Forfølgeren ikke kunde komme efter. Men nu var de lydløse Vinger ogsaa ganske nær — lige bagved og lidt ovenover.

I dette Øjeblik aabnede Flygtningen sit Næb til et eneste, fortvivlet Vræl i Erkendelse af, at den havde tabt i Kampen for Livet. I dette Øjeblik syntes Høgens hvide Krop selv paa Baggrund af den voldsomme Fart, den allerede skød, at fare frem med et Sæt. Den *sprang* frem, skiftede Form, blev større og dvælede skrækindjagende i en Brøkdel af et Sekund. Saa rakte den Hovedet med det let aabnede Næb nedefter; dens store, sorte Klopar med deres knivskarpe Vaaben strakte sig aabne og gribende nedad og fremad.

Bevægelsen syntes ingenlunde særlig hurtig, og dog var den hurtig nok til at gribe Andrikken midt i dens ilsomme Flugt. Et Øjeblik var der en Forvirring af flagrende og baskende Vinger og et svimlende Fald gennem Luften. Saa genvandt den store Høg Balancen, fik atter Ro over sin Flugt og satte i lange, jævne Vingeslag Kursen indover Land mod et Klippefremspring, den havde mærket sig, hvor den i Ro kunde fortære sit Bytte. I sine Kløer bar den Liget af den sorte Andrik med sønderrevet Strube og med den lange Hals og Svømmefødderne slapt dinglende i Luften.

HEJREN I SIVENE

HØHØSTEN var næsten forbi rundt omkring paa de højere Jorder, men ude paa den brede, flade, træbare Ø stod endnu det grove, svære Enggræs, der tog lang Tid om at blive tjenligt. Den svage, varme Vind, der i næppe mærkbare Pust bølgede henover det, var tung af Sommerens rige Duftbuket, af Middagstimernes Blomsteraande fra Vikker, Kløver og Tusindfryd, der stod tæt mellem Græsset, og fra den vilde Pastinak, hvis frodige Skærme ragede op overalt. Over denne straalende og duftsvangre Overflod summede det i den let dirrende Luft af travle Bier og Fluer, der frydede sig i Varmen.

Som en prægtig, grøn Emaljetegning paa blaat Porcellæn laa Øen i den roligt rindende Flod. Dens Højde over Vandfladen var paa denne Aarstid flere Fod, og dens lunefuldt brudte Kystlinie med utallige, smaa Bugter og Fremspring kantedes overalt af en bred Sivbræmme. Naar Vinden strøg blidt hen over de søgrønne Siv, duvede de stateligt i lange Rækker og antog rækkevis en sølvgraa Farvetone. Hist og her flagrede en Bekkasin over Sivtoppene for at signalisere til sit skjulte Ungekuld og strøg saa med et klart, totonigt Fløjt henover Vandet til den nærmeste Pynt.

Paa en af de smaa fremspringende Pynter laa der en Træstub halvt begravet mellem de bølgende Vandplanter, og ved Siden af den stod en stor, blaa Hejre ubevægelig og holdt Balancen paa et af de høje, stylteagtige Ben.

Som den stod der med Hovedet trukket fladt ned mellem de optrukne Skuldre, ragede den fulde ti Tommer op over Toppen af det høje Stargræs. Dens lange, spidse Kastespyd af et Næb hvilede paa det fremskudte Bryst, parat til at fare frem, i hvilken Retning det maatte paakræves. Dens runde Ædelstensøjne, der glimtede haardt som Glas, overvaagede paa samme Tid det tomme, blaagrønne Landskab og bemærkede enhver Bevægelse i Kanten af Stargræsset og i de overgroede Vandpytter langs Bredden.

I nogle Minutter stod den store Fugl saa stille, som var den hugget ud i Sten. Pludseligt, uden nogen synlig Foranledning, rettede den bøjede Hals sig saa lynsnart som en Flitsbue, og Kastespydet for nedefter, hurtigere end Øjet kunde følge det. Det trængte dybt ned under Vandet mellem Vandplanterne, og da det kom op igen, var en lille, sølvglinsende Skalle fastspiddet paa det. Et rask sidelængs Smæk imod Træstubben, og den sprællende Fisk havde endt sin Dødskamp. Saa slængte den drevne Fisker sit Bytte op i Vejret, greb det i Luften og slugte det med Hovedet forrest, hvorpaa den atter hensank i ubevægelig Agtpaagivenhed.

Denne Gang maatte den ikke vente fuldt saa længe. Halsens spændte Fjeder rettede sig paany, og det lynsnare Spyd for atter under Vandet for at komme op med et sprællende Bytte. Nu var det en stor, brun og grønplettet Frø, og den kostede det Fiskeren mere Ulejlighed at faa Livet af. I næsten et halvt Minut slog den Frøen haardt mod Siden af Træstubben, før den kunde slaa sig til Ro med, at den slatne, ukendelige Klump ikke mere kunde flygte. Derpaa tog den den med Spidsen af Næbbet, steg iland fra sin Træstub og skridtede med afmaalt Værdighed et Stykke henad Bredden, hvor den

I nogle Minutter stod den store Fugl saa stille, som var den hugget ud i Sten. (Pag. 16.)

gemte sit Bytte sikkert og godt midt inde i en Tot Stargræs. Thi den store, blaa Hejre fiskede ikke alene til sig selv, men desuden, og først og fremmest, til en Redefuld ubegribeligt sultne Unger i et Cedertræ i Sumpen paa den anden Side Bakken.

Efter at have gemt sin Frø løftede Hejren Hovedet og underkastede Bredden et langvarigt Eftersyn. Saa spredte den de lange Vinger og lettede sig syv otte Fod for at faa et klart Overblik over Engen. Da den saaledes havde overbevist sig om, at der var Fred og ingen Fare, baskede den langsomt afsted langs Bredden med Benene slæbende komisk i Vandet efter sig og landede paa den næste Pynt. I samme Øjeblik, den tog Jorden og var kommet i Ligevægt, stod den paany ubevægelig som en Statue og tog sig ud, som skulde den netop være traadt frem af Billedet paa en japanesisk Skærm.

Imidlertid syntes Lykken fra nu af ikke længere at begunstige dens Fiskeri. I samfulde fem Minutter ventede den, uden at hverken Fisk eller Frø kom indenfor Rækkevidde; saa rørte den pludselig paa sig og vandrede gravitetisk afsted gennem det bløde Mudder mellem Sivkanten og Vandet. Mens den gik, vred den lange Hals sig skiftevis til den ene og den anden Side, og de skarpe Øjne afsøgte hvert et Smuthul mellem Siv og Vandplanter. Af og til snappede den en Hundestejle eller en af de store, sorte Vandbiller, som den omgaaende slugte, men den fandt stadig intet Bytte, det var Umagen værdt at bære med sig hjem til Reden bagved Bakken. Den skridtede derfor lidt raskere ud for snarest at naa hen til et godt Frørevier lidt længere fremme. Den kom til Mundingen af en lille, langsomt rindende Bæk og begyndte at vade over den uden at passe særligt paa, hvor den satte Fødderne. Nede fra det sammenfiltrede Væv

af Vandplanter lød der et dæmpet „Klik“, og Hejren gav et forskrækket Vræl fra sig, da der var noget, som greb fat om Tæerne paa den og holdt den fast. En Fælde, der var sat ud for Moskusrotter, klemte med sine Jernkæber om dens ene Fod.

Dette første Skrig var den eneste Lyd, der undslap den, men de kraftige Vinger piskede i Luften under dens Anstrængelser for at slippe løs. Der var selvfølgelig ikke Tale om noget saadant som at vriste Fældens stærke Jernkæber fra hinanden eller slide den fangne Fod ud af deres Greb, men det lykkedes den virkeligt at trække Fælden op af dens Leje mellem Vandplanterne og slæbe den op paa tørt Land, saa langt dens lette Fortøjningskæde rakte. Da Hejren var naaet saa vidt, forholdt den sig rolig nogle Minutter, mens de skarpe Øjne med Frygt og Undren iagttog dette ufattelige Væsen, der havde haget sig fast i den. Efter tre fire rasende Forsøg paa at gennembore det med sit stærke Næb blev den hurtigt klar over, at dette var en usaarlig Fjende, og den syntes tillige at forstaa, at det var en livløs Fjende, thi efter nogen Overvejelse gav den sig til at trække i den og overbeføle den med Spidsen af Næbbet for at finde paa en eller anden Udvej til at blive den kvit. Da Hejren saa, at alle disse forsigtige Bestræbelser ingenting førte til, blev den pludselig ude af sig selv af Raseri. Den hoppede og sled og baskede og sprang højt i Luften og vred næsten de stakkels, fangne Tæer af Foden, men alt, hvad den opnaaede, var, at det kom til at gøre utaalelig ondt i Benet helt op til Laaret. Tilsidst opgav den det skælvende og saa udmattet, at den knap kunde holde sig paa Benene.

Det traf sig imidlertid saadan, at to Drenge kom roende opad Floden i en Birkebarkskano, og at Hejrens

besynderlige Krumspring tiltrak sig deres Opmærksomhed. De havde aldrig hørt, at denne den stateligste af alle Fugle var tilbøjelig til den Slags Anfald, og de undrede sig højligt. De roede mod Land, saa rask de kunde, og ventede hvert Øjeblik, naar de kom lidt nærmere, at se den store Fugl komme til sig selv og baske tungt afsted, som Hejren plejer at gøre, hvis nogen forsøger at iagttage den paa for nært Hold. Men da de kom nær nok til at se, hvad der var ivejen, frydede de sig særdeles, da de længe havde ønsket sig at fange en Blaahejre for at iagttage dens Vaner i Fangenskab.

Da Drengene løb deres Kano paa Land, var Fuglen netop faldet til Ro af Udmattelse, men dens uforfærdede Mod var lige ukueligt i Ulykken. Ved Synet af Fredsforstyrrerne lyste der en haard Glans i dens Øjne, og dens Hoved trak sig varsomt bedre tilbage mellem Skuldrene. „Pas paa! Gaa ikke for nær til dens Næb!“ raabte den ældste af Drengene, da den yngste sprang frem for at lægge Haand paa det dyrebare Bytte. Advarslen kom i sidste Øjeblik. Den lange Hals for lynsnart frem i sin fulde Længde, og Stødet var kun en Ubetydelighed for kort til at naa Fjendens strømpeklædte Ben.

„Uha da!“ udbrød Drengen med en lille, nervøs Latter. „Hvis det havde ramt, var det nok gaaet lukt igennem! Hvordan skal vi faa ham afvæbnet?“

„Nu skal Du se!“ sagde den ældste af dem og snappede sin Jakke, som laa i Kanoen. Med dette virkningsfulde Vaaben nærmede han sig paany, kastede Jakken over Hovedet paa Fuglen, og paa faa Minutter var Fangen saa sikkert snøret ind, at der ikke var andet, den kunde foretage sig, end at betragte sine Fangevogtere med et bundløst og uovervindeligt Had. Den grusomme Fælde blev taget af dens Fod, og Tæernes Skrammer

blev omhyggeligt vasket. Derpaa blev den højst ærbødigt anbragt i Bunden af Kanoen, og i et frydefuldt Humør padlede Drengene afsted.

Men inden de var kommet ret langt, slog en Tanke samtidigt ned i dem begge, og de holdt begge to op at ro og saa tvivlraadigt paa hinanden.

„Naa, hvad er der ivejen?“ spurgte den yngste undvigende.

„Jeg er bange for,“ svarede den ældste, „at det er en sjofel Streg, vi har for med Fuglen, netop paa denne Tid af Aaret. Tror Du ikke?“

„Jo, det kan godt være,“ indrømmede den anden og kastede et længselsfuldt Blik paa deres Bytte. „Jeg havde ikke skænket Ungerne saa meget som en Tanke“.

Uden et Ord mere begyndte de at løse deres Fanges Baand. I samme Nu, Fuglen var fri, huggede den rasende efter dem, men de havde belavet sig paa en saadan Utaknemmelighed og trak sig afvejen i rette Tid. Saa satte den ret op i Luften og baskede krænket bort, mens Drengene stirrede længselsfuldt efter den og halvvejs fortrød deres Ædelmodighed.

UNDER ISLOFTET

I

GENNEM Snelaget og det rene, blaa Isdække sænkede sig sparsomt den skarpe Vintersols Lys, saa at der paa Dammens brune Bund næsten var saa lyst som ved Sommertid. Under Isen var Vandet nu omtrent ligesaa varmt som om Sommeren, idet Dammen nemlig havde sit Tilløb fra Kilder saa dybtliggende, at deres Temperatur kun i uvæsentlig Grad vekslede med Aarstiderne. Hist og her skød en Vandplante sig op fra Bunden, saa grøn som i Juni Maaned. Men oppe i den omgivende Verden piskede Vinden henover Is og Sne med en saa bidende Kulde, at Nordens haardføre Træer knækkede midt over for den, og kun faa af den højnordiske Vildmarks haardføre Beboere havde Modstandskraft nok til at vove sig frem, om saa Sulten nagede dem til det yderste. De krøb gysende sammen i deres Leje under en væltet Træstamme eller inde i det tætteste Fyrrekrat og ventede i Angst og Spænding paa, at den bitre Kulde og den vilde Vind skulde give Køb. Kun nede i Dammen, i det ravgule Vand under Isloftet gik Livet i den vante sikre og travle Gænge. Vinden kunde rase, som den vilde, Kulden kunde lade sin Dødningehaand hvile tungt paa Skov og Mark, uden at Bæverne i deres gode Skjul vidste noget om det. Alt, hvad der kunde ske, var, at Isen ovenover dem kunde bygge endnu et Par Tommer paa sin Tykkelse og gøre deres fredfyldte Sikkerhed endnu tryggere. Det var en stor Dam, adskillige Tønder

Land i Flademaal og mere end fem Fod dyb paa de dybeste Steder ude paa Midten, hvor der saaledes var rigelig Plads for Bæverne til at lege og tumle sig. Langs de flade Bredder laa Isen, der mindst var sine femten Tommer tyk, fast bundfrosset under Snetæppet.

Bæverne i denne Dam havde deres Bo ude ved Randen af det dybe Vand, lidt ovenfor Dæmningen. Boet var lavet af Mudder, Græstørv og kunstfærdigt sammenflettede Grene, havde god Bredde ved Grundfladen og hvælvede sin lave, runde Kuppel omtrent fire Fod over Isfladen. Kuplen var, selv nu under et tykt Lag Sne, meget iøjnefaldende for enhver af Skovens Strejfere, og undertiden kom ogsaa en af dem hen for begærligt at indsnuse den friske Lugt af Bæver, der dampede op gennem smaabitte Lufthuller i Toppen af Boet. Men hvor graadige, hvor forpinte af Sult de strejfende Jægere end kunde være, saa var det noget, de smaa Bygmestre derinde hverken kendte til eller brød sig om. Kuplen var mindst sine to Fod tyk, solidt bygget og dertil frosset, saa den var haard som Sten. Der fandtes intet forsultent Væsen i Skoven med saa stærke Kløer, at de kunde bane sig Vej gennem saadanne Forsvarsværker. Inde midt i Boet i et tørt, græsforet Kammer lige over Højvandsmærket boede Bæverne lunt og sikkert.

Mod deres Fjenders Glubskhed og mod den nordiske Vinterkuldes Svøbe var Bæverne altsaa godt beskyttet ved Isloftet og deres haardtfrosne, kuplede Bo, men ogsaa mod Hungersnød ved Vintertid havde de vel vidst at sikre sig. Inden Frostens Komme havde de fældet store Mængder Poppel, Birk og Pil, gnavet dem i passelige Stykker, der let lod sig haandtere, og slæbt dem sammen paa et Sted lidt ovenfor Dæmningen, hvor Vandet var dybest. Her dannede deres Oplag af Stammer,

Grene og Kvas et sammenfiltret Hele fra Bunden og op til Isen. Naar der skulde holdes Maaltid i det skjulte Kammer i Boet, svømmede en Bæver afsted til Kvasbunken, trak en passende Gren frem og slæbte den med sig hjem i Stuen. Her i det tørre, ramtlugtende Tusmørke tog saa Familien i Ro og Mag for sig af Retterne og aad Barken og det unge Træs yderste skøre, saftige Lag. Naar Grenen var gnavet ren, trak en anden af Bæverne den udenfor og tog den paa Slæb ned til Dæmningen, hvor den blev liggende for siden at finde sin endelige Anvendelse som Materiale ved Udbedringsarbejder. Hvert eneste af Koloniens Medlemmer var velsignet med en god Appetit, saa man kunde næsten altid se mindst en af Bæverne svømme afsted gennem det ravgule Halvmørke, enten med en grøn Gren fra Kvasbunken eller med en afbarket, hvid Gren, der skulde gemmes bort ved Foden af Dæmningen.

For disse højst flittige Medlemmer af de Firbenedes Samfund var det en Ferietid. Saalænge Isdækket laa, frembød der sig ingen Opgaver med at fælde Træer, bygge Dæmning eller reparere paa Boligen. Der var intet andet at tage sig for end at æde, sove og lege. Der var ganske vist ikke megen Afveksling paa deres Leg, men dennes Ensformighed lod ikke til at genere dem. Af og til morede de sig to og to med en Slags vild Tagfat. Saa satte de svømmende afsted tæt op under Isen med de smaa Forpoter artigt lagt op under Hagen, mens de kraftige Bagben drev dem frem med en utrolig Fart, og den brede, flade, nøgne Hale stod stift bagud for at fungere som Ror. Ud og ind, hvor de svømmede, drog de et Spor af sølvskinnende Smaabobler efter sig fra Luften, som hang i deres tætte Haarlag. Tilsidst var der en af Legekammeraterne, som ikke kunde holde Vejret længere

og gesvindt smuttede ind gennem Porten til den mørke Tunnel, der førte op i Boet; saa kastede den sig gispende inde i Kammeret, hvor i næste Øjeblik den ligesaa aandeløse Forfølger indtraf. Efter Tur tog alle Medlemmer af Kolonien sig en Omgang, og bagefter skubbede de sig mætte og veltilfredse tæt sammen i det lavloftede Rum for at holde paa Lunheden fra de varme Pelse. Lidet angik det dem, om det var Nat eller Dag i den vide, kolde og farefulde Verden hinsides Istaget, om Solen lyste fra den bitterlig kolde, blaa Himmel, om Ulve strejfede henover Sneen i det hvide Maaneskin, eller om Snestormen i vildt Raseri knugede Skoven mod Jorden.

Saa længe Kulden varede, og Sneen laa højt i Ødemarken, levede Bæverne deres sorgfri og begivenhedsløse Liv under Istaget. Men den ubønhørlige Kulde i hele December og Januar, som havde dræbt mange af Skovens Beboere og gjort de overlevende vilde og gale af Sult, slog i denne usædvanlige Vinter brat om til et Tøvejr uden Sidestykke. Selv den ældste Bjørn i Hulerne paa Bald Mountain kunde ikke have oplevet Mage til Tøvejr. Først faldt der Dag efter Dag, Nat efter Nat en mild og inderlig Regn, saa lun som nogen Aprilregn. Sneen forsvandt hurtigt fra Naaletræernes nedlæssede Grene, og de tavse Skove rankede sig sorte og truende mod den grædende Himmel. Henover Jorden og paa Isen i Dammen og Vandløbene svandt Sneen ind, sank sammen og antog en sygelig, graa Kulør. Snart samlede Vandet sig paa Isen i store, voksende, blyfarvede Pytter, og paa skovbare Steder begyndte Mos og Smaabuske at titte frem. I ethvert lille, trangt Vandløb kom der snart til at gaa to Strømme — den sindige isbundne Strøm, der higede mod Sommer under Isen, og den svulmende, hvirvlende Flom ovenpaa Isen. Saa ophørte Regnen, men

Solen kom frem med en Varme og en Magt, som skulde det være sidst i Maj, og Sne og Is skrumpede hurtigt ind under dens unaturlige Kærtegn.

Bæverne fik i deres afsondrede Sikkerhed ad to Veje Kundskab om den mærkelige Hjemsøgelse, der gik henover Verden. Ikke alt Smeltevandet fra Sneen løb hen ovenpaa deres Is, men fra Bækkene øverst paa Skraaningen kom der ogsaa Snevand ind under Isen. Denne ekstra Tilstrømning forandrede baade Farven og Temperaturen paa det klare, gule Vand i Dammen. Det pressede voldsomt paa under Isen, stemmedes helt op gennem Tunnelen til selve Gulvet i det tørre Kammer i Boet og trængte paa med Vælde ved Udløbene i Dæmningen. I Forstaaelse af Faren rykkede de smaa, kloge Bygmestre ud i al Hast og tog med travle Kløer og Tænder fat paa at gøre Udløbene bredere. De var altfor kløgtige til at overbelaste et enkelt Udløb, hvor Strømmen saa kunde blive for rivende, til at de kunde styre den, men ved at dele det store Vandoverskud i mange smaa Udløb kunde de lettere og uden Fare gøre sig til Herrer over Situationen. Da dette var tilfredsstillende bragt i Orden, hvilede de ud uden at bekymre sig videre om Sagen, da den skarpe Frost vel nok snart vilde gøre Ende paa Tøvejret igen.

Men saa indtraf den anden og mere betydningsfulde Tilkendegivelse af, at der var Fare paafærde. Nu var Sneen ovenpaa Isloftet forsvundet, og naar de kiggede op gennem Isen, saa de en rivende Strøm bruse frem over den nøgne Flade. Kun de klogeste og ældste af dem forstod, hvilken Betydning det kunde faa, og hele Kolonien gik i Arbejde med at forstærke Dæmningen paa det Sted, hvor Strømmen med fuld Kraft kastede sig imod den, og med at udvide Afløbene ved begge Ender af den.

Imidlertid blev Tøvejret saa vedholdende og paa samme Tid mægtigt, at det trodsede alle deres kloge Beregninger. En Aften, da Bæverne hver for sig havde slidt bravt og trætte, men trygge for Fremtiden havde begivet sig til det varme Kammer i Boet, hændte der noget, som de aldrig havde regnet med. De var ved at falde i Søvn i deres lune Skjul, hvorfra de svagt kunde høre Tøflommens Brusen over Kanten af Dæmningen og i Afløbene paa Siden, da de pludselig opskræmtes ved, at Vandet skyllede ind over det tørre Gulv i deres Kammer. Det var mere end ubehageligt, det var i højeste Grad alarmerende! Hvis Vandet steg ret meget mere, maatte de hjælpeløst drukne, thi Isen laa tæt over hele Dammen. De yngre Medlemmer af Kolonien vimsede hid og did under klagende Piben, og flere af dem kastede sig i deres Rædsel i Vandet uden at huske paa, at der ikke var Mulighed for Flugt i den Retning. Et Øjeblik efter trængte der en sagte, bragende Lyd ind i det mørke Kammer, og det indtrængende Vand trak sig straks tilbage ned i Tunnelen. Istaget, der var tyndslidt og skørnet, havde bulet sig opefter ved Trykket nedefra og var omsider gaaet itu.

De ældre og klogere af Bæverne havde nok været forskrækkede uden dog at blive grebne af Panik og havde forholdt sig afventende inde i Kammeret, og da nu Vandstanden sank til sin normale Højde, omtrent to Tommer under Stuegulvet, var de atter tilfredse. Men snart efter naaede den stadige Brusen deres Øren med en højere og kraftigere Tone, og deres Ængstelse vendte tilbage med fornyet Styrke. De stak deres skæggede Snuder undersøgende ned i Tunnelen og fandt, at Vandstanden nu sank stærkt og var ved at blive meget lavere, end den maatte. Hvad det betød, vidste de kun altfor vel. Der var gaaet Brud paa Dæmningen. Vandet, deres

eneste Beskyttelse mod Skovens Rædsler, var ved at lade dem i Stikken.

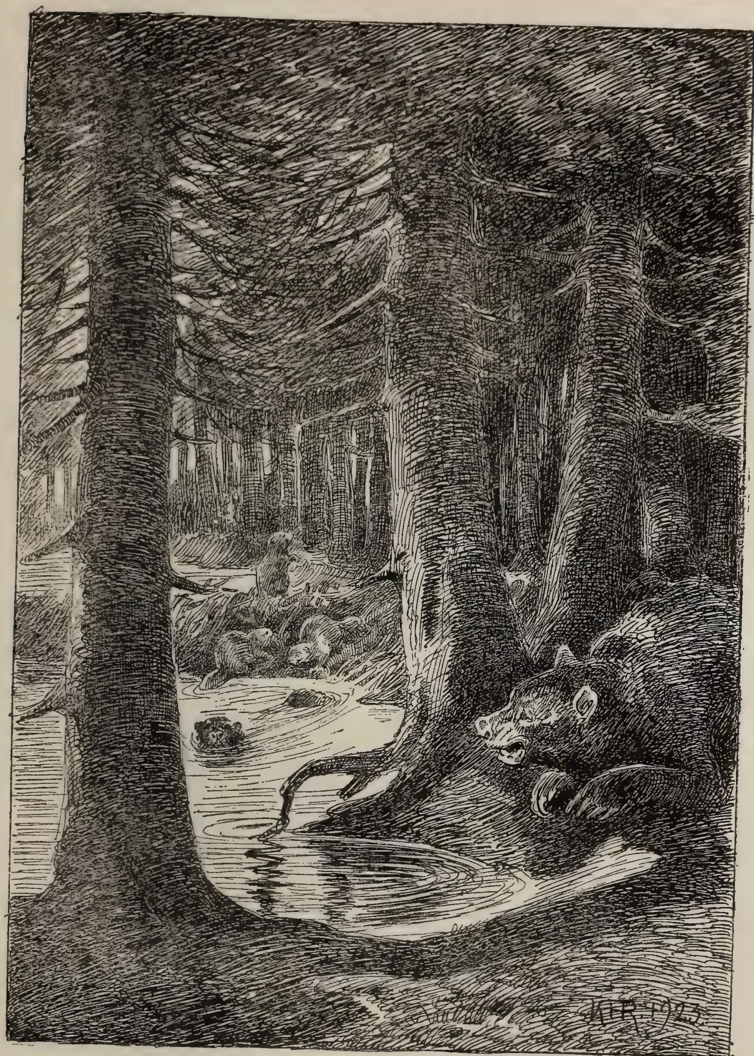
Dette var en kritisk Situation af den Art, som en Bæver altid er beredt til at tage Kampen op imod. Sky som Bævere ellers er — naar Dæmningen er i Fare, svigter deres Mod aldrig. Paa et Øjeblik var Koloniens Medlemmer alle som en paafærde mellem de hvirvlende Isflager i det klare, hvide Maaneskin, som de i saa lange Tider ikke havde set.

Det var lige paa Midten, hvor Kanalen var dybest, og hvor Strømmen pressede haardest paa, at Dæmningen havde bukket under. Bruddet var omtrent ti Fod bredt og foreløbig kun af ringe Dybde. Det forholdsvis smalle og lette øverste Lag af Dæmningen var skyllet bort efter at være skørnet under Tøbruddet og slidt itu af Isflagernes takkede Kanter.

Den voldsomme Strøm var godt paa Veje til at skære sig ned i de solidere Lag af Dæmningen, da Bæverne tappert kastede sig i Breschen. I Betragtning af den fælles Fare glemte de al Forsigtighed og brød sig ikke om, at der maaske var forsultne Blikke, som stirrede ud efter dem inde fra Skoven paa begge Sider. Uden at der tilsyneladende var nogen bestemt Anfører i Arbejdet, lod det til, at de alle var hverandre behjælpelige paa den Maade, der i Øjeblikket var den mest virkningsfulde. Nogle trak de længste og sværeste Stænger frem fra den afbarkede Bunke og bugserede dem forsigtigt ind i Aabningen i Dæmningen, saa de kom til at ligge parallelt med Strømmen og med den tykke Ende op imod denne. Der fastholdt dette Hold med Tænder og Forpoter haardnakket Stængerne, indtil et andet Hold kunde faa ført flere Stænger frem til at tynge de første ned med. Imidlertid var der fra den bløde Bund langs Dæmningens Fod blevet til-

vejebragt store Klumper Ler blandet med Græsrødder og Smaasten for at gøre det hele tungere, og de blev stablet tæt ovenpaa Lagene af Grene som Ballast. Selv om dette løse Stof blev anbragt ved den øverste Ende af Stængerne, hvor Strømmens Voldsomhed var mindst, og ilfærdigt pakket ned i alle Sprækker, blev det dog for Størstedelen skyllet bort under Arbejdet. En Tid saa det ud til at være en jævnbyrdig Kamp, og Bæverne syntes ikke at kunne opnaa andet end netop at hindre, at Breschen i Dæmningen blev dybere og bredere. Men de var lige uforfærdede, og en saadan Ting som Træthed syntes de ikke at kende til. Lidt efter lidt vandt de Fremgang, fik en Græstørv til at blive hængende, fik kilet et Par Sten fast hist og her og anvendte overalt de lange, lige Stænger, som Vandet ikke saa let kunde faa Hold paa. Gradvis blev Strømmen, der randt over Dæmningen, tyndere og følgelig ikke saa ødelæggende. Flere Grene blev hidbragt, mere Ler og Græstørv og Sten og tilsidst et Lag af svære, glatte Stammer, hvorover Vandet silede tyndt og jævnt uden at frembyde nogen Fare for Bygværket underneden.

Dæmningen var nu stærkest paa dette Sted, idet dens Krone her var bredere og bestod af sværere Materiale end ellers. Men aldrig saa snart var Sejren sikret, saa de kække, smaa Arbejdere kunde standse og puste lidt ud, før der lød en skæbnesvanger Knagen langt ovre til venstre ved den yderste Ende af Dæmningen, hvor en af Hjælpekanalerne havde ydet den tilbageviste Strøm et nyt, fordelagtigt Angrebspunkt. Endnu et Stykke af Dæmningens Krone var skyllet med, og en høj, brusende Larm blandede sig med den knagende Lyd, idet en hvid Skumstraale rejste sig i Maanelyset mod Træernes mørke Baggrund. —

Et Par sultne Øjne fulgte dem fra Grantykningens Skjul. (Pag. 34.)

II

Medens de tapre smaa Dæmningsbyggere udkæmpede deres Kamp med Strømmen, var der et Par sultne Øjne, som fulgte dem fra Grantykningens Skjul lidt nedenfor den venstre Ende af Dæmningen. Det havde været en temmelig haabløs Vagt, for Ejermanden til de smaa, glubske Øjne var ganske paa det Rene med, at det ikke nyttede noget aabenlyst at ville overrumple en af Bæverne, naar den havde hele den aabne Dam for sig at dukke ned i. Men nu, da det ny Dæmningsbrud fik hele Kolonien til i vild Fart at svømme over mod venstre Bred og tæt op til Skovens Mørke, da glødede disse agtpaagivne Øjne i vild Forventning og begyndte ganske lydløst, langsomt men sikkert at glide nærmere.

Det vældige Tøbrud, som frigjorde alle Kilder og Vandløb højt opad Bald Mountains Sider, havde skyllet Sneen ud af en lille lav Klippehule og vækket en ung Bjørn brat af dens Vintersøvn. Saasnart Bjørnen havde rystet Døsigheden af sig, havde den følt sig meget sulten, men hidtil var det ikke gaaet ret godt med Jagten. Den vinterlige Skov var ikke før forekommet i Bjørnens Opdragelse, saa den vidste knap, hvad den skulde søge, og desuden hindrede det bløde Snesjap dens Bevægelser. En rædselsslagen, hvid Kanin og lidt Myrer i en raadden Træstub var alt, hvad den havde faaet at æde i tre Dage. Dens røde Flab med de hvide Hjørnetænder savlede af Begær, mens den iagttog de trinde Bævere, som arbejdede der langt ude i Dammens klare Maaneskin. Da de nu tilsidst kom anstigende lige hen imod den og gik i Arbejde tredive fyrretyve Skridt fra dens Skjul, var det med Nød og Næppe, den kunde lægge Baand paa sig. Men den lagde Baand paa sig, for den havde jaget

Bæver før idag, og de tidligere Resultater var ikke egnet til at gøre den for sejerssikker. Lige ved Enden af Dæmningen, hvor Bæverne arbejdede, stod Skovtykningen, tæt og mørk, helt ned til en halv Snes Fod fra Vandet. Mod dette Maal rettede den taalmodigt sin Fremrykning under en saa gennemført Kontrol af hver Muskel, at ikke en Kvist knækkede, ikke en Gren raslede; en Skygge kunde ikke have gledet mere lydløst frem end Bjørnens tilsyneladende saa kluntede Skikkelse. Oppe paa Kanten af Dæmningen saa den en af de gamle Bævere sidde stift oprejst, snusende ud i den stille Natteluft og spejdende ind i den farlige Skov som en paapasselig Skildvagt. Det gjaldt altsaa om at foretage det endelige Fremstød saa hurtigt, at Skildvagten ikke fik Tid til at slaa Alarm.

Men Bjørnens smaa, mørke, rødtglimtende, glubske Øjne var ikke de eneste, der fulgte Bæverne under deres ufortrødne Slid. I Enebærbuskadset lidt ovenfor Dammens Bred laa to store, graa Losser sammenkrøbne og gloede ned paa Skuepladsen med runde, grønblege og usigeligt ildevarslende Øjne. Losserne var radmagre af Sult. Optændt af et vildt Haab om, at en af Bæverne ved et Tilfælde skulde komme indenfor deres vældige Springs Rækkevidde, havde de paa store, pelsklædte Listepoter sneget sig ned i Enebærbuskadset. Her havde de gjort Holdt og biet paa det rette Øjeblik med den sejge, pinagtige Taalmodighed, der er Løsesummen for et Maaltid — ja, for Livet med — naar Vinteren svinger sin Svøbe over Vildmarken. Nu, da Bæverne var saa betænksomme at komme helt over til Skovkanten og syntes at være fuldt optagne af en ufattelig Slæben og Plasken med Grene og Mudder, følte de to Losser, at Lejligheden var inde. De trykkede Bugen tæt ned mod Sneen, og

de brede, bløde Fodpuder traadte saa let som faldende Fjer, deres lysegraa Pels kunde knap skelnes mod de forvirrende Maaneskygger, og med de runde, klare Øjne fast stirrende mod det forventede Bytte syntes de næsten at svæve gennem Krattet.

Hverken Bjørnen, der sneg sig frem nedenfor Dæmningen, eller Losserne, der listede sig ned ovenfor denne, havde Øje eller Tanke for noget andet i hele Verden end de ivrigt arbejdende Bævere. Deres slunkne Maver skreg af Sult, Jagtfeberen brændte i deres Blod, og Sejren var næsten vundet. Blot nogle Øjeblikke endnu, saa skulde det gaa løs — det lynsnare Udfald fra Fyrrekrattet og det lange, frygtelige Kattespring oppe fra Enebærbuskadset.

Arbejdet med at istandsætte Dæmningen skred godt fremad. Den rivende Strøm var allerede ved at underkaste sig, og dens højrøstede Larm var svundet ind til en mere stilfærdig Brummen. Saa hændte der et eller andet. Kanhænde, at den aarvaagne Skildvagt paa Toppen af Dæmningen opdagede en mørkere Skygge, der rørte sig mellem Fyrretræerne, eller skimtede noget lidt lysere graat noget, der bevægede sig mistænkeligt mellem Buskene paa Brinken. Maaske fik dens fine Næse Færten af, at der var Fare paafærde, og maaske modtog den pludseligt en gaadefuld Advarsel gennem denne for det meste aarvaagne, men undertiden ogsaa dybt slumrende, indre Fornemmelse overfor noget truende, som Skoven synes at udvikle hos sine jagede Beboere. Hvordan det nu end gik til, saa kom Advarslen. Bævernes Skildvagt faldt forover som ramt af et Skud og slog sin flade Hale i Vandskorpen med et Klask, der genlød hele Dammen rundt og brat afbrød Nattens Stilhed. I en Brøkdel af et Sekund var Bæverne alle som en forsvundet under den skinnende Overflade.

Næsten i samme Nu hændte der en forunderlig Ting — et af disse overraskende, voldsomme Udbrud, hvori den uhyre Selvtugt i Skoven undertiden kan aabenbare sig. Rasende over at se sit Bytte undslippe styrtede Bjørnen sig endelig frem og kastede sig med sin svære, sorte Krop helt ned til Vandkanten. Og Losserne, som i deres Sult var ude af sig selv af Skuffelse, satte samtidig af i et Spring fra deres Skjul højere oppe paa Brinken. Spruttende og hvæsende af Raseri landede de et Par Fod fra Bjørnen og krøb fladt sammen, med de duskede Øren lagt tæt tilbage mod Hovedet, med stirrende Øjne og med Stumphalerne i ustandselig Bevægelse.

Hurtig som et Lyn snurrede Bjørnen omkring og gjorde Front mod de to store Katte. Med Forlabben løftet og med vidaabent Gab, klar til Forsvar eller Angreb, sad den halvt oprejst paa sin Bagdel, og de smaa Øjne glødede rødt af Raseri. Som den saa paa Sagen, var det aabenbart Losserne, der havde skræmt Bæverne bort og ødelagt dens Jagt, og en Indblanding af denne Art er det, de vilde Dyr daarligst af alt kan finde sig i. For Losserne var der paa den anden Side ingen Tvivl om, at det var Bjørnen, der havde spoleret det hele og havde gaaet dem ivejen som den kluntede Fusker, den var. De var paa Nippet til at give sig det blinde Raseri ivold, der hvilket somhelst Øjeblik kunde bringe dem til med Tænder og Kløer at gaa løs paa den skrækindjagende Fjende. Men de havde alligevel ikke sat al Forsigtighed overstyr. Bjørnen var Skovens Herre, og de vidste, at selv med forenede Kræfter kunde de næppe maale sig med den.

Bjørnen var paa sin Side ikke helt sikker paa, om dens Hævn var Risikoen værd. Kogende af Ophidselse brummede den tungt og truende og vuggede sig fremover, som skulde den lige til at angribe. Men den vidste, at

Losserne havde frygtelige, knivskarpe Kløer at rive med, og vidste baade, at de var stærke og hurtige og smidige, og at deres Tænder var næsten ligesaa farlige som dens egne. Den følte sig som Situationens Herre, men var ikke desto mindre klar over, at det kunde blive en dyr Historie at gøre sit Herredømme gældende. Den betænkte sig. Havde den rykket blot den mindste Smule frem, vilde Losserne have skudt al Forsigtighed tilside og kastet sig over den. Og hvis paa den anden Side Losserne havde saameget som spændt en Muskel for at springe, vilde Bjørnen med et Brøl have taget Kampen op. Men som Sagerne stod, gjorde begge Parter med en uhyre Kraftanstrængelse Vold paa sig og vaagede anspændt og kampberedt paa hinanden. Eftersom Sekunderne gled, dukkede der smaa Hoveder op ude paa Dammens blanke Overflade, og smaa, klare Øjne spejdede nysgerrigt ind mod Land.

I tre fire lange Minutter fulde af Spænding stod Parterne overfor hinanden uden at røre et Lem. Saa begyndte Lossernes runde Øjne at blive lidt flakkende, hvorimod Bjørnen ikke saa meget som blinkede. Bjørnen havde den fasteste Vilje og var mest haardnakket og bestemt af Karakter. Næsten umærkeligt glidende veg Losserne tilbage Tomme for Tomme. Med et rapt Sideblik overtydede de sig om, at Vejen var fri, og pludselig sprang de som drevne af en fælles, heftig Indskydelse op i Luften, hvorved den ene af dem kastede sig ud til Siden, og den anden næsten slog en Koldbøtte bagover. Hurtigere end det kan siges, var de paa Flugt som ilende, graa Skygger, den ene op over Brinken gennem Enebærkrattet, og den anden langs Dammens snelagte Bred, som om Nederlaget havde gjort dem lede ved hinandens Selskab. Bjørnen satte sig tilbage paa sin Hale og stirrede efter dem og saa højst forbavset ud, saa vendte den sig

bort med et sultent Blik ud efter Bæverne, der nu svømmede frit omkring i Maaneskinnet, og traskede afsted for at søge sig en fordelagtigere Jagt.

I nogle Minutter var alt stille, naar undtages, at Vandet brusende randt over Dæmningen. Nattens Ensomhed herskede atter hvid og rolig, som om intet, der kunde bryde dens Fred, nogensinde var hændet. Saa kom den aarvaagne Skildvagt atter frem og sad oprejst paa sin Post ovenpaa Dæmningen, medens de flittige Arbejdskammerater fik travlt med at fuldende Udbedringen.

DA FLODBØLGEN GIK HENOVER MARSKEN

En vid, underskøn Himmelhvælving i det skæreste lyseblaa — fugtig, men straalende klar Luft. I Horisonten mod Nord og Sydøst en Linie af lave, bakkede Marker, svøbt i Purpurtaager, og længst nede mod Sydvest Havet som en blinkende, gnistrende Stribe. Overalt ellers de vidtstrakte, forblæste Marskflader i bleggrønne og okkergule Farvetoner, gennemskaaret af Afvandingskanaler og med en glinsende, kobberrød Mudderpøl hist og her. Og, bugtende sig ud og ind i lunefulde Kurver, Digerne, hvis ubrudte, græsklædte Rygge afgrænsede Kanalerne og de røde Muddersøer og adskilte de inddæmmede, grønne Engstrækninger fra den okkergule Saltmarsk, som endnu kun halvvejs var indvundet fra Havet.

Tidligere paa Efteraaret var alt Enghøet slaaet af, og Størsteparten af det var forlængst bragt i Hus i sikre Lader langt derfra. Men paa de yderste og sideste Marskenge blev noget af Høet stakket og stod nu i store, graagule, spidse Hæs og afventede den lettere Transport paa Vinterføret. De enlige, fastbyggede Stakke, der ragede op over Toppen af Digerne og modstod den evige, susende Blæst i Marsken, afgav et yndet Tilholdssted for Markmusene. Disse nøjsomme, smaa Dyr kunde med Sindsro bære den uundgaaelige, aarligt tilbagevendende Ødelæggelse af deres Hjem i det høje Græs. Høstfolkene var jo nemlig saa betænksomme at indrette Stakkene for dem, hvor de kunde bo anderledes tørt og være i Sikkerhed,

baade for Rævens skarpe Næse og for Uglens spejdende Blikke.

Helt nede ved det ydre Dige, hvor man kunde høre Bølgeslagets Brusen, stod der en enlig Stak, og langs Foden af den løb en gammel Afvandingsgrøft, som paa denne Aarstid var næsten tør. Paa dens Bund stod smaa Pytter, hvorimellem Vandet silende randt som en tynd Traad, og der rørte sig her et myldrende Liv af Vandinsekter, Smaafrøer og indespærrede Hundestejler. En omstrejfende Ilder, hvem Tørken i det højere liggende Land havde drevet paa Vandring, fandt dette Sted højst bedaarende og besluttede sig med det samme til at ophøje det til sit eget personlige Jagtgebet. I Hovedgrøften og dens System af udstraalende Sidegrene kunde der foretages milelange Strejftog, og hele dette rige Domæne tog den nyankomne i Besiddelse, afpatrouillerede det systematisk, viede det hele sin Opmærksomhed og var ogsaa parat til at forsvare det, om andre Lysthavende skulde melde sig.

Ilderen var en Han paa omtrent tyve Tommers Længde, og hans tætte, mørke Pels var uden Plet og Lyde. Det spidse Hoved med det glubske, sammenbidt grusomme Fjæs sad paa en lang, muskelstærk Hals. Selve hans Krop var fuldkomment slangeagtig i sin langstrakte Smidighed og hvilede paa saa latterligt korte Ben, at naar han ikke bevægede sig i Spring, kunde det se ud, som han virkelig bugtede sig og skød frem paa sin Bug som en Slange. Men naar han havde Grund til at skynde sig, var hans Bevægelser tiltrods for de korte Ben af en næsten utrolig Hurtighed, som skulde han være bygget af et fint afstemt System af utrættelige Staalfjedre. Naar han ikke brød sig om at glide og bugte sig som Slangen, kunde han ogsaa skyde den lange Ryg ivejret som en

Maalerlarve, og saa gik det henover Jorden i Spring paa helt op til fem seks Fod. Denne Bevægelsesmaade anvendte han vel nok væsentlig for Morskabs Skyld, for hans Jagtmethode var ellers i Almindelighed den snigende Fremrykning og saa et lynsnart Angreb tilsidst. En ganske sjælden Gang kunde det virkelig lykkes ham ved et af disse vilde Spring at fange en Bekkasin, der fløj for lavt henover Grøften eller dvælede lidt paa Vingerne, idet den dalede ned for at søge sin Føde i Mudderets vrimlende Liv. En saadan Bedrift skaffede da en behagelig Afveksling paa den sædvanlige Kost, der bestod af Fisk, Frøer, Biller og en Gang imellem en Moskusrotte.

Ilderen havde opholdt sig næsten tre Uger i sit nye Revier og havde paa sin egen forslugne Vis gjort sig Livet højst behageligt, før han en skønne Dag opdagede den store, gule Høstak ved Siden af Grøften. Det var en Dag med piskende Regnbyger og Kulde forud for Aarstiden, at han første Gang fik Øjet op for Høstakkens Muligheder. Idet han listende gled langs Foden af den, opdagede de klare, rovgridske Øjne en Smule Hul, der maatte være den mangelfuldt dækkede Dør til en Musegang, og han stak Hovedet derind for at undersøge Sagen. Der var lige lidt nok Plads, men hvor Hoved og Hals kunde knibe sig igennem, kunde hans smækre Krop ogsaa følge efter, og at udforske saadan et snævert Hul var netop efter hans Smag.

Et lille Stykke inde delte Gangen sig i to, men for Ilderen var der ikke noget at tage fejl af. Den Gren, han valgte at følge, endte i en Muserede, hvor Musene var hjemme. Derinde i det tørre, varme, duftende Mørke udspilledes en kort Tragedie ledsaget af skingrende Hvin og raslende Smutten i Høet. To af Musene undslap fra Myrderiet, men der var tre til, som blev paa Pletten.

Morderen drak Blodet af dem alle tre, mens de endnu var varme, aad en af dem og rullede sig saa sammen for at tage en Lur i den nye, behagelige Lejlighed. Denne Høstak var det eneste, der endnu fattedes det nye Domæne i at være det mest udsøgte, en Ilder kunde have at regere over.

Fra nu af boede Ilderen i Høstakken, holdt sig der, naar det var daarligt Vejr og gik som sædvanligt paa Jagt i Grøfterne naar Vejret var indbydende. Stakken var gennemkrydset af Musegange, og naar han vilde have Forandring, jagede han Mus. Men den udendørs, vidtstrejfende Tilværelse fandt han dog mest Behag i, saa det var langtfra alle Musene, der blev jaget bort. Tiltrods for den frygtelige, nye Nabo blev de Overlevende, der var et ligeglad Folkefærd, ved at bo i deres Reder og stolede paa, at Ødelæggelsen nok skulde gaa deres Dør forbi.

Men hverken Ildere eller Mus eller Mennesker kan være belavede paa alle Naturens Luner, og det Efteraar satte Naturen sig pludselig for at prøve de Diger, som Menneskene nu i en hel Generation havde været saa vigtige af. Den rykkede frem ude fra Havet med et vældigt og vedvarende Højvande, støttet af en mægtig, langvarig Sydvestenstorm og overfyldte Tidevandskanalerne til Kanten. En Tid lang afviste Digerne tappert alle Angreb, men atter og atter, voldsommere og voldsommere rykkede Stormflodsbølgerne frem, og tilslut fik de slaaet Hul. Ind bruste en rød, skummende Elv, der brølende opaad Lermurene paa begge Sider og druknede de saa længe beskærmede Marskenge i et fraadende Kaos af mudrede Bølger og Vraggods.

Det første Brud paa Diget skete ved Daggry, og Høstakken stod lige ivejen. I storladent Raseri kastede Flod-

bølgen sig frem i det første Gry af den straalende Solopgang, der farvede den næsten blodrød. Denne unaturlige og uhyggelige Belysning gik hurtigt over i gulrøde og lilla Farvetoner, sarte og spottende skønne midt i al Ødelæggelsen, medens Stakken, der blev revet løs fra sin Plads, svingende sejlede afsted over Vandene.

Ilderens Rede var lavt nede i Stakken og blev straks oversvømmet, saa den vrede Beboer maatte rykke ud. Han løb op i Stakkens tørre Top og saa med nogen Overraskelse ud over de oprørte Omgivelser. Vand i al Almindelighed satte ham ikke Skræk i Livet, men denne hvirvlende Flod syntes det dog bedst ikke at indlade sig paa nærmere Berøring med, saa foreløbig idetmindste vilde han foretrække at blive, hvor han var. Og indtil videre var der jo ogsaa Mus nok!

Oversvømmelsen havde jaget Musene ud af deres Reder, og opfyldt af panisk Rædsel var de flygtet op i Toppen af Stakken, hvor der nu var vrimlende fuldt af dem. Ilderen slukkede først sin Tørst i Blod, saa stillede han sin Sult med Hjernerne af sine Ofre, men da deres Antal slet ikke syntes at aftage, blev han helt vild af Ophidselse og Blodtørst. Han for hid og did, helt ude af sig selv, dræbte og dræbte og vedblev at dræbe, bare for den Fryd det var ham, medens Stakken med sin Last af Rædsel og Død majestætisk drejende gled videre med Floden, som nu gik bredere og roligere.

Hvorlænge Myrderiet paa de hjælpeløse Mus kunde være blevet ved, inden Morderen blev træt af Legen og fandt sig en Rede at sove i, kan man aldrig vide. Formedelst et andet af Naturens Luner, der jo blander sig i baade Smaat og Stort, blev det ikke den jagtglade Ilder, der kom til at bestemme den Ting. Hans iøjnefaldende, mørke Krop, der for frem og tilbage i den lyse

DA FLODBØLGEN GIK HENOVER MARSKEN

Oversvømmelser havde jaget Musene ud af deres Reder, og opfyldt af panisk Rædsel var de flygtet op i Toppen af Stakken. (Pag. 47.)

Høstak havde tiltrukket sig en stor Høgs Opmærksomhed, mens den kredsede højt oppe over Marsken. Fuglen dalede og dalede, men betænkte sig lidt, for Ilderen var egentlig større Vildt, end den plejede at jage. Endnu var den altfor højt til Vejrs i den blaa Luft, til at den geskæftige Morder lagde Mærke til den, og endelig tog den da sin Bestemmelse, trak Vingerne sammen, sluttede Fjerdragten tæt og slog ned. Ved den mærkelige Lyd i Luften saa Ilderen op — men ikke tidsnok til at afværge det frygtelige Angreb. Knivskarpe Kløer sluttede sig i et jernhaardt Greb om hans Strube og kværkede ham paa Stedet, medens et andet Greb knuste hans Ribben og skar sig ind i hans Indvolde. Høgen kendte godt nok til sin Fjendes Kampdygtighed og havde klogeligt sørget for, at der ikke blev Tale om nogen Kamp. Den baskede tungt afsted med det slappe, langstrakte Lig til sin Rede højt oppe paa Skraaningen, og Stakken drev videre med de rædselsslagne Overlevende af Musefolket, indtil den ved vigende Vande strandede i en Eng ved Foden af Bakkerne.

NATTENS GERNINGER

OVER en lille Lysning i den mørke Granskov straalede Vinternattens klare, blaahvide Maaneskin og aabenbarede en hel Del frosne Stumper af en stor Søørred, der laa spredt ud over Sneen. De stod skarpt frem, saa at enhver af Nattens Jægere, der luskede omkring inde i Kanten af Skyggen paa Udkig efter Bytte eller Fjender, nødvendigvis maatte faa dem at se.

Stilheden var saa intensiv, saa aandeløs, som om den bitterlige Kulde havde sat sit Segl paa Skoven og fordømt den til evig Tavshed. Langt om længe var der ovre i en Krog af Lysningen en Grangren, der hængte ned i Sneen, som syntes at røre sig en Kende, og i Ly af den spejdede en lille, graabrun Snude og et Par smaa Øjne, sorte og blanke som Stenkulsperler, spændt ud i det farlige Lysfelt. Der gik maaske et halvt Minut, uden at der skete mere. Saa tog Spidsmusen Mod til sig, skønt den godt vidste, at Døden lurede paa den under hvert et Træ, og kom farende ud i Lyset. Drevet af sin nagende Vintersult greb den fat i det nærmeste Stykke Fisk, som ikke var større, end den kunde tumle det, og smuttede tilbage med det til sit sikre Hul under Fyrretræets Rod. Det var en tapper Bedrift, der fortjente at krones med Held.

Atter gik der ti Minutter, uden at noget forstyrrede Stilheden. Saa kiggede den lille Spidsmus igen ud fra sit Skjul under den nedhængende Gren. Men denne Gang

trak den sig øjeblikkelig tilbage. Den havde faaet Øje paa et spidst sort Hoved paa en slangeagtig Hals, der spejdede stjaalent ud i Lysningen fra den modsatte Side. Det var en sulten Mink, som ogsaa belavede sig paa at faa Tag i en Part af Fisken; men da den vidste, at en Skovlysning langt fra Vandet er et noget usædvanligt Opholdssted for Fisk, saavel levende som frosne, nærede den en vis Mistanke om en Fælde eller et Baghold. Istedetfor at se paa de lækre Bidder, som laa der saa tydedeligt og lokkende at skue, afsøgte den med et gennemtrængende Blik Skyggerne og de hængende Grene, der omgav Lysningen. Pludselig syntes den at opdage noget, der vakte dens Mishag; det lyste rødt i dens Øjne af Vrede, og uden en Lyd gled den tilbage i det skjulende Mørke.

Et Øjeblik efter kom en stor Los paa bløde Poter frygtløst helt frem i det skarpe Lys, som om den vidste, at der paa denne Aarstid, hvor Bjørnen sov, og Elgtyrene havde aflagt baade deres Gevir og deres Kamphumør, ikke var nogen blandt Skovens Beboere, som kunde gøre den Førsterangen stridig. Den var selvfølgelig listende i enhver af sine Bevægelser, og dens runde, vilde Øjne gloede blegt ind i hvert et Skjul, men det var kun, fordi den var bange for at jage et eventuelt Bytte paa Flugt, og ikke fordi den frygtede nogen lurende Fjende. Imidlertid viste den frosne Fisk nu ingen Tilbøjelighed til at flygte ved dens Tilsynekomst, saa den gik forslugent løs paa det nærmeste Stykke.

Efter at den store Los med Graadighed havde gjort Kaal paa flere forsvarlige Bidder, blev den mere kritisk og gik kræsent snusende fra den ene Bid til den anden, som om den gottede sig over en saadan uventet Overflod. Pludseligt lød der et skarpt, ildevarslende Smæk,

og med en Snærren og et Hyl satte Lossen af for at springe højt i Vejret. Men istedetfor at fare fem seks Fod op i Luften i Kraft af de vældige, spændte Muskler, krummede dens Ryg sig blot op i en Bue under den uhyre Kraftanstrængelse. Som Resultat af denne dukkede der en lille mørk Staaltingest frem af Sneen tæt efterfulgt af en tung Tømmerstok. Lossen sad i Saksen med den højre Forpote.

I et Par Minutter forsøgte det rædselsslagne Dyr under Skrig og Hvæsen at komme løs ved allehaande mer eller mindre formaalsløse Vridninger; den bed i Saksen, den klorede som afsindig i Tømmerstokken. Men da den omsider blev klar over, at dens Krumspring bare fik den Tingest, der havde den iklemme, til at tage haardere fat og gøre endnu mere nederdrægtig ondt, holdt den inde for at finde paa Raad i sin Vaande. Forsigtighed syntes heller ikke at lindre den ulidelige Smerte i Poten, og saa begyndte den besværligt at slæbe sig baglæns i Haab om, naar den ikke kunde slippe løs, da idetmindste at slæbe sin Plageaand ind i Skoven og maaske blive den kvit mellem Træerne. Men Tømmerstokken var meget tung, og selv med den største Anstrængelse kunde Lossen ikke flytte den mere end et Par Tommer ad Gangen. Da den fuldstændig udmattet lagde sig ned efter en Times uafbrudt Slid, var den endnu fuldt belyst af det klare Maaneskin, og der var endnu adskillige Fod hen til Grenenes skærmende Skjul. Aldrig saa snart havde den lagt sig, før knirkende Fodtrin henover den frosne Sne atter bragte den paa Benene. Dens Øjne flammede af Frygt og Raseri, hvert Haar paa dens Ryg rejste sig, da den fik Øje paa en Mand, der med et veltilfreds Smil stod og iagttog den ovre fra den anden Side af Lysningen.

For omtrent tre Timer siden havde Pete Logan paa

Vejen ind til Cross Roads sat denne Fælde med ganske særlig Omhu og med det bestemte Formaal for Øje at fange netop den bestemte Los. Trods al sin Snuhed kunde den store, duskørede Kat kun lidet ane, at Manden i Ugevis havde iagttaget den, fulgt dens Spor, mærket sig dens Opholdssteder og dens Særegenheder og lagt Planer for dens Tilfangetagelse. Selvsamme Aften havde Logan pralende sagt i Cross Roads, at han uden Hjælp skulde bringe den store Los med sig tilbage, levende og uskadt. Han vilde have fat i det prægtige Dyr for at sælge det til en Amerikaner, som købte ind til Menagerier, og for at undgaa at gøre Dyrets smukke, graa Pels Fortræd, havde han beviklet Fældens skarpe Tænder lidt, saa de kunde holde fast uden at slides itu.

Da Logan ikke kendte til Frygt for noget af Vildmarkens levende Væsner, havde han ladet sit Gevær blive hjemme og bar ikke andre Vaaben paa sig end Kniven i Bæltet og sin lette Økse med det lige, slanke Skaft. Men i den Bylt, han havde paa Ryggen, var der noget, som han gjorde Regning paa skulde vise sig mere anvendeligt end Vaaben, nemlig et tykt Uldtæppe og en svær Sejldugssæk. Medens han nu stod og betragtede sin forskræmte og rasende Fange, løste han for Oppakningen og rullede det store Tæppe ud, hvis rige Folder Lossen gloede paa med voksende Rædsel. Den havde nok set Mennesker før i Tiden, men den havde aldrig set nogen ryste et Tæppe ud, saa dette stod for den som en ny Slags kæmpemæssige og forfærdelige Vinger.

Logan havde forlængst med indgaaende Omtanke lagt sine Planer og skred nu, overbevist om disse Planers Fortræffelighed, i al Sindighed til at udføre dem. Med Øksen parat i Næven for det Tilfælde, at Fjenden skulde foretage en uforudset Manøvre, rykkede han frem og holdt

det udfoldede Tæppe op for sig som et Skjold. Længere og længere drog Lossen sig tilbage, saa langt den bare kunde komme, og krøb sammen med Trods og uslukkeligt Had lysende udaf de stirrende Øjne. Ganske langsomt kom Manden nærmere og standsede ikke, før han netop var saa nær, at Dyret kunde naa ham i et Spring. Der blev han staaende, og i maaske et halvt Minut bevægede hverken han eller Dyret en Muskel, indtil det Tidspunkt kom, da Fangens Nerver var paa Nippet til at bukke under. Som om Logan ved Overføring gennem sine egne Nerver kunde gætte det psykologiske Øjeblik, for han pludselig frem i et Spring og med en fejende Bevægelse af Uldtæppet. Med et Hyl af Raseri kastede Lossen sig ind i Kampen — for et halvt Sekund efter at ligge væltet overende, hjælpeløst indviklet og svøbt i de kvælende Uldfolder. Det var forgæves, at den bed og kradsede og knurrede og spruttede. De skarpe, hvide Hjørnetænder stødte intetsteds paa andet end det kvælende Uldstof, de sønderslidende Kløer kunde slet ikke komme til, og den knusende Vægt af Mandens kraftige Legeme tyngede den ned i Sneen. Udmattet af sine afmægtige Anstrængelser og berøvet sit Mod ved det tætte Mørke for Øjnene laa den lidt efter ganske stille, omend rystende af Raseri. Saa begyndte Logan med den yderste Forsigtighed, og idet han arbejdede gennem en Fold af Tæppet, at løsne paa Saksens Kæber og lod dem varsomt glide af den fangne Pote. At vove sig indenfor Farezonen for at fjerne Saksen kunde der selvfølgelig ikke være Tale om, men han var bange for at beskadige Potens Led ved at holde den i denne ubønhørlige Klemme et Øjeblik længere, end det var nødvendigt. Da dette var gjort, slog han behændigt nogle Stik med en Fiskesnøre om Bylten, saadan at Benene var snøret fast sammen,

hvorimod der op om Halsen og Hovedet var en Smule Spillerum. Saa smøgede han hele Bylten ned i Sejldugssækken, slængte denne over Nakken og tog fat paa den ti Kilometers Hjemmarch til sin Hytte.

Logan færdedes uden Snesko, da der for Tiden ikke laa ret meget Sne over Stierne, ja, selv ikke dybt inde i Skoven. Den Sne, der var, var desuden frosset næsten saa haard som Sten under et let, løst Lag paa et Par Tommer, der var faldet fra Tid til anden i Løbet af de sidste Dage. En ualmindelig kraftig og langvarig Tø i Januar, pludselig efterfulgt af bidende Frostvejr, havde foraarsaget denne usædvanlige Tingenes Tilstand og næsten skabt en Slags Hungersnød blandt Skovens Kødædere, idet deres rapfodede Bytte, som nærede sig af Bark og Kviste og Knopper, havde let ved at unddrage sig ved Flugt henover de frosne Flader.

Pelsjægeren vandrede velfornøjet afsted, imedens han anstillede behagelige Betragtninger over sin Bedrift og den pæne Pris, hans Fange skulde indbringe ham, og han havde vel tilbagelagt en Femtedel af Vejen hjem da en ukendt Lyd langt bagved ham svagt og stødvis naaede hans Øre gennem den stille Natteluft. Selv om han gik videre uden tilsyneladende at lægge det mindste Mærke til denne Lyd, var hans Opmærksomhed dog i samme Nu helt optaget af den, og han forstod, at den urolige Bylt paa hans Ryg ogsaa var interesseret, thi den holdt helt op med sin opbragte Sprællen for at lytte. Til denne Stund havde Logan ment, at der ikke fandtes den Stemme i Ødemarken, som var ukendt for hans Øren, og at ingen af Skovens vilde Beboere talte et Sprog, som han ikke saa noget nær kunde tyde. Men dette Hyl forstod han ikke. Nu kom det igen, lidt nærmere og lidt mere forbløffende ukendt. Han rynkede

de buskede Bryn. Der var en lille Pavse, saa bølgede Lyden igen gennem den maanelyse Nat, høj, bævende og egentlig ganske velklingende, omend der laa en umiskendelig Trudsel i dens gaadefulde Klang. Logan vidste med Bestemthed, at det var en Lyd, han aldrig før havde hørt. Han vidste ogsaa, hvad det var for en Lyd, men at indrømme det faldt ham vanskeligt, fordi han derved maatte underkende en hel Række af sine mest afgørende Paastande.

„Det *kan* ikke være Ulve!“ mumlede han stædigt for sig selv. „Der har saagu aldrig været en Ulv i New Brunswick!“

Men endnu medens han talte, løftede det dystre Hyl sig paany. Nærmere og nærmere kom det, og han maatte ialtfald indrømme for sig selv, at hvad det nu end var, saa fulgte det hans Spor, saa efter al Rimelighed fik han vel nok lidt mere at vide om det i Løbet af nogle Minutter. Det var ikke, fordi han ængstede sig, men han var ærgerlig baade over at se sine Teorier kuldkastede og over at være uden Gevær. Saa havde altsaa de Løgnhalse fra Charlotte County utvivlsomt haft Ret alligevel. Der *var* Ulve i New Brunswick, og han skulde nu være villig til at gøre en Undskyldning, fordi han saa sarkastisk havde draget det i Tvivl.

Tiltrods for at hans Jægerværdighed forbød ham at nære Frygt, kunde han dog ikke være døv for, at Hylekoret var sammensat af temmelig mange Stemmer, og maatte erkende, at en Flok Ulve paa temmelig mange nok kunde gøre ham det særdeles ubehageligt. Han kom med stigende Uro i Tanker om, at nu i dette Vejr, hvor Sneen var saa haard, at Hjortene let og hurtigt kunde flygte henover den, maatte Ulvene være yderlig sultne. Jo mere han tænkte over den Ting, desto mere stod det

ham klart, at Ulvene maatte være rent forbistret sultne, siden de turde vove at gøre Jagt paa et Menneske. Hidtil havde han holdt sig til at skridte ud, saa rask han kunde, men nu satte han i et langstrakt, vuggende Luntetrav, og de mokkasinklædte Fødder traadte let og blødt i Sneen. Et Øjeblik tænkte han paa at skille sig af med sin Byrde, men denne Tanke afviste han straks med Harme og Foragt. Ikke skulde han lade sig plyndre for sit Bytte, selv om der kom en hel Bande af saadan noget nedrigt, omstrejfende Skab som Ulve.

Imidlertid rykkede det højtstemte, bævende Kor hurtigt nærmere, og Logan satte Fart paa for at naa ud paa et aabent Stykke afbrændt Skov, inden han blev indhentet af sine Forfølgere. Hvis han endelig skulde tvinges til at slaa fra sig, vilde han gerne have god Plads og et klart Overblik over alle sine Modstandere. Han kom ud i det fri, hvor kun de spredte, sorte Træstubbe og enkelte lange, spøgelseagtige „Træruiner“ brød Sneens sølvglitrende Flade, og var vel kommet firs eller hundrede Skridt fra Skovbrynet, før Ulvene viste sig. Da han kiggede over Skulderen, saa han de graa Skikkelser i Flokken gøre Holdt, rykke sig tæt sammen og sprede sig igen, betænkelige ved at vove sig ud i aaben Mark. Men deres Betænkeligheder varede kun et Øjeblik, saa gik de frem igen i saa tætsluttet en Slagorden, at et almindeligt Sengetæppe kunde have dækket hele Flokken. Hans øvede Øje fik talt seks Ulve i Flokken, og han var lettet over at finde, at der ikke var flere. Efter Hylene at dømme havde han ment, at der var tredive eller fyrre.

Logan var altfor klog til at løbe nu, da hans Fjende kunde se ham. Han skred med stolt og ligegyldig Holdning videre, indtil Flokken var femogtyve eller tredive Meter fra ham. Saa gjorde han omkring og talte skarpt

og med rolig Myndighed til Dyrene, og selv nu, da de var gale af Sult og besatte af Forfølgelsens Vildskab, undlod den menneskelige Stemmes Herredømme ikke at gøre sig gældende. De gjorde raadvilde Holdt, saa skilte de sig ud fra hinanden og satte sig paa deres Haler for at se, hvad han vilde foretage sig.

Efter hovmodigt at have set ned paa dem i nogle Sekunder, vendte Pelsjægeren sig paany bort, men holdt stadig skarpt Udkig over Skulderen og havde Øksen klar til øjeblikkelig Brug. Saasnart han gik videre, fulgte Ulvene efter, men ikke som før i tæt Slagorden. Endnu var de ikke frække nok til at komme nærmere end ti tolv Fod til dette uforskammet selvsikre Væsen, hvis Stemme alene kunde standse dem midt i Angrebets Hede. De slog ud i en Halvkreds paa begge Sider af Sporet og holdt sig i et luskende Trav paa Siden af ham. Flaben stod halvt aaben paa dem og viste de lange, hvide Hjørnetænder i et snærrende Grin, og i deres Øjne, der var ufravendt rettede imod ham, glimtede det grønt af Sult og Vildskab.

Lidt efter lidt sluttede Halvcirklen sig tættere, hvilket Logan foragteligt lod som han oversaa. Pludselig havde han paa Fornemmelsen, næsten mere end han saa det, at et af de største Dyr i Flokken kom sættende for at falde ham i Ryggen. Ud lynede det blanke Økseblad i et blaat Glimt, i samme Nu som han snurrede sig omkring, og Ulven tumlede med et brat afbrudt Hyl omkuld med en Flænge i Halsen.

Tre Gange svang han hvirvlende sit dødbringende Vaaben, og Ulvene luskede ud paa ærbødig Afstand uden endnu at turde udsætte sig for Kameratens Skæbne.

Efter fem Minutters Forløb begyndte de forsigtige Dyr

imidlertid atter at rykke Logan ind paa Livet, og Anspændelsen ved at passe paa til alle Sider paa en Gang var uudholdelig. Han kom i Tanker om, at faa hundrede Skridt længere fremme førte Sporet langs Foden af en høj, næsten lodret Fjældvæg, og han satte sig for, at derhen maatte han naa saa snart som muligt. Havde han først Ryggen mod den stejle Klippeside, kunde han med større Virkning møde Flokkens Angreb. Uden at skynde sig satte han Farten op til et langstrakt Trav, idet han svingede Øksen i korte, truende Kast fra den ene Side til den anden og stadig overdængede Ulvene med en Strøm af rasende Skældsord, der syntes at aftvinge dem fuldt saa megen Respekt som det blinkende Vaaben. Men før han naaede Foden af Klippen, var Dyrenes Dristighed og Utaalmodighed taget betænkeligt til. I smaa, pludselige Sæt sprang de ustandseligt ind paa ham snart fra den ene Side og snart fra den anden, saa at hans Arm ikke fandt et Øjebliks Hvile, og han var paa det rene med, at den endelige Afgørelse paa Mellemværendet ikke kunde udskydes ret meget længere.

Da han kom hen til Klippevæggen og gjorde Front mod Ulvene, trak de sig atter tilbage i en Halvkreds, der umærkeligt snævredes ind, medens de holdt sig i en stadig, snigende Bevægelse udenom hverandre. Pludselig vovede den Ulv, der lod til at være Anfører, sig til et Spring. Men Manden syntes at gætte Planen, endnu før den var bragt til Udførelse, og imødegik den saa lynsnart ved et Skridt frem og et hvinende Øksehug, at Ulven kun ved i sidste Øjeblik at kaste sig tilbage frelste sin Hjerneskal for denne Gang.

Og nu, da Nøden var størst, var det, at Logan fik en lys Ide. Han havde hidtil haardnakket holdt paa, at hvordan det end gik, vilde han ikke slippe det gode Bytte,

han havde paa Nakken, men han indsaa omsider, at nu var det hans eget Liv, der stod paa Spil. Og da han selv var i Knibe, omfattede han pludselig med den primitive Mands hele Forstaaelse og Sympati den kække, men hjælpeløse Fange i Posen paa sin Ryg. Det vilde da være altfor skændigt, om den pragtfulde Los, vel udrustet til at slaas som den var, skulde blive revet ihjel uden at have haft saa meget som en Chance til at bruge Tænder og Kløer i sin Kamp for Livet. Desuden var der jo her en Mulighed for at tilvejebringe en Forandring i Situationen til Gunst for ham selv.

Med et højt Brøl og ved at svinge vildt med Øksen drev han atter Ulvenes Halvkreds et Stykke tilbage. I næste Øjeblik havde han slængt Sækken ned fra sin Ryg, aabnet for den og rystet den sprællende, uldne Bylt ud paa Sneen for sine Fødder — medens Ulvene, der mistænksomt stirrede paa denne nye Fremgangsmaade, holdt sig lidt tilbage, inden de igen rykkede frem. Da Logan slap Bylten ned paa Sneen, greb han fat i et Hjørne af Uldtæppet og rullede det behændigt ud med et rask Kast, saa at Fangen landede næsten lige for Næsen af Ulvene.

Fortumlet som den var, fik Lossen ikke Tid til at springe tilbage og smutte i Sikkerhed opad den bratte Fjeldvæg. Aldrig saa snart havde den faaet Fodfæste, før hele Ulveflokken var over den. Et Hyl af Raseri tilkendegav dens Forstaaelse af Situationens Alvor, og i samme Nu havde den Kløer og Tænder rede. Selvfølgelig kunde dens Hjørnetænder langtfra maale sig med nogen af Modstandernes, men til Gengæld havde den i sine Kløer et Vaaben, som en enkelt Ulv ikke kunde staa sig imod. Desuden var der det, at Ulvene i deres blinde Iver kom ivejen for hinanden, og idet de stimlede

sammen om Lossen og kastede den til Jorden, fik flere af dem gabende Rifter og trak sig hylende ud af Kampen.

I nogle Sekunder stod Logan og saa paa Slagsmaalet, aandeløs af Spænding og af Beundring for sin tidligere Fanges Heltemod, indtil han kom i Tanker om, at det vist nu var paatide at være lidt med i Legen, hvis han ikke vilde komme i den samme Knibe en Gang til. Uden en Lyd gik han løs paa den hylende, knurrende Klump med sin Økse. Udlært som han var i alle en Tømmerhuggers Færdigheder med Øksen, varede det ikke længere, end det tager at fortælle det, før tre af Ulvene trimlede om og mat spjættende lagde sig stilfærdigt til at krepere i Sneen. Med en dyb, blodig Flænge i Halsen og fraadende af Kampens røde Galskab vendte Anføreren for Flokken sig mod Logan i et vildt Spring efter hans Strube. Men Logan traf den med et kort, frygteligt Hug franeden af og opefter, der næsten knuste dens Ribben og hvirvlede den hovedkuls bagover. Paa samme Tid blev de sidste af Ulvene, der langtfra var sluppet helskindet fra Slagsmaalet, enige med sig selv om, at Slaget var tabt. Med et Spring satte de udenfor de livsfarlige Kløers Rækkevidde, gjorde omkring og stak af som Hunde, der har faaet Prygl.

Blødende af et helt Dusin Skrammer, forpjusket og fortumlet, men endnu med hver en af de udspilede Kløer kampberedt og med Ørene lagt fladt tilbage krøb Lossen sammen og gloede paa Manden med blegt flammende Øjne. I nogle Sekunder stod de to overfor hinanden, og paa Mandens Ansigt bredte der sig et anerkendende Grin. Men saa slog det ham, at Dyret i sin Forbitrelse og uden at øjne Udvej til Flugt kunde kaste sig over ham og tvinge ham til at slaa fra sig, hvad han i sin nuværende venskabelige og taknemmelige Stemning yderst nødig vilde. Var-

I nogle Sekunder stod Logan og saa paa Slagsmaalet aandeløs af Spænding — — (Pag. 64.)

somt og med Blikket fast rettet mod de truende Øjekugler overfor sig trak han sig et Skridt tilbage. Endnu krøb Lossen sammen, færdig til Spring, men saa tog Logan Ordet i en rolig, overtalende Tone.

„Saa, nu behøver Du ikke at komme og slaas med *mig!* Jeg har jo aldrig gjort Dig Fortræd,“ løj han frækt. „Det var deher forbandede Ulve, der vilde have fat i os begge to, og det var da min Skyld, at Du slap fra dem. Lad nu være at lave Spetakkel, for jeg vil helst ikke gøre Dig noget!“

Ved Lyden af denne rolige Stemme, der var baade bydende og beroligende, syntes Lossens Raseri i nogen Grad at kølnes. Det stift stirrende Blik blev flakkende. Saa saa den til Siden, og med en Vending, saa hurtig at Mandens Øjne knap kunde følge den, forsvandt den i næste Nu som en graa Skygge mellem Træstubbe og Stammer — ikke i Spring, men i fuldt Løb med Bugen langs Jorden som en Kat. Logan saa langt efter den, gjorde med stor Sindsro Ende paa to af de saarede Ulves Lidelser, hvæssede Kniven paa sin Mokkasinsaal og gik i Arbejde med at flaa Bælgen af de Faldne.

I TAVSHEDENS RIGER

I

I den urgamle, uberørte Ødemark var der tre vidtstrakte Omraader, hvor Tavsheden uanfægtet og enevældigt herskede — under Søens Vande, i den sumpede Cederskovs dunkle Dyb og i Luftlagene højt over Bjergets kløftede, forrevne Top.

Til denne bundløse Stilhed højt oppe i Luften kunde kun en af alle Jordens Lyde finde Vej, og denne Lyd var af en saadan Art, at den snarere syntes at uddybe Stilheden end at forstyrre den. Den var saa aldeles alene, saa helt foruden det summende Virvar, der ved Jordens Overflade baade danner Baggrund for og afsvækker den enkelte Lyd. Det var Luftens fine, skælvende Piben gennem den kredsende Ørns spændte Fjer.

Gennem den mægtige, skyfrie Ensomhed svævede Ørnen majestætisk i en stor Cirkel. Et af de vældige, velberegnede Sving førte den over den nøgne, dybt kløftede Top, som Fjeldet stak op gennem sin Kappe af Fyrreskov — lige netop hen over Toppen og i en Højde af kun nogle Hundrede Fod over denne. Den øvrige Del af Kredsen førte Ørnen langt ud over det vide Landskab, der bredte sig under den som en uhyre Skaal, indfattet af selve den turkisblaa Horisont. Den hele Skaal var et Hav af Grønt i mange Farvetoner, hvor Birk og Poppel dannede de lyseste grønne Pletter i den dystre, sortgrønne Bundfarve, som Fyrre- og Cederskovene af-

gav. Hist og her blinkede skarpe Glimt gennem den massive Farvehelhed fra de tre Vandløb med deres Bugter og Snoninger, og midt i Skaalen straalede i den nordiske Dags klare, gennemsigtige Lys Søen med sit blanke Spejl. Naar Ørnen befandt sig i det Punkt af sin luftige Bane, hvor den var længst borte fra Fjældtoppen, svævede den ret over Midten af Søen og spejdede ned i dens Dyb.

Skønt der nede ved Søens Overflade ikke rørte sig det letteste Vindpust, skønt ikke en Trætop i Skoven svajede, herskede Vinden dog lydløs og usynlig i de Højder, hvor Ørnen kredsede. Derfor var det, at de brede, tilsyneladende ubevægelige Vinger nu og da under Svingningerne hældede en Smule; de krængede ubetydeligt, og deres faste, tætte Fjer indstillede da ved en haarfin Forandring deres Vinkel mod Vinden. Naar dette fandt Sted, lød ogsaa den besynderlige Hvisken med en ny Tone. Den skælvende Piben skiftede til en svag, spøgelseagtig Susen, som paany ændrede sig, naar de spændte Fjer havde indstillet sig paa en ny Kurs i den kæmpemæssige Kurve.

Over de kredsende, sorte Vinger blaanede det glødende Zenith, men Ørnens Blik havde intet Ærinde opefter, siden der ikke var andet ovenover den end Luft og Himmel og den uendelige Tavshed. Under Farten var dens snehvide Hoved og Hals strakt nedad mod Jorden. De barske, gule, krystalklare Øjne lyste uden at blinke dybt under de lige, skarptskaarne Bryn og afsøgte det vide Panorama med et utroligt gennemtrængende Blik. I en Afstand som denne, hvor selv det skarpeste menneskelige Øje — en Sømands, en Prærierytters, en skovvant Jægers, en Stjerneforskers — ikke kunde skelne Ørnen tydeligt i dens svimlende Højde, kunde den iagt-

tage, hvis et Blad faldt til Jorden, eller om der smuttede en Mus mellem Stargræsset.

Omend Ørnens vidunderlige Syn beherskede et saa uhyre Felt, kunde den dog intet se under Søens Overflade, uden naar den svævede lige over den. Paa dette ene Punkt i dens Bane svandt alle Vandfladens skuffende Spejlinger, og dens gennemtrængende Blik skuede da ned til Søens Bund. Men fra ethvert andet Sted i Ørnens Bane viste Søen sig som en ubrudt, blaa Spejlflade eller kastede Lyset blændende tilbage som et staalblankt Skjold.

I mere end en Time svævede den store Fugl paa brede, utrættelige Vinger, kredsede og spejdede. Uden at ane dens faretruende Nærværelse i det Høje aabenbarede Vildmarkens skjulte Liv sig for den, men den saa stadig intet, der formaaede at drage den ned fra dens tavse Kongerige.

Bortset fra Vindens Hvin i dens egne Vinger var det for Ørnen, som enhver Handling og Bevægelse paa Jorden var slagen med Stumhed.

En Gang saa den en sort Elgko brage frem fra Krattet, vild og forpint af Fluer, og kaste sig i Søen. Vandet skummede og sprøjtede højt, da den væltede og rullede sin store Krop, men ikke den mindste Lyd naaede Ørnen. En anden Gang saa den en svømmende Lom og dens Mage, som skiftevis strakte Hals, saa højt over Vandet de kunde, og lukkede de lige spidse Næb højt op. Den kendte godt det vilde, skingrende Skrig, hvormed de svarede hinanden og fik en sindssvag Forvirring af Ekkoer til at jage hele Søbredden rundt. Men ingen Anelse af et Ekko naaede op til den. Det var altsammen stumt Spil. Et ældgammelt Fyrretræ langt nede paa Bjergskraaningen, hvis Rodhold utalte Aars vekslende

Frost og Regnskyl havde hensmuldret, sank i Afgrunden. Ørnen saa det mægtige, fejende Skred og Faldet og bagefter den sammenfiltrede Bunke Grene ved Bjergets Fod, men af det dumpe Brag, der opskræmte alt levende paa Fjeldskraaningen, hævede end ikke den svageste Lyd sig op til den.

Omsider fandt dens uundgaaelige Blik, da den rundede ind over Midten af Søen, noget, der interesserede den, og de store Vinger baskede tungt for at stoppe Farten. Pludselig vippede den forover, foldede Vingerne halvt sammen og skød ret nedefter i et Fald paa maaske tusind Fod. Saa standsede den Nedfarten ved et brat Sving opefter, som fik Vinden til at pifte skurrende i dens Vingefjer, og her holdt den sig svævende, lurende og ventende paa den Lejlighed, der syntes snart at ville tilbyde sig.

II

I Cedersumpens Dyb hvilede Tavsheden tæt, knugende og uforgængelig. Man følte, at om nogensinde Lyden af en Fuglestemme eller et Strejfdyrs Skrig skulde forvilde sig herind, vilde den straks blive opslugt, jævnet ned og glemt.

Under de stive Grene og mellem de graa, lavklædte, forvredne Stammer skød Rødderne sig op af Bunden i groteske, mosbegroede Pukler, og imellem dem stod der Vand i sorte Pytter. Hist og her i det tykke Mostæppe stak velnærede Svampe Hovederne op, nogle mathvide, andre knaldrøde, blegrøde eller orangegule med Pletter paa. Der var ogsaa nogle faa grønne Vækster, som spredt og enkeltvis trivedes i den sumpede Bund mellem de farlige, sorte Vandpytter; de havde brede Blade og høje, saftige Stilke. Ingen af dem bar nogen farveskøn eller duf-

tende Blomst, der kunde lokke en spraglet Sommerfugl eller de vilde Bier med deres glade Summen ind i Sumpen.

Den eneste Fugl, der som Regel udholdt Cedersumpens Dysterhed og Tavshed, var den lille, stilfærdige, vimse Spætmejse, som tilbragte sin Tid med at pile op og ned ad de pjaltede Stammer, og som med lange Mellemrum lod et lillebitte, kort Fløjt høre. Dette enlige og sky, lille Væsen og dens spinkle, sjældent lydende Stemme bidrog kun til at uddybe Stilheden og gøre Ensomheden mere paafaldende.

En stor, plump, sort Skikkelse bevægede sig hid og did derinde, saa lydløst som en Skygge blandt Skygger og kunde forekomme at være selve Sumpens Aand, der havde faaet Liv. Den gamle Bjørn, der vidste Besked med, at nogle af de Paddehatte, som groede i Sumpen, var gode at æde, havde lagt sig efter nu i Svampetiden at spøge i dette Tavshedens Skyggerige. Ensomheden og Stilheden passede godt sammen med dens gnavne Væsen, og var den end aldrig saa kluntet at se til, bevægede den sig dog saa let som en Kat. De store Labber med deres skarpe Kløer gik som paa Fløjelspuder, og ikke den mindste Kvist knækkede under dens listende Trin. Det var ikke af Frygt, den saaledes listede, thi den havde intet at frygte af nogen anden Skabning i Vildmarken. Men denne tunge Stilhed passede den nu engang, og desuden var det jo ikke godt at vide, om det skulde lade sig gøre at komme bag paa en Mus, en Vandrotte eller en Maar til en Afveksling paa Svampediæten.

En saadan glædelig Overraskelse kunde den imidlertid kun sjældent opleve her i Sumpens tomme Ensomhed. Der kom derfor en Dag, hvor den var led og ked af

de store, flove Svampe, og dens Tanker vendte sig da til Søen, ved hvis Bred den undertiden havde fundet døde Fisk. Dens Tænder løb i Vand, da den huskede, at det endogsaa en sjælden Gang var lykkedes den at fange levende Fisk, der kom tæt ind til Land, ved med grænseløs Taalmodighed at ligge paa Lur efter dem og langt om længe med et lynsnart Slag med Poten slænge dem op paa det tørre.

Uden at tage mere Notits af Svampene satte den Kursen ret imod Syd og begav sig afsted til Søen. Den havde god Fart paa, og dens Vej snoede sig ud og ind mellem de knortede, mosbegroede Rødder, de graa Stammer og de sorte Vandpytter, men saa hurtigt den end gik, sporedes dens Bevægelser dog ikke ved den mindste Lyd. Det var som om den ærværdige Tavshed sluttede sig sammen og for evigt hengemte enhver Mindelse om de store Fødders Berøring med Mosset. Da Bjørnen omsider skimtede et Glimt af det blanke Vand mellem Træerne forude, bevægede den sig endnu varsommere, med den yderste Forsigtighed. Da den naaede til Kanten af Cedertykningen gled den ubemærket ind i et Krat af Rødpil, som saa ud til at egne sig godt til et Baghold, og spejdede forsigtigt omkring for at komme paa det rene med, hvad der gik for sig langs Søbredden. Her laa den længe sammenkrøbet og ubevægelig som en Sten for at give enhver Mistanke Tid til at dø hen, hvis den skulde have været saa uheldig ved sit Komme at have foruroliget nogen blandt Vildmarkens Beboere.

III

Nede i Dybet midt ude paa Søen var Tavsheden absolut. Her var end ikke den mindste Lyd til at understrege

Tavsheden eller til at maale den ved, saaledes som Vindens Piben mod Ørnens Fjer deroppe i Højden eller som den svage og flygtige Fuglestemme i Cedersumpens dunkle Skyggerige. Paa den gulbrune, flimrende Bund laa et fint Lag Slam henover Stenene. Af Bevægelse var der ingen, naar undtages, at en stor Laksørred svagt, næsten umærkeligt, rørte paa sine farvede Finner.

Inde paa det grundede Vand langs Søens Bredder var der altid et Virvar af spinkle Lyde. Søens lette Aandedrag fremkaldte rytmiske, næsten usynlige Forskydninger mellem Smaastenene paa Bredden, og Lyden heraf forplantede sig viden om under Vandet som en klinger Hvisken, selv om den jo slet ikke kunde høres oppe i Luften. Men ingen af disse Bevægelser sporedes ude paa det tavse Dyb, hvor den store Ørred, utilnærmelig og veltilpas ved sin Ensomhed, laa og dovent aabnede og lukkede for de rosenrøde Gæller.

Søens Vand var mørkt, det fik en ravgul Tone fra Sumpene langs Bredden, og derfor var ogsaa Ørredens Farver mørke, udprægede og livlige. Dens Ryg med sin mærkelige Tegning var næsten sort og dog blank ligesom en vis Art damasceret Staal, og Bugen var smukt blegrød. Dens Sider havde en purpuragtig Tone, hvorpaa Rækker af Pletter i flammende kraprødt sprang skarpt frem. Dens Finner var pragtfulde som Kronbladene paa den skønneste, rødhvide Blomst.

Ørreden laa og stirrede opefter med sit tomme, døde Blik. Den var sulten, og det var den Vej fra, der snarest var Udsigt til at faa lidt til Føden. Smaafiskene havde lært at sky den uhyggelige Stilhed i det dybe Hul midt i Søen, og den store Ørred var snart ved at faa nok af Myggelarver og den Slags Smaatterier.

Naar den saa op mod Søens Overflade, viste denne

sig for den som et Slags halvt gennemsigtigt Spejl, hvor utallige Spejlbilleder jagede hinanden, men hvorigennem dog kunde ses den blaa Himmel og Insekternes Flugt henover Vandfladen. Hvis en Svale eller en lavtflyvende Bekkasin fløj over, kunde Ørreden se ikke alene selve Fuglen og Fuglens Skygge paa Bunden, men tillige et hastigt ilende Billede af denne Skygge i det sølvblanke Spejl deroppe. Og hvis Svalens Vingespids skar i Vandspejlet og sendte en lille, klar Søjle af Bobler ned under Overfladen, blev disse Bobler ogsaa spejlet og genspejlet, idet de steg op og tabte sig i blinkende Smaaringe.

Alt dette havde dog liden Interesse for Ørreden, indtil den fik Øje paa en stor Sommerfugl, der mat flagrende styrede sin Zigzagkurs tæt henover Vandspejlet. Dens Flugt var saa slap, at den store Fisk betragtede den med Forventning og langsomt bevægede sig opefter for at være ved Haanden, hvis Skæbnen skulde være den gunstig.

Da den svømmede op fra Dunkelheden dernede, flagrede Sommerfuglen ovenover den, og nede paa Bunden dansede Sommerfuglens store Skygge afsted ved Siden af dens egen. En lille Bille slog tungt mod Vandet tætved med udspredte Vinger, knuste et kort Nu Spejlfladen og satte saa med sin Sprællen en hel Række smaabitte Ringe igang, men Ørreden tog slet ingen Notits af dens krampagtige Stræv. Den var helt og holdent optaget af Sommerfuglen, der i sin segnende Flugt kom nærmere og nærmere til det blanke Spejl. Tilsidst hørte da de skønt farvede Vinger op at bevæge sig, og let, blødt som et faldende Blad, sank det store, pragtfulde Insekt mod Vandfladen. Uden en Kamp, uden en Skælven bredte de farverige Vinger sig ud paa det blanke Spejl, hvilede der et Øjeblik — saa sydede det stærkt i Vandet under den, et Par sorte Kæber aabnede sig, og

den døde Sommerfugl blev suget ned. Med et overgivent Slag af den brede, kraftige Hale vendte den store Ørred sig i Vandskorpen for atter at synke ned i det tavse Dyb med sit Bytte.

IV

Der lød nu en stærk, skurrende Susen gennem Luften, og et mørkt Legeme faldt fra Himlen. Eller faldt det? Maatte det ikke snarere være blevet udskudt fra en Slynge højt oppe for at faa denne Fart og denne nøje beregnede Kurs? Netop ved Vandfladen foretog Ørnens kiledannede Krop en skarp Vending, dens snehvide Hoved og Hals bøjede opefter, de brede Vinger foldede sig ud og arbejdede voldsomt. Trods Faldets svimlende Fart kom den ikke helt under Vand, men der stod et højt, hvidt Sprøjt op omkring den, og i næste Øjeblik hævede den sig tungt baskende fra Vandfladen. Den store Ørred sprællede og piskede vildt med Halen uden at kunne slippe fra de skarpe Kløers jernhaarde Greb bag Nakken og midt i Ryggen paa den.

Aldrig havde den vilde og majestætiske Gæst fra Tavshedens høje Regioner haft med et saa besværligt Bytte at gøre. Alene dets Vægt var næsten for tungt et Løft for de mægtige Vinger, og desuden sprællede og vred det sig saa voldsomt, at det næsten ikke var til at holde. Ørnen maatte anstrænge sig til det yderste for blot at løfte sit Offer klar af Vandet, og at bære Byttet helt op til den ensomme Klippeafsats paa Fjældtoppen var aabenbart umuligt. Efter nogle Øjeblikkes Besvær og Tvivlraadighed satte den derfor tungt baskende Kursen mod Bredden. Intetsteds langs hele Stranden eller i Skovens mørke Korridorer kunde dens gennemtrængende Blik opdage nogen Fjende.

Det nærmeste Punkt paa Land var en Strimmel ren, hvid Fjeldskrænt med en skærmende Tykning af Rødpil lige bagved, og det Sted valgte den sig. Den landede nogle Fod indenfor Vandkanten og blev et Øjeblik overmodigt staaende, medens de haarde, uforsonlige, gule Øjne udfordrende afsøgte Ødemarken. Saa sænkede det hvide Hoved sig hurtigt forover, og det stærke Næb bed tværs igennem ind til Ofrets Rygrad lidt nedenfor Nakken. Med en stærk Skælven rettede Ørreden sig helt ud og blev liggende slap og stille, og tøvende, som om den foragtede at give sin Sult tilkende, begyndte den kongelige Fugl paa sit Maaltid.

Men næppe nok havde den med den snehvide Hals fremstrakt slugt den første, skælvende Bid, før den opfangede et Blads svage Raslen i Pilekrattet bagved. Ikke et Vindpust rørte sig, saa hvorfor skulde et Blad rasle? Dens Kløer slap deres Tag i Byttet, og et eneste, pludseligt Slag med de kraftige Vinger førte den i et let Spring opad og til Siden. I samme Nu bragede en plump, sort Skikkelse ud fra Krattet, og en stor, sort Pote langede rasende ud efter den.

Ørnen var sprunget afvejen just i rette Tid. Hvis den frygtelige Lussing rigtig havde truffet den, vilde den aldrig mere have hævet sig op i Tavshedens luftige Riger. Men i Stedet for strejfede den sorte Lab kun Fuglens Hale, og to tre kongelige Fjer faldt til Jorden. Den fik Luft under de brede Vinger og baskede nogle faa Tag ud over Vandet. Bjørnen, der var tilfreds med at være i Besiddelse af sit Rov, tog ikke mere Notits af den, men kastede sig graadigt over Byttet.

I al Almindelighed vilde en Ørn jo ligesaa lidt falde paa at forulempe en Bjørn, som den vilde komme i Tanker om at gaa løs paa en Granitblok, men dette var

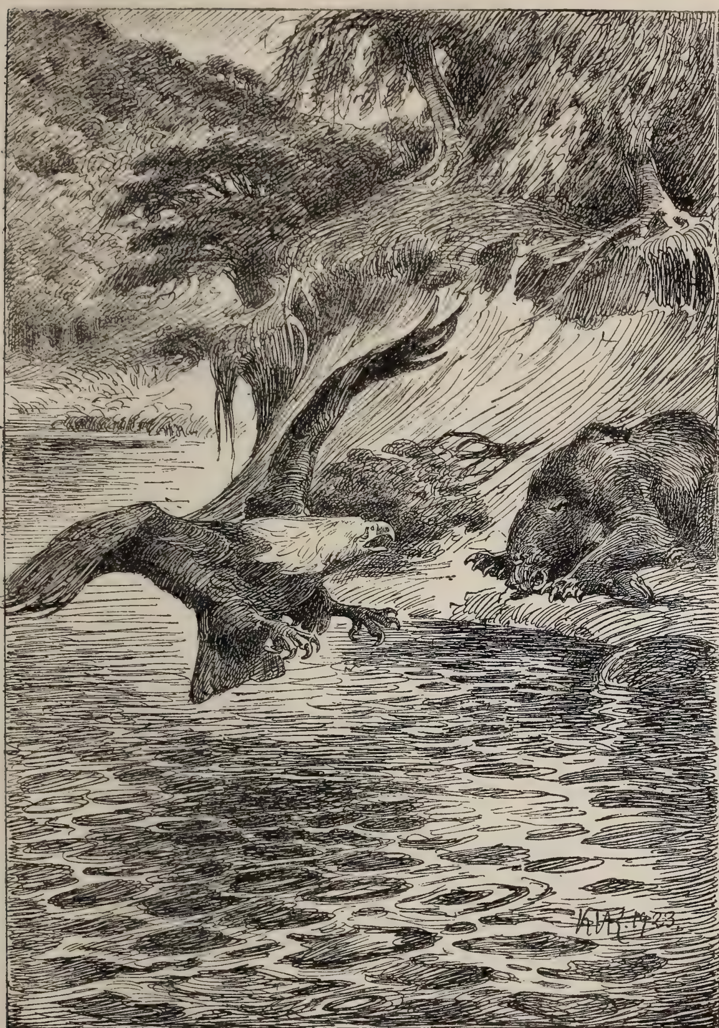
en hidtil ukendt Krænkelse. Aldrig før havde „Luftens Konge“ oplevet, hvad det vilde sige at blive plyndret for sit velfortjente og retmæssige Bytte. Med et pludseligt, skærende Harmskrig kastede den sig omkring, skød tilvejrs og slog med en Susen i de stift spændte Fjer lige ned i Hovedet paa Modstanderen. Bjørnen, der slet ikke var belavet paa et saa dumdristigt Overfald, kunde ikke afværge det, og adskillige røde Rifter tværs over dens Hoved kom pludselig tilsyne og viste, hvor de knivskarpe Kløer havde ramt. „Bøh!“ vrælede den og satte sig halvt oprejst paa sin Bagdel med den ene af de store Forlabber løftet til Forsvar. Ørnen skar opefter og ud af Rækkevidde, svingede igen og holdt sig svævende lige over, som vilde den gentage Angrebet.

Bjørnen krøb sammen i en halvt siddende Stilling med den ene Forlab paa det lemlæstede Bytte og den anden hævet til Hug eller Parade — og den opbragte Fugl holdt sig tilbage. Den forstod tilfulde, hvilken Trudsel der laa i den løftede, massive Pote, som ganske vist tog sig klodset ud, men kunde slaa til saa lynsnart som en huggende Slanges Hoved. Hvor rasende den end var, tog den sig vel iagt for at risikere en brækket Vinge. Efter et Par Sekunders Forløb slog den ned igen, som om den vilde angribe Fjenden bagfra, men passede paa ikke at komme for nær. Bjørnen snurrede sig rundt paa Bagdelen og slog arrigt fra sig, men dens Kløer traf kun den tomme Luft, og en stiv Vingespids ramte den sviende henover begge Øjne.

Atter og atter slog Ørnen ned og stadig uden at komme helt indenfor Rækkevidde. Atter og atter snurrede Bjørnen rundt, fraadende af afmægtigt Raseri, og slog til uden at træffe noget mere haandgribeligt end Luften. De skærende, opbragte Skrig fra den store Fugl, som ba-

skede ligeover den, var en Udfordring, den ikke vidste at besvare. Byttet havde den i Behold, men der var ikke megen Glæde ved det. Efter nogle Øjeblikkes Betænkning lagde den sig stædigt ned og krøb sammen, saa at Hovedet var delvis beskyttet mellem Forlabberne, hvorpaa den ilfærdigt gav sig til at æde. Men inden den vel havde naaet at sluge en Mundfuld, suste det igen ildevarslende for dens Øren, og de gribende Kløer sled igen i dens Nakke. Med et Brøl af Smerte og Raseri og Modløshed greb den Byttet i Flaben, bøjede Hovedet godt ned mellem Forbenene og dukkede ind i Pilekrattet. Idet den forsvandt, huggede de uforsonlige Kløer sig endnu en Gang i dens Bag og pløjede røde Furer i dens sorte Pels.

Tungt brummende over Svie og Smerte lagde Bjørnen sig inde midt i Pilekrattet og fortærede den store Ørred, medens Ørnen stadig skrigende kredsede over Stedet. Mellem de løvrige Grene kunde den se sin Modstanders sorte Skikkelse, men den vovede ikke at slaa ned i Krattet, hvor den let kunde komme i Bekneb. Længe kredsede og kredsede den i Haab om, at dens Fjende skulde komme frem og give den endnu en Lejlighed til at tage Hævn. Men da den saa, at Bjørnen stadig laa ubevægelig og aabenbart var faldet i Søvn, kølnedes dens Raseri lidt efter lidt. Den begyndte at stige, steg og steg, mens det forsigtige Dyr i Krattet agtpaagivende og taalmodigt fulgte dens Tilbagetog. Saa ændrede den pludselig sin Kurs, og med lange, pragtfulde Vingeslag styrede den i en lige, brat stigende Linje mod Tavshedens blaanende Regioner ovenover Fjeldtoppen.

Ørnen var sprunget afvejen just i rette Tid. (Pag. 78.)

POLARØDETS STEMME

I

I den lange, arktiske Nats gaadefulde Mørke og ufattelige Kulde, da Døden netop syntes at herske enevældigt over Isens og Sneens grænseløse Øde, kom den lille Isbjørneunge til Verden. Henover de endeløse Vidder fejede den frygtelige Polarstorm, snart opfyldt af fine Snekrystaller, der føg og hvirvlede og sved som stikkende Naalespidser, snart saa klar som Glas, saa at de straalende, arktiske Stjerner utilsløret skuede ned paa dens vilde Rasen. Lagde Stormen sig, indtraadte det ikke mindre frygtelige Stille, og den usigelige Kulde knugede som i Hemmelighed den livløse Verden under sin Vilje. Nu og da blegnede Stjernernes udeltagende Skær, og Nordlysets skønne, rene Spektralflammer, blaalige, violette og svagt rødlige, gik i uhyggelig Tavshed dansende henover Himmelhvælvet.

Den lille Isbjørneunge kendte intet til Kulden eller det trøstesløse Øde og saa ikke den uforanderlige Nat, de kolde Stjerner eller Nordlysets isnende, jagende Flammedans. Reglen er, at Isbjørnemødre har to Unger, men denne Unge var Enebarn. I en Kløft mellem to Klippestykker og med syv otte Fod Sne over sig laa den trygt og lunt ind imod Moderens varme Pels og i sikkert Skjul for den kolde Nat derude. Moderen, hvis hede Aandedræt holdt en lille hvælvet Hule aaben i den beskyttende Sne, sov næsten hele Tiden, idet hendes svære Krop tog Varme og Næring nok af det solide Fedtlag,

hun i den forløbne Sommer havde lagt paa Ribbenene. Ogsaa den lille sov det meste af Tiden hen, vaagnede kun af og til for at patte og voksede utrolig hurtigt, næret af Modermælkens utømmelige Kilder.

Maanederne gik, den lange Nat sled sig sendrægtigt afsted mod Dagslys og Foraar, og stadig sov Hunbjørnen og blev magrere for hver Dag. Og stadig sov ogsaa Isbjørneungen, sov og voksede, blev for hver Dag større og tykkere og samlede Kræfter til at optage den bitre Kamp for Tilværelsen, der ventede den hinsides Snehulens Tærskel.

Bortset fra de storladne Omskiftelser fra Storm til Stille, fra Stjerneskær til Nordlyspragt kunde der intet særligt hænde i den livsfjærne, frysende Verden. De levende Væsner, der i disse Regioner trodsede Kulden og Mørket, færdedes ved Kysten, hvor Sæler og Hvalrosser havde deres Aandehuller i Havisen. De gamle, gnavne Hanbjørne, der var for rastløse til at hengive sig til den lange Vintersøvn, fortsatte her deres snigende Jagt. Men den kloge Moder var vandret langt ind i Indlandets Ensomhed, før hun slog sig ned til Vintersøvn og Barsel. Hele den lange Vinter passerede intet levende Væsen henover hendes Skjul med Undtagelse af en enkelt Polarræv, der forsigtigt indsnusede den svage, truende Fært, som stjal sig op gennem den haarde Sne, eller maaske en enkelt Gang en stor, hvid Polarugle, der paa lydløse Vinger trak sydpaa for at finde de bortdragne Ryper.

Sent og tøvende begyndte Daggryet at vise sig, og meget senere, da det spæde Daggry var bleven til en lang Dag, de første Tegn paa det arktiske Foraar. Et eller andet kaldte paa den gamle Hunbjørns Instinkter, hun hørte dets Kalden ned i Snehulens Dyb og brød gennem det bløde, smeltende Snedække. Saa førte hun sin kraf-

tige Unge med sig ud i det hvide Øde og satte Kursen østpaa mod Kysten. Hun var slunken og mager og forfærdelig sulten, men hun vandrede kun langsomt afsted, medens Ungen indøvede den nye og spændende Kunst at bruge sine Ben.

Langs Kysten laa Isen endnu fast og ubrudt milevidt tilhavs; men hvor Strøm og Tidevand og Storme havde begyndt at fortære den, og hvor de staalblaa Bølger under det øgende Solskin Time for Time aad sig ind i den, der samlede Polarverdenens Liv sig. Søfuglene holdt stort Staahej, parrede sig, dykkede og fløj kredsende op eller slog sig i flimrende, graahvide Flokke ned paa de fremspringende, sorte Klipper. Langs den blaahvide Iskant gøede Sælerne og solede sig, medens de med blide Øjne passede nøje paa de Farer, der altid lurede omkring dem. Uhyre Hvalrosser væltede sig tungt i Bølgerne eller løftede deres Hoveder med de svære Hugtænder og stirrede truende ind over Isen.

Mellem dette travlt mylrende Liv, som den tilbagevendende Sol havde kaldt frem paa Ismarkerne, bevægede den gamle Hunbjørn sig meget varsomt med Ungen tæt i Hælene. Hun lurede bag opskruede Isflager, krøb fra Skjul til Skjul og listede sig frem saa lydløst som et Snefnug paa de store Labbers haarede Trædepuder. Af og til gav hendes utrættelige Jagen straks Udbytte, for Eksempel naar en uvidende Ungsæl var saa letsindig at sole sig ved en Isflage, der var stor nok til at afgive Dækning for den snedige Jæger. Det hændte ogsaa, at hun i et lynsnart Sæt kom bagpaa en forædt Havsule, der døsede paa en Fjeldkant, eller at hun pludselig dukkede ned i Vandet og med et Slag af Labben langede en blinkende Fisk op paa Isen som en behagelig Afveksling paa det stadige Sælhundekød. Gennem de lange

Dage tog Solskinnet til i Magt, Polarsommerens pludselige, kortvarige Varme rykkede frem og vældede ned over Isen, som om den vidste, hvor knapt tilmaalt dens Regeringstid vilde blive, og snart smeltede Sneen, hvor der var Læ, og hvor Skrænterne vendte mod Syd, og afdækkede en Rigdom af Mosser og Lav og spirende, saftige Rødder, som Bjørnene fandt stort Behag i.

Men det var ikke altid saa simpel en Sag at bjerge Føden. Hunbjørnen maatte forsyne sig for to, for hendes kraftige Unge havde ogsaa en stor Appetit og vedblev stadig at tære paa hendes Kræfter. Undertiden kunde Sælerne være usædvanlig sky og hurtige, Fuglene være særlig trættekære og rastløse, og Fiskene haardnakket foretrække at holde sig langt fra Land. Naar det var Tilfældet, og naar der ikke i Nærheden var grønklædte Dalstrøg, som gav Adgang til et ublodigt Maaltid, maatte den gamle Bjørn bringe sin store Svømmefærdighed i Anvendelse og klarede sig da næsten ligesaa godt i Vandet som Sælerne selv. Hvis nogle Sæler havde søgt op paa Kanten af en flad Ispynt, hvor det ikke lod sig gøre at komme bag paa dem, lod hun sig stille glide i Vandet i en eller anden skjulende Vig og svømmede saa ret tilsøs og saa dybt, at kun hendes yderste Snudespids var at se. Denne lille, bevægelige Prik var ikke meget iøjnefaldende selv for en mistænksom og skarp Iagttager. Den kunde godt gaa for en Stump Is, der var frosset lidt Tang fast paa, eller for et Stykke flydende Mos, hvis ikke den havde bevæget sig saa støt fremad gennem de hoppende Bølger uden at ændre sin Kurs efter Strøm og Vindpust. Da Sælerne ikke ventede sig nogen Fare fra Søsiden, var der kun liden Rimelighed for, at de skulde bemærke en saa ubetydelig Ting som den lille, sorte Prik mellem Bølgerne. I velberegnet Afstand fra

de sorgløse Driverter paa Isen fyldte den gamle Bjørn sine Lunger, sank helt under og svømmede fremad for fuld Fart. Helt henne ved Iskanten skød hun op af Vandet, kastede sig fremad og slog den nærmeste Sæl ned ved et vældigt Slag med Forlabben, inden nogen af Flokken endnu havde gjort sig klart, hvorfra Døden saa pludseligt var kommet over dem.

Det var dog ikke altid, at den gamle Hunbjørn saa fuldkomment vandt Sejr. Særlig en Gang havde hun en Kamp at bestaa, der nær havde gjort hendes Unge forældreløs. Ungen, som forsigtigt fulgte Sagens Gang bagved en Isflage fik en Lektion, som den aldrig siden glemte. Den lærte Nødvendigheden af aldrig at lade nogetsomhelst optage sig saa stærkt, at der ikke bliver Tid til at holde skarpt Øje med de Farer, som maatte nærme sig bagfra.

Det var en af de kummerlige Dage, da al Jagt syntes frugtesløs, og Lavfelterne var langt borte. Paa den takkede Iskant ved Mundingen af en lille Bugt laa to Hvalroskalve og solede deres runde, glinsende Sider, medens Mødrene væltede sig og snøftede i Vandet ved Siden af. Den gamle Bjørn saa sultent efter de to Kalve et Par Minutter. Derpaa vendte hun sig definitivt bort og luskede ind ad Land til mellem Klipper og Isskruninger med Ungen traskende nok saa fornøjet ved Siden af sig.

Først da hun var kommet Hvalrosserne helt afsyne, skridtede hun ud, saa Ungen havde svært ved at følge med, svingede indenom Bunden af Vigen og sneg sig sagte ned paa den anden Side mod det Sted, hvor Hvalroskalvene laa. Et let Vindpust blæste bort fra dem, hendes Trædepuder gjorde ikke den mindste Støj, og hun holdt sig hele Tiden fuldstændig skjult. Forsigtigt kiggende frem bag en opskruet Isflage saa hun, at den ene af Kø-

erne havde lettet sig op af Vandet og lagt sig ved Siden af Kalven for at tage en Middagslur. Saa trak hun Hovedet til sig og listede varsomt nærmere, kun vejledet af sin fine Næse og sine skarpe Øren.

Omsider var hun da nær nok til et Angreb. Knap tredive Skridt borte kunde hun høre den ene af Hvalroskøerne puste tungt og søvnigt og den anden plaske i Vandet. Hun vendte sig om mod sin Unge og gjorde den begribeligt, at den skulde blive, hvor den var, til hun kom tilbage. Saa samlede hun al sin Muskelkraft, saa hendes Krop stod spændt som en vældig Flitsbue, og styrtede sig fra sit Skjul lige løs paa de Sovende.

Da den hvide Skikkelse kom farende som et Lyn fra en klar Himmel, vaagnede Hvalroskoen og den ene Kalv i intuitiv Rædsel og fik sig i et Nu med en forbløffende Behændighed rullet ud i Vandet. Men den anden Kalv kom for sent. Den gjorde et kluntet Forsøg paa at komme i Sikkerhed og gav en hæs, fortvivlet Brægen fra sig, som om den vidste, at dens Skæbne var beseglet. Et tungt Slag knækkede Halsen paa den, og dens kejtede Lemmer strakte sig slapt og fladt ud paa Isen, hvorpaa Bjørnen greb fat i den og begyndte at slæbe den bort fra Vandet.

Idetsamme lagde hun godt nok Mærke til, at en stor, plump Kolos var ved at kravle op paa Isen bagved hende, men hun tog det for en Selvfølge, at det var den døde Kalvs Moder og brød sig ikke videre om den Ting. Hvalroskøerne regnede hun ikke noget som Modstandere; men som Jagtbytte derimod var de ikke at foragte. Om et Øjeblik skulde hun nok bringe den Sag i Orden, og saa vilde der være Mad nok i Spisekammeret til adskillige Dage.

Men havde hun i næste Øjeblik givet sig Tid til at se

tilbage, vilde hun have opdaget, at en vældig, graabrun, vortet Kæmpe med et hæsligt Fjæs og frygtelige, lodrette Stødtænder løftede sig paa de uhyre Forluffer lige bagved hende. Isbjørneungen, der kiggede frem fra sit Skjul, saa nok Faren, men havde ingen Forstaaelse af den. I næste Nu faldt Kolossen forover og knugede Bjørnens Bagparti ned mod Isen, og de lange Stødtænder, der heldigvis for hende ikke traf efter Bestemmelsen, rev en dyb, blodig Flænge i hendes højre Skulder.

Med et Hyl af Raseri og Smerte fik hun vredet sig ud under sin Angribers kolossale, vaade Krop og gik glubende løs paa ham. Slag efter Slag langede hun ud med de frygtelige Forlabber, men den kæmpemæssige Hvalrostyr havde et Skind saa sejgt som flere Lag velgarvet Læder, og skønt Blodet randt i Strømme fra hver Rift efter de staalstærke Kløer, tilføjede hun dog ikke Hvalrossen noget Saar, der kunde gøre den ukampdygtig. Tyrens smaa, dybtliggende Øjne var røde af Raseri. Den rankede sig ivejret paa Forlufferne og lod sig falde forover, klodset, men uimodstaaelig i sin Vælde som et Fjældskred, og søgte at knuse sin Fjende og at ramme hende med et af de frygtelige, nedadrettede Hug med Stødtænderne. Under Kampen udstødte den hæse Brøl og hev mægtigt og larmende efter Vejret, medens Hvalroskøerne svømmede langsomt frem og tilbage langs Iskanten og fulgte Slagets Gang med deres smaa, dvaske Øjne.

Den gamle Bjørn var lammet og forpint efter det første, knusende Angreb og kunde ikke rigtig stole paa sine Bagben, men alligevel var hun altfor adræt til, at det kunde lykkes hendes klodsede Modstander at faa Ram paa hende oftere. Efterhaanden som hun veg afvejen for hans blinde Udfald, forstod hun at narre ham længere og længere ind over Isen og bort fra det Element, hvori

han var hjemme. Havde hun ikke selv været saaret, kunde hun vel efterhaanden have knækket hans forblindede Tapperhed og kørt ham træt og saa tilsidst faaet ham fat i Struben. Men istedet mærkede hun nu, at hun selv var ved at udmattes af Blodtabet og af Smerten i Baglemmerne. Saa snart det stod hende klart, at hendes Kræfter var ved at slippe op, og det maaske ikke vedblivende vilde lykkes hende at undgaa Fjendens væltende Fremstød, blev hun grebet af Angst. Hvad skulde der blive af den lille, hvis hun blev dræbt. Hun sprang rask tilbage og løb hen, hvor Ungen klynkende stod og ventede, oversnusede den ængsteligt og førte den bort med sig mellem de blaa, glimtende Isskruninger.

Efter dette Nederlag jagede Hunbjørnen slet ikke det første Par Uger, men holdt sig til Indlandets solbeskinnede Dale og plejede sine Saar. De saftige Rødder og spæde Urter, der hastigt spirede frem paa hver en snebar Plet, var en ren og blodsvalende Kost, saa hendes Skrammer kom sig snart. Derpaa vendte hun med fornyede Kræfter og skærpet Kødbegær tilbage til Kysten og genoptog sin utrættelige Jagt paa Sælerne. Hvalrosserne derimod holdt hun sig fornemt paa Afstand fra.

Den arktiske Højsommer med Sol Døgnet rundt straalede imidlertid over Verden og badede den i sin iltre, behagelige Varme. Og under Solens Kærtegn smilede den barske Verden, der kom Pletter af lysende Grønsvær udenom Bækkenes klukkende Kilder, gule og røde Blomster vovede sig pludselig frem tætved Kanten af den evige Is, og brogede Sommerfuglevinger flagrede paa enhver Sydskraaning, hvor der var Jord nok til, at Blomster kunde slaa Rod. Sommerfuglene, de smaa Eventyrere, flagrede undertiden ud over Sneen og vovede sig paa deres farlige Færd for langt udenfor Hjemmets skarpt

I næste Nu faldt Kolossen forover og knugede Bjørnens Bagparti ned mod Isen, — (Pag. 91.)

afstukne Grænser. Som oftest knugedes de Forvovne ned af Kulden og døde paa Sneen, og naar Bjørneungen opdagede disse straalende Farvepletter paa den golde, graahvide Flade, kom den henrykt springende og slikkede dem i sig.

Hele Sommeren holdt Bjørneungen og dens Moder sig næsten altid for sig selv og traf kun sjældent sammen med andre Bjørne, der jagede mellem Klipperne og paa Isen eller gennemstrejfede de sollune Dalstrøg for at søge Planteføde. Den Næring og Omsorg, der ellers er delt mellem to Søskende, havde Bjørneungen for sig selv, saa den voksede hurtigt og gik frem i Polaregnenes Livsvisdom. Med Moderens Eksempel for Øje lærte den at jage Sæler, at liste sig ind paa de halvsovende Søfugle og at lægge sig i Baghold for den dumme Snehare og den snedige Ræv. Men mærkeligt nok var det den imod at svømme, og den gik aldrig i Vandet uden bestemt Tilhold fra Moderens vægtige Lab. Den kloge, gamle Bjørn, der vidste, i hvor høj Grad Ungens Medgang i Kampen for Livet vilde komme til at afhænge af dens Færdighed i Vandet, skubbede den af og til ud og gav den ikke Lov at komme op, hvor meget den saa peb og klynkede. Saaledes lærte den, hvad der behøvedes, men den foretrak saa langt at jage paa det tørre, at den aabenbart skulde være haardt trængt af Sult, før den indlod sig paa at følge Sælen i dens eget Element. Det forholdt sig saaledes, at Bjørneungen siden hin mindeværdige Dag, da dens Moder blev slaaet af Marken af den store Hvalros, havde vænnet sig til at betragte Søen som Hvalrossernes særlige Gebet og følte en vis Ængstelse ved at gøre dem Rangen stridig.

Netop da Sommeren begyndte at trække sig tilbage, ligesaa hastigt som den var kommet, kom Bjørneungen

pludselig til at staa alene i den barske Verden, og det gik saaledes til. Paa en af de magre Dage, da Moderen havde været uheldig med Jagten, førte Vinden uventet en stærk og herlig Lugt af frisk Blod henover den Klippekam, bag hvilken de befandt sig. Forsigtig som en Kat sneg den gamle Bjørn sig udenom Klippekammen, og Ungen sneg sig ligesaa forsigtigt i Hælene paa hende. Det Syn, de her fik at se, havde aldrig mødt dem tidligere. Helt nede i Strandkanten var tre Mænd travlt optagne af at flænse og partere et Par Sæler. Bjørneungen blev staaende, som om et medfødt Instinkt advarede den om, at Mennesket er et farligt Dyr. Men den gamle Bjørn, der havde ligesaa lidt Kendskab til Mennesker som sin Unge, var i Øjeblikket altfor opfyldt af sin glubende Appetit til at have uvilkaarlige Anfægtelser. Desuden var hun i ondt Lune og betragtede de Fremmedes Nærværelse som et Indgreb i sine egne, særlige Jagtrettigheder. Det saa jo forresten ud til at være nogle Undermaalere, disse Røvere, og hun var vis paa, at et eneste Slag af Labben var nok til at gøre det af med hvemsomhelst af dem. Det glimtede grønt i hendes Øjne, og med det smalle, snogeagtige Hoved skudt frem og det snærrende Gab halvaabent skred hun truende nedimod Gruppen, som hun ventede at se sprede sig og flygte, naar hun viste sig, saa at hun uden videre kunde sætte sig i Besiddelse af Byttet.

Da hun kom nærmere, rettede Mændene sig op fra deres Arbejde og stirrede paa hende. I første Øjeblik foretog de sig ingenting, men da de saa, at det var hendes Alvor, bukkede to af dem sig til Siden og tog noget op, der saa ud som to lange Stokke og blinkede i Solen. En af Mændene tog et Skridt frem og pegede imod hende med Stokken som en aabenbar Udfor-

dring. Med en rasende Brummen gik hun lige løs paa ham.

Fra Spidsen af Stokken lød der et Brag og lyste et Glimt efterfulgt af en lille, blaa Røgsky, der drev bort over Bølgerne som et Spøgelse. Den kunde forsaavidt godt opfattes som selve den gamle Bjørns Genfærd, der modvilligt sank tilbage i den golde, øde Jordbund, som havde fostret hende. Thi i samme Øjeblik, Røgskyen viste sig, styrtede hun forover paa Næsen og blev liggende ubevægelig med en Kugle gennem Hjernen.

Det var et ypperligt Skud, men den Mand, der var Mester for det, tog det som en selvfølgelig Sag. Nogle faa Øjeblikke efter fik den store, slappe, varme Krop samme Medfart som Sælernes, for det var et smukt Skind og Bjørnekødet en Spise, der ikke var at foragte for Polarrejsende. Men Bjørneungen var ikke Vidne til dette blodige Efterspil paa Stranden. Da han saa Moderen falde, veg han i overvældende Rædsel tilbage bag Klipperne og styrtede saa afsted af alle Kræfter, til han tilsidst ikke kunde løbe længere. Han var da naaet til en lille, lun Dal, hvor han ofte havde været sammen med Moderen for at lede efter Rødder, og her krøb han skælvende sammen bag en Klippeblok og blev liggende i flere Timer uden at turde klynke engang.

I Begyndelsen led Isbjørneungen alle Frygtens og Ensomhedens Kvaler, men efterhaanden hjalp Sultens mere paatrængende Kvaler ham over Tabet, og nu, da han selv maatte være om sig for Føden, vænnede han sig snart til den ny Tingenes Tilstand. Fra Naturens Haand udrustet med Tilpasningsevne og en god Forstand havde han Heldet med sig, og da den lange Polarnat begyndte at sænke sine Skygger over Is og Klipper, havde han lagt sig et godt Lag Fedt paa Ribbenene. Da Plantever-

denen i de smaa Dale var frosset til Sten og var fast forseglet under de første haarde Snelag, gav han efter for en vis Søvnighed, der havde begyndt at bemægtige sig ham. Med denne Døsighed fulgte der dunkle Erindringer, og han begav sig paa Vej mod Indlandsisen langt bort fra Bølgernes og de skruende Isflagers Brag, til han naaede et Sted, hvor dybtkløftede, forvitrede Klipper stak op af den evige Is. Det var det Sted, hvor han blev født, og her i den selvsamme Kløft mellem to Klippeblokke rullede han sig sammen til Vintersøvnen. Han var netop faldet godt isøvn, da et voldsomt Snefald indledte Mørketiden og bredte sit sikkert skjulende Dække over ham.

II

I de Maaneder, hvor Mørket herskede med Nordlysets Spøgelsedans over Himlen, med hvirvlende Storme og knugende Kulde, laa Bjørneungen ubevægelig og sov og voksede imens. Men da han vaagnede ved den første, svage Antydning af Foraarets Komme, var han lysvaagen med det samme og forfærdeligt sulten. Han brød sig iltert Vej ud gennem den skærmende Sne, rystede sig og satte i fuld Fart afsted i den første Lysning af det kommende Daggry for at naa ud til Kysten, hvor Sælerne skulde være.

Det var dels Hukommelsen og dels Instinkt, der ledede ham, men han vidste ikke, at han iaar var lidt for tidligt paafærde. Kystisen laa endnu fast og ubrudt, og Vejen ud til det aabne Hav var uhyre meget længere, end han havde ventet. Med Sulten som Læremester lykkedes det ham at overraske og dræbe en Sæl ved Siden af dens Aandehul, og i et Par Dage holdt han sig der paa Stedet og aad og sov afvekslende. Men hans Mod og Kraft og Selvtillid voksede for hver Time, og han brød op

paany og vandrede afsted Mil efter Mil i den ensomme, gryende, arktiske Morgen for at finde det aabne Hav.

Da han langt om længe hørte Bølgernes Skvulp mod den blaa Iskant, Sælernes Gøen og Søfuglenes trættekære Skrig, følte han sig hjemme igen. Han glemte det faste Land, Isen syntes jo fast som Landet selv. Han glemte de lune Dalstrøg derinde, hvor Sneen nu snart vilde smelte og det spæde Græs begynde at spire. Her var der god og rigelig Jagt, og her opslog han sit Standkvarter mellem de optaarnede Isflager, indtil Dagen i sin hele blaa og gyldne Pragt straalede nedover de øde Vidder.

Det traf sig saaledes det Aar, at ingen Storme opbrød og tærede paa Yderkanten af Ismarkerne. Tidevandets og Solens Paavirkning gjorde sig kun langsomt gældende, men en skønne Dag skilte en uhyre Flade sig løs fra Landisen og gik i Drift sydpaa for Polarstrømmen.

Det varede længe, før den unge Isbjørn anede, hvad der var passeret. Isfladen var for vidtstrakt og for tyk til, at dens Bevægelse skulde kunne mærkes. Søfuglene vidste naturligvis god Besked, og i Løbet af et Par Dage forsvandt de for at søge til Land under den tilstundende Rugetid. Hvad Sælerne angik, havde de maaske ogsaa nok Rede paa Sagen, men brød sig isaafald ikke derom, da deres Familieliv trivedes sikrere her end paa den farlige og fjendtlige Strandbred. Isbjørnen havde saaledes altid Jagt nok, Stormene holdt sig stadig borte, og Sommervarmen kom ham ligefrem brusende imøde. I flere Uger var han fuldkomment tilfreds.

Imidlertid tærede Sol og Hav stadig paa Ismarken, og en Dag, da Bjørnen jagede langs Kanten af den, brød et stort Stykke fra paa maaske et Tusind Kvadratmeter og duvede videre for sig selv i de sagte Dønninger. Forbavset og lidt urolig ved dette løb Bjørnen tilbage, svøm-

mede over det smalle Stræde, som for hvert Øjeblik tog til i Bredde, og entrede op paa Hovedflagen igen. Denne Hændelse vakte et slumrende Instinkt hos ham og gjorde ham rastløs. Med Næsen vendt mod Nord og indefter Land vandrede han afsted lige frem i timevis — og hvor han havde ventet at se den velkendte Fjeldryg, traf han paa det aabne Hav. Han glemte at æde og vedblev forgæves at søge efter Land, og snart havde han afsøgt hele Kysten af sit vandrende Isrige. Der var ikke noget Land at svømme over til. Der var ikke andet at gøre end saa godt som muligt at slaa sig til Ro i den foreliggende Situation. Sælerne fulgte ogsaa stadig med, saa han behøvede aldrig at sulte.

Saa blev det Storm, en hylende Nordenstorm med hvirvlende Snefog og svære Søer, der væltede sig ind over den skørnede Is, og den vandrende Ismark begyndte at gaa itu. Sælerne skræmtes bort af Larmen og forsvandt. Vild af Rædsel blev Bjørnen Gang paa Gang tumlet omkring mellem de malende Isflager og undgik kun ved et ufatteligt Held at blive knust. Gang paa Gang lykkedes det ham, som den flinke Svømmer han var, at redde sig op paa en større Flage, der mere støt pløjede sig frem gennem den almindelige Forvirring. Men hvert saadant nyt Tilhold brød snart sammen og opløste sig i Kaos under Bølgernes og de vædrende Isstykkers Angreb. Langt om længe, da den unge Bjørns Mod var ved at bukke under og Kræfterne lige ved at slippe op, havde han det Held at naa op paa en særlig sejg og svær Isflage, der modstod alle Stormens Angreb. Den var næsten som et helt Isbjerg i Fasthed og Drøjde, og inde midt paa den, hvor Bjørnen krøb sammen i en Fordybning, følte han sig for første Gang, siden Sammenbruddet begyndte, nogenlunde tryg.

Strømmen havde nu ført Isen saa langt mod Syd, at det ikke længere var lyst Døgnet rundt. Hver Nat sank Solen for en kort Stund under den vide Horisont. Tre Dage rasede Stormen uafbrudt, og den store Isflage pløjede stateligt duvende og glidende gennem de oprørte Søer og oversejlede de mindre Flager, der kom ivejen. Lidt efter lidt forsvandt dog al Smaaisen, og den store Flage gled frem uden andre i sit Følge. Saa lagde Vinden sig, og langt om længe faldt ogsaa Bølgerne til Ro, og Bjørnen sejlede afsted over det staalblaa, glimtende, øde Hav, hvorover Solen brændte fra den skyfri Himmel med en Varme, han aldrig havde kendt.

Nu blev Sulten efterhaanden ulidelig for Bjørnen. I alle disse Dage havde han ingen Føde faaet og ingen anden Lindring haft for sit brændende Gab end at slikke paa Isen og slubre lidt Ferskvand i sig fra Smeltepytterne. Kun en eneste Gang havde der vanket en Mundsmag Kød — da en Klodrian af en Sule satte sig tilhvile knapt en Fod fra hans ubevægelige Hoved og ikke fik Tid til at blinke, før Dommedag var over den. Det var dog altid et Maaltid, men der kom ikke flere Fugle; Sæler var der ingen af, og ingen Fisk kom nær nok til, at Bjørnen kunde gøre sig Haab om at faa Ram paa dem. Dag for Dag blev han tyndere og mere mat, saa det var en hel Kraftanstrængelse at klatre omkring paa Isskraaningerne, og Dag for Dag blev Isflagen mindre, saa det tilsidst syntes at staa paa, om Isen eller Dyret først skulde bukke under for Elementerne.

Men her lagde Skæbnen sig imellem og standsede denne naturstridige Udholdenhedsdyst. Paa dette Tidspunkt skar Isens Drift over den Rute, som enkelte Skibe plejede at følge, og en Dag, da en Lastdamper passerede tæt forbi Isflagen, fik man fra Dækket Øje paa den sammenkrøbne

Isbjørn. Søen var rolig, og Kaptajnen oplagt til lidt Tidsfordriv, saa der blev firet en Baad af, og Mandskabet begav sig paa Bjørnejagt.

Da Folkene havde hørt saa meget om Polarbjørnens Glubskhed, holdt de Skydevaabnene parat, og Spændingen var stor. Men den Modtagelse, der blev dem tildel, afvæbnede dem fuldstændigt. Det fortvivlede Dyr, der ikke længere var istand til at vise Frygt eller Had eller Forundring, saa paa dem med et svagt bønfaldende Blik, der ikke var til at misforstaa. I deres ikke unaturlige Mistillid til en saadan Føjelighed bandt Søfolkene ham let om Snude og Labber og tog ham med sig ombord paa Skibet. Her tog Kokken ham straks under sin særlige Varetægt, gav ham lidt varm Suppe og bragte ham ved omhyggelig Forplejning langsomt tilbage til Livet igen.

Saasnart den unge Bjørn igen kom til Kræfter, blev han Genstand for alle Ombordværendes uskrømtede Beundring. Hans Pels var smuk og tæt, og dens hvide Farve havde et svagt gyldent Skær. Han havde pragtfulde Tænder og Kløer, og det lyste af Intelligens i de smaa, uransagelige Øjne, som nøje fulgte alt, hvad der foregik ombord. Men skønt han ikke viste noget Tegn paa ondt Lune, kunde end ikke Kokken, hans venlige Forsyn, faa ham til at fravige sin absolute Tilbageholdenhed. Han viste fuldkommen Ligegyldighed for alle og enhver, der kom i Nærheden, men holdt med utrættelig Opmærksomhed Øje med alt, hvad der foregik. Han var lænket til en Jernopstander ved Kabyssen og stod timevis og rokkede fra den ene til den anden Side, vuggende med det smalle, slangeagtige Hoved. Hans Ligegyldighed havde aabenbart ikke noget med Dumhed at gøre, saa alle ombord fra Kaptajnen og nedefter betragtede ham med den største Respekt. Da Skibet omsider efter en rolig Rejse

naaede i Havn, steg Respekten yderligere i Betragtning af den smukke Pris, han bragte Direktionen for den Zoologiske Have til at rykke ud med.

Nu begyndte en Tilværelse, hvis forfærdelige Ensformighed, da først dens Ubehageligheder ikke længer havde Nyhedens Interesse, næsten tog Modet fra Isbjørnen. Hans Indelukke var ret rummeligt — af et Bur at være — og laa i Skyggen af en ludende Klippeblok, hvor en Dam med rindende Vand bidrog til at gøre Sommervarmen paa disse Breddegrader nogenlunde udholdelig. Men den grinende, stirrende Hob, der i en stadig Strøm gled forbi Burets Jernstænger, opfyldte ham med et dumpt Raseri, og Dag for Dag blev Hjemveen i hans Hjerte mere fortærende. Den Føde, hans Vogter stak ind til ham, aad han graadigt nok, men af et eller andet uforklarligt Lune foragtede han de Jordnødder, som Folk altid kastede ind til ham mellem Burets Tremmer. De larmende Spurve, der næsvist flagrede og hoppede lige for Næsen af ham, var han ogsaa uafladelig irriteret over, og en sjælden Gang blev en af dem paa Pletten for et lynsnart Slag med Labben og bødede for et Øjeblik paa de udstandne Krænkelser. Saadan et lille Sonoffer fortærede han med et Velbehag, som ikke den mest udsøgte Lækkerbid fra Fangevogteren kunde fremkalde. Den eneste Tid, da hans længselsfulde Hjerte fandt blot en Smule Glemsel for sin Higen mod de øde Vidder, de golde Klippeskrænter, de smaa snekransede Blomsterdale og den evige Is, var det tidligste, graalilla Daggry, naar han ensom og uden Vidner væltede sig i den behageligt kølige Dam og drømte, at Sælernes Gøen langt ovre fra deres Basin, var hans tabte Hjems virkelige Stemme. Men naar saa den første, søvnige Opsynsmand viste sig, brast den Illusion, og han søgte atter over under sin

Klippevæg og stod nedslaaet der og rokkede og vuggede Dagen lang.

Paa denne Maade slæbte Sommeren sig hen; efter den fulgt et smukt, tørt Efteraar, men istedetfor at slaa sig tiltaals blev Bjørnen stedse mere modfalden. Appetiten begyndte at svigte, og hans smukke Pels var ikke saa levende og elastisk som før. Vogterne var skuffede over ham. At begynde med havde de ventet, at han vilde være let at vinde, fordi han lod saa føjelig, og hans Øjne havde saa intelligent et Blik. Men nu opgav de hans Tillempningsevne og gjorde kun alt for at forhindre, at han bukkede under for Længslen.

Da Vinteren kom med Regn og Rusk og Snesjap og en enkelt Dags skarp Frost, snusede den Landflygtige forhaabningsfuldt ud i Luften og livede lidt op, men kun for snart at nedsynke i et endnu dybere Mismod. Saa faldt der Sne. Da de store Fnug begyndte at dale ned over ham, blev han helt vild, løb med knejsende Hoved rundt i sit Indelukke, var snart nede i Bassinet, snart oppe igen og rejste sig som for at lege paa to op imod Jernstængerne. Mens Snefaldet varede, havde han ikke Øje for nogen og glemte at æde, men paa en eneste Dag var den bløde Sne atter forsvundet, og den tynde Is, der bagefter lagde sig som en Skorpe langs Kanten af Dammen, gav ham kun ringe Trøst. Han syntes at føle sig skuffet i sine kæreste Forhaabninger og blev mere uhjælpeligt nedtrykt end nogensinde, saa der nu var Dage, da intet kunde formaa ham til at komme frem fra den inderste Krog i sin Hule. Nogle af Opsynsmændene var af den Anskuelse, at dette kun var et Udslag af den Dorskhed, der vel i Bjørnens Hjemland vilde have tilskyndet ham til at gaa i Hi. Men en af Mændene, der havde mere Forstaaelse af vilde Dyr end de andre, erklærede, at det var

den reneste Hjemve, og at den stakkels Landflygtige tæredes hen af Længsel efter sit tabte Isparadis.

Det Sted, hvortil Skæbnen havde forvist Isbjørnen, laa ikke længere sydpaa, end at en isnende Nordenstorm en sjælden Gang kunde svinge sin Svøbe over Byen. En Dag kom en saadan Froststorm og drev med forfærdende Pludselighed det sludfulde Tøvejr paa Flugt. Paa en halv Time var Dammen tilfrosset, og en skarp, fin Sne strøg i vilde Hvirler ind gennem Burets Tremmer.

Den ulykkelige Bjørn løftede Hovedet og kiggede ud fra sin Hule, men en Gang til vilde han ikke lade sig narre. Han havde ingen Tro til Stormen hertillands, og opgivende begravede han atter Snuden mellem sine Forpoter.

Imidlertid tog Kulden hurtigt til, Vinden øgede i Voldsomhed og for hylende gennem Bure og over Tage, og Sneen, der var tør og haard som Polarnattens piskende Naale, kom væltende saa tæt, at man ikke kunde se ti Skridt frem for sig. I det hvirvlende Fog løb Dyrepasserne skyndsomt fra Bur til Bur og satte Læ op for de Dyr, der havde det behov. Kulden, Stormen, der hvinende piskede Sneen ind i Hulen til Bjørnen, fik ham omsider paa Benene. Han vendte langsomt Hovedet og kom frem i Snefoget.

Her stod han nu, han var ganske alene, og det var næsten, som skulde det være hans egen Verden! Denne Storm var overbevisende. Han kunde ikke andet end tro paa de piskende Iskrystaller, der bed saa herligt paa Tungen og i det aabne Gab. Dette var virkelig, ordentlig Sne, der føg og hvirvlede sammen om ham, virkelig Is, der knasede under ham, naar han dukkede sig i Dammen. Rundt og rundt travede han i sit Bur, bed i Sneen, rullede sig i den, indaandede den klynkende af overvættes

Fryd. Da hans Vogter kom forbi og undrende betragtede ham og sagde ham et Par venligt forstaaende Ord, hverken saa eller hørte han. For hans Øjne gik Vejret i sin Vælde henover de endeløse Ismarker. For hans Øren blandede de malende Isflagers Brag sig med Stormens Rasen. Til hans Hjerte talte Polarødets manende Røst, — og hans Hjerte gav Svar. Med et stod han ganske stille med besynderligt raadvilde Øjne, som havde en vældig Kraft naglet ham til Pletten. Saa svajede han lidt paa Benene og sank død sammen ved Kanten af den tilføgne Dam.

I DET UKENDTE MØRKE

MED de lange, kejtede Ben skælvende under sig af Ophidselse og med de lange Øren pegende stift forover, stod han snusende og snøftende gennem vidt udspilede Næsebor og stirrede ængsteligt hid og did, snart udover den forræderiske, hvirvlende Strøm, og snart igen tilbage paa den tavse Mand, der stagede Færgeprammen frem. Floden, der paa dette Sted omtrent var en Kilometer bred, indgød ham Rædsel, nu da han havde den paa saa nært Hold, skønt han hele Sommeren lang med Sindsro havde betragtet den fra Bredden. Nogle hundrede Skridt ovenfor det forholdsvis rolige Strøg, hvor Færgen gled over, saa han en lang, hvid Kam af styrtende Vande, der med truende Brusen strakte sig fra den ene Bred til den anden og syntes at komme væltende for at knuse det langsomme Fartøj. Naar han kiggede til den modsatte Side af Prammen, saa der ligesaa truende ud. Vandenes Brølen nedenfor var værre endnu end ovenfor, og hele Floden, der lige her gled lysende afsted i Solnedgangens Glans, blev nedenfor mørk og dyster og væltede sig i skumvid Rasen gennem en stenet Klippekløft med mange skarpe Afsatser. Det eneste midt i alt dette, der kunde bringe ham nogen Trøst og Beroligelse, var Mandens tætte Skikkelse derhenne, som taalmodigt og uforstyrreligt stagede Prammen ind mod Land.

Denne nervøse Passager paa den primitive Flodfærge oppe i Skovene var et Føl paa omtrent otte Maaneder,

hvis Moder var død Dagen før. Hans Ejermand, der var travlt optaget af Tømmerhugst, sendte ham nu over til nærmeste Nabogaard, hvor nogen kunde tage sig af ham, for der var nemlig godt „Morgan“ Blod i ham. Færgemanden havde taget den Forsigtighedsregel at gøre Enden af Grimestrængen fast om den midtskibs Tofte for det Tilfældes Skyld, at Føllet skulde gaa ud af sig selv af Skræk og springe overbord. Men Føllet, hvis mørkebrune Skind endnu havde Barndommens laadne To hængende i sig, havde dog allerede for langt mellem Øjnene til at begynde paa den Slags Daarskaber. Han var ilde tilpas og venneløs og bange, men han vidste, at der ikke var andet at gøre end bare at stole paa den Mand og forholde sig rolig.

Naar et Dyr stoler paa Mennesket, gaar det som Regel godt, men en sjælden Gang blander en lunefuld Skæbne sig i Sagen, og saa kan der indtræffe de mest uventede Ting. Hundreder af Gange havde Færgemanden uden saa meget som et Uheld staget sin klodsede Pram over det farlige Løb mellem Strømrasene — det eneste Sted paa mange Mil, hvor Overfart idetheletaget var mulig. Men iaften, da Prammen netop var midtvejs ude, gik det af en eller anden uforklarlig Grund galt med Stagen, der ellers var baade sejg og veltjent og lavet af solid Hvidgran. Den brækkede tværsover midt i et vældigt Skub, og Færgemanden plumpede paa Hovedet overbord.

Da Manden faldt, blev hans Fod hængende i Krogen paa en tyk Kætting, der blev brugt til at surre Høstvogne og den Slags Køretøjer med i Prammen, og da det kluntede Fartøj svajede for Strømmen, blev Manden trukket ind under det. Han vilde være druknet paa faa Sekunder i Vand som dette, men i sidste Øjeblik slap

Foden ved Vridningen klar af Krogen, og han kom op lige ovenfor Prammen. I et fortvivlet, men utrolig heldigt Greb fik han fat i Rælingen og halede sig med sine sidste Kræfter indenbords, mer end halvkvalt og med en brækket Ankel. Narret af de mange Aars trygge Rutine havde han sorgløst ladt sin Reservestage blive hjemme. Der var absolut ikke andet at gøre end at lade Prammen drive og bede til, at den ved en hel Række af Mirakler maatte overleve de sytten Kilometer Strømras, den skulde igennem, inden der igen blev smult Vande.

Føllet betragtede undrende Manden, der bleg og modfalden laa sammenkrøben paa Bunden af Prammen og holdt om sin Ankel. Dernæst saa han i stor Ængstelse udover Floden og maatte idetsamme stive sig af ved at sætte Benene langt ud til Siden, idet Prammen pludselig slingrede paa en mærkelig og foruroligende Maade. Vandenes Brølen blev højere for hvert Øjeblik, og de vilde, hvide Bølger syntes at komme farende lige op midtad Floden for at kaste sig over Prammen. Skræmt af dette Syn drog han sig saa nær som muligt til Færgemanden og stødte til ham med Mulen som for at henlede hans Opmærksomhed paa Faren.

Paa ganske faa Minutter var Færgen ude i Hvirvlerne; men Strømmen havde ført den godt ind mod Land, hvor der paa en Strækning af adskillige Kilometer løb en Slags Rende med forholdsvis faa Skær og ingen af de skæbnesvangre Afsatser. Prammen svingede og krængede paa det afskyeligste og dunkede imod saa voldsomt, at det en Gang helt slog Knæene fra Føllet og to Gange var ligeved at lempe ham overbord. Gang paa Gang sendte de hvide Bølgekamme et Plask ind i Prammen, saa den snart blev halvt fuld af Vand. Men

den var aabenbart ikke bygget for at synke, og de solide Spanter i den holdt mens den dunkede afsted paa sin lange, uhyggelige Fart gennem det øredøvende Spektakkel. Omsider gav en lang fremspringende Klippepynt Strømmen en ny Retning, og Prammen blev dinglende hvirvlet over mod den anden Flodbred. Her gled den med forbløffende Held de næste fire Kilometer nedad en smal Stribe som en Slusekanal, hvor Vandet næsten var roligt. Som for at lade den undgælde for dette Held greb en kraftig Tværstrøm fat i den, rev den ud af dens rolige Bane og hvirvlede den tungt udover en Afsats. Nedenfor denne Afsats bukkede den næsten under. Manden klamrede sig stædigt til Rælingen, og Føllet faldt kun ved et heldigt Tilfælde indenbors og ikke ud i Floden. Da han fik sprællet sig paa Benene igen, havde Prammen rettet sig og satte for fuld Fart ind i den vilde Forvirring af Klipper og Strømhvirvler tætved Bredden. Her hang den fast paa et Skær, krængede over, saa Rælingen laa i Vandet, og slyngede brat det lille Dyr overbord.

Da det tunge Fartøj i næste Øjeblik svingede flot igen, blev Føllet slæbt efter i dets Kølvand og vilde have afsluttet sin Løbebane med det samme, havde Manden ikke været saa raadsnar. Et Øjeblik glemte han den frygtelige Nød, hvori han selv var stedt, trak sin Kniv og snittede Rebet over Saaledes befriet fik Føllet Hovedet ovenfor Vandet og gjorde en drabelig Kraftanstrængelse for at naa Bredden, der nu kun var fem Meter borte.

Hvad Føllet kunde udrette overfor Strømmens rasende Hvirvler var selvfølgelig ikke stort, men det viste sig tilfældigvis at være tilstrækkeligt, for det bragte ham netop indenfor Rækkevidden af en stærk Bagstrøm, og et Øjeblik efter blev han med Voldsomhed slængt ind paa lavt

Medens han stred for at faa Fodfæste, saa han Prammen slingre videre nedad den brusende Strøm. (Pag. 114.)

Vand. Medens han stred for at faa Fodfæste, saa han Prammen slingre videre nedad den brusende Strøm. Saa stod han da paa det tørre uden at vide, hvordan det var gaaet til. Bag ham brølede Faldene. Det lod til, at Floden naarsomhelst kunde komme farende ogsaa herop og rive ham med sig igen. Syg af Rædsel satte han blindt afsted ind i Skoven, galloperende og snublende for at slippe saa langt bort fra Floden som muligt. Omsider lagde han sig skælvende for at hvile i en lille Lysning, hvor Græsset stod højt og saftigt.

Da Føllet var af god, kraftig Stamme, varede det ikke længe, før han fik Vejret igen. Men han følte sig nu ængstelig ved Ensomheden i Skoven og ved de voksende Skygger, saa han snappede bare et Par Mundfulde Græs i en Fart og begav sig derefter afsted for at prøve at finde Vej hjem. Adlydende et dybt rodfæstet Instinkt vendte han straks Næsen den rette Vej og gav sig paa Vandring ind i det tætte Krat, men Fremrykningen gik kun langsomt for sig. Inde mellem Træerne hvilede nu det tætnende Tusmørke, og de mørke Steder opfyldte hans unge Hjerte med ubestemte og frygtelige Anelser, saa at han med faa Skridts Mellemrum blev staaende for at stirre bagud over Skulderen. Han kom til en ny aaben Plet i Skoven, og opmuntret af, at det her var lettere at se, fulgte han denne Lysning, saalænge den syntes at føre i den rigtige Retning. Engang strøg der en lydløs Skygge paa brede Vinger tæt henover Hovedet paa ham, og han kastede sig angst til Siden med et lydeligt Snøft. En Ugle havde han aldrig set før. Og lidt senere sprang han tilbage i vild Rædsel, da en jagende Mink raslede gennem Græsset lige foran ham. Men trods alt det foruroligende, der hele Tiden fik hans Barnehjerte til at hamre, drog han dog støt fremad, længselsfuld

efter Moderens trøstende Flanke og efter det velkendte, lune Indelukke i Laden overfor Færgestedet.

Da han naaede til Enden af Lysningen, opfangede hans letskræmte Øren en mærkelig Lyd, en Slags tør Raslen, der kom fra Kanten af Krattet. Han stod stille og stirrede anspændt paa det Sted, hvor den underlige Støj kom fra. Lige foran ham var der et væltet Elmetræ, hvis Rødder var skjult i Krattet, og hvis raadnende Stamme laa udstrakt over Lysningens Grønsvær. Mens Føllet stod og kiggede, kom et plumptbygget, kortbenet Dyr af en graalig Farve og dækket med lange, strittende Pigge ud af Krattet og kravlede henad Træstammen lige imod ham. Det saa ikke større ud end den sort og hvidplettede Hund, som Føllet var vant til at se hjemme i Gaarden, men dets arrige, smaa Øjne og de skrækindjagende Pigge gjorde ham yderlig forskrækket.

Pindsvinet kom lige imod ham med en ondskabsfuld, pibende Grynten, og Føllet trak sig med et Snøft en Fod eller to tilbage og blev saa staaende. Han var nu aldrig gaaet afvejen for Hunden, saa hvorfor skulde han egentlig være saa bange for denne lille, klodsede Fyr. Tilsidst kom Pindsvinet saa nær, at han kunde have rørt det ved at strække Mulen frem, men istedetfor at begaa en saa skæbnesvanger Fejltagelse slog han Hovedet højt ivejret, kastede sig omkring og langede rasende ud med Bagbenene. Den ene Hov traf Pindsvinet lige over Snuden, saa det røg hovedkuls bagover ind i Krattet, og der blev det liggende dødt og udstrakt som et lykkeligt Fund for den første, sultne Omstrejfer, der maatte komme forbi. Uden at være videre opløftet over sin Sejr, hvis Eftertrykkelighed han ikke havde Spor af Anelse om, dukkede Føllet atter ind i Skoven og genoptog sin Vandring.

Paa dette Tidspunkt var Solen helt forsvundet bag de granklædte Skraaninger, og herinde i Skovens Dyb syntes Mørket nu at sænke sig lige paa engang. Rædslen overvældede snart Føllet i den Grad, at han næsten ingen Vej kom. Han havde nok at gøre med at spejde hid og did og især med at se sig tilbage. En Skygge lidt mørkere end de øvrige — en Træstub eller en mosgroet Sten — tog sig for hans bange Blikke ud som et levende Væsen, der netop skulde til at springe løs paa ham. Han sprang afvejen med Barnehjertet dunkende mod sine Ribben, kun for paa den modsatte Side at faa Øje paa en anden og vældigere Skygge og saa straks springe tilbage igen. Den pludselige Vimsen af en Skovmus henover de tørre Grannaale kunde bringe Knæene til at ryste under ham. Da han kom til et Par ranke, unge Træer, der voksede tæt sammen lige foran en høj Klippebloks stejle Flade, mindede dette ham dunkelt om Køernes Baase ved Siden af Moderens Indelukke hjemme i Laden, og han syntes i sin skælvende Angst, at det var en Slags Tilflugtssted, sammenlignet med Skovens umaalelige, mørke Dybder. Han kunde ikke faa sig selv til at gaa videre, men klemte sig tæt ind til de rare Træer og ventede.

Han havde selvfølgelig ingen Anelse om, hvad det var, han ventede paa, med mindre han da nærede nogle uklare Forhaabninger om, at Moderen eller hans Ejermand eller maaske Manden fra Færgestedet skulde komme og hente ham hjem. Hans Instinkt sagde ham, at der her i Vildmarkens Mørke lurede ukendte Farer, selv om Barndommens trygge Sikkerhed helt havde udelukket ham fra at tage Lære af Erfaringen. Trods sin store Ungdom vidste han at anbringe sig saaledes, at hans særegne Vaaben fik bedst mulig Lejlighed til at gøre Virkning. Istedetfor at rykke tilbage mod Træerne og Klippen og staa Ansigt

til Ansigt med de Fjender, det frygtindjagende Mørke maatte sende imod ham, stillede han sig med Ryggen til Faren og med de farlige Baghove parat, medens Øjne og Øren holdt Vagt, og han ustandselig kiggede sig tilbage, snart over den ene, snart over den anden Skulder. Situationen var vel egnet til at knuge ham til Jorden, men i hans Barneaarer randt kække Forfædres Blod, og selv om han var angst, skælvende angst, overmandede Frygten ham dog ikke aldeles.

Kort efter at han havde taget Opstilling i sit mærkværdige og enlige Spiltov, lød der fra det lave Krat tæt bagved ham en Basken og en Sprællen, saa et skarpt Hvin, dernæst mere Sprællen, og saa blev alt stille. Han kunde ikke i mindste Maade gætte, hvad der foregik, men hvad det end kunde være, var det for ham skrækindjagende nok. Lidt efter kom der henne fra det samme Sted en hel Række smaa dæmpede, uldne og ækle Lyde. Ogsaa disse ophørte brat, og straks efter strøg et eller andet med hastige Vingeslag henover ham. Den store Ugle var blevet forstyrret i sit Maaltid. Nogle Sekunder gik, saa opfangede Føllets Øren en Trippen af lette Fodtrin, der kom nærmere. Derefter saa han det glimte svagt i et Par Øjne, som lod til at betragte ham ligegyldigt, roligt og vedholdende i det meste af et Minut. Saa forsvandt de, og da de lette, trippende Trin igen drog sig bort, bar Natteluften en skarp, moskusagtig Lugt henimod Føllet, som han syntes, han skulde kende. Det var Færten af en Ræv, og en saadan havde han engang set luske omkring bagved Udhusene hjemme paa Gaarden. Set i denne Forbindelse var Lugten snarest trøsterig, og han vilde have sat Pris paa, om Ræven havde holdt sig i Nærheden.

I nogen Tid var der nu stille overalt i Nabolaget af den

store Klippeblok, idet Uglens og Rævens Besøg havde manet alle Krattets Smaafolk til Forsigtighed. Lidt efter lidt begyndte Føllet at vænne sig til Situationen. Han var endogsaa ved at tage sig den anstrængende Spejden en Smule lettere, da hans Hjerte pludselig gav et Hop og saa næsten ophørte at slaa. Lige bagved sig og en halv Snes Skridt borte saa han et Par runde, grøntglimtende Øjne, der sad længere fra hinanden end Rævens, langsomt komme glidende. Samtidig fik han en Fært i Næsen, som han absolut ikke kendte, og som havde noget særligt forfærdende ved sig.

Efterhaanden som det frygtelige Øjepar kom nærmere, spændte Føllet sine Muskler. Nu kunde han ogsaa skelne de dunkle Omrids af en sammenkrøben Skikkelse bagved Øjnene, og han trak Bagfjerdingerne ind under sig for at forsvare sig til det yderste. Men den store Los var forsigtig. Denne langbenede Skabning, der saadan stod bortvendt og nøje fulgte den med sidelængs Blikke, kunde den ikke blive klog paa. Før den kom indenfor Rækkevidden af Føllets Hove bøjede den af til Siden og sneg sig udenom i en Bue for paa sikker Afstand at undersøge Sagen. Den var forbløffet og til at begynde med ilde berørt ved at se, at det ukendte Dyr derhenne ved Stenen stadig fastholdt at vende Enden til den, hvilken Vej den end kredsede. I maaske en halv Time vedblev Lossen snigende at kredse eller laa ubevægeligt lurende uden at kunne overvinde sin Tvivl; men endelig syntes den at komme til det Resultat, at den Ubekendte ikke var nogen farlig Modstander, eller sluttede sig maaske paa en eller anden snedig Maade til hans store Ungdom og begyndte at rykke nærmere. Den krøb saa nær, at den havde besluttet sig til at vove et Spring og var lige ved at bringe Beslutningen til Udførelse.

I dette Øjeblik, og heldigvis i rette Øjeblik, fyrede Føllet løs med Bagbenenes kraftige Kasteskyts. Hovene traf Lossen lige i Fjæset og slængte den bagover mod det nærmeste Træ.

Fortumlet og halvt bedøvet kom den store Kat paa Benene med en arrig Sprutten og Hvæsen og trak sig om bag Træet. Saa gjorde den omkring og løb sin Vej, fuldstændig slaaet af Marken. Denne mærkværdige Modstander havde en Maade at slaas paa, som den ikke forstod at tage det op imod, og som den ikke skulde have noget af at stifte nærmere Bekendtskab med.

Efter dette sled Natten sig hen uden større Begivenheder, skønt der var mange foruroligende Ting, som stadig spændte Føllets Nerver paa Pinebænken. Snart var det den uendelig svage Lyd af en jagende Væsel, snart vimsede Skovmusene ilfærdigt omkring, og snart var det en Hare, der med dumpe, men højlydte Dunk tumlede afsted fuld af Forskrækkelse over den ukendte, højbenede Fremtoning her midt i Skovensomheden. Føllet var vant til at sove trygt hele Natten, men turde ikke lægge sig, og det tog svært paa hans Kræfter at maatte holde sig paa Benene under hele den lange Vagt. Da det første, spøgelseagtigt graa Daggry drog sin Tryllevaand gennem Skoven, skælvede Knæene under ham, saa han knap kunde staa. Og da den første, morgenrøde Solstraale listede henover Klippeblokken, lod han sig synke til Jorden og blev liggende en halv Timestid, ikke for at sove, men for at hvile. Saa rejste han sig og tog atter fat paa Hjemturen, frygtelig sulten, men altfor medtaget af Kulde og Hjemve til at give sig Tid til at æde.

Han havde maaske vandret et Par Kilometer, da han skelnede Lyden af tunge, sorgløse Trin og blev staaende stille. Ængsteligt spejdende saa han en Skovhugger komme

slentrende henad Stien med sin Økse paa Nakken. Ved Synet af et af de Væsner, der for ham betød Beskyttelse og Husly og venlig Forsorg, svandt al Angst og Ensomhedsfølelse ind til ingenting. Med en høj, skingrende Glædesvrinsken bragede han i larmende Galop frem gennem Krattet og stak kælent Mulen ind under Armen paa den overraskede Tømmerhugger.

HAVDYBETS RÆDSEL

I

DET var i Singapore at den store Normand, Dykkeren Jan Laurvik, først fik at vide om de forsvundne Perler.

Sent en lummerhed Eftermiddag kom han gaaende nede i Nærheden af Havnen og standsede udfor en trang, skummelt udseende Smøge ved pludselig at høre høje Raab og skingrende Forbandelser. Larmen syntes at komme fra en Gaardsplads en Snes Skridt oppe i Smøgen. Det var klart, at der var nogen, som sloges derinde, og Jans Fingre kløede efter at være med i Legen. Men det var udelukkende malayiske og kinesiske Eder, der lød ud til ham, og han betvang derfor sit naturlige Ønske om at fare til og give en eller anden en Haandsrækning. Omend han særdeles godt forstod begge Sprog, vidste han jo, at han ikke forstod og aldrig kom til at forstaa de Folk, der talte disse Sprog. Indblanding fra en udenforstaaende kunde let være begge de stridende Parter ubelejlig. Han trak paa Skuldrene og vilde modstræbende til at gaa videre.

Imidlertid havde han næppe faaet sat sig i Bevægelse, før han hørte en vældig Røst overdøve de skingrende Stemmer.

„Der har du den, din Satans —“ tordnede Stemmen paa Engelsk — og længere kom den ikke, men sluttede saa mærkeligt brat og kvalt.

Jan Laurvik gjorde omkring i samme Øjeblik og løb i flyvende Fart henimod Porten ind til Gaarden, som stod halvt aaben. Han var ganske vist Normand, men Engelsk var som et andet Modersmaal for ham, og herude blandt Østens mange, forskelligartede Folk regnede han hver den, der talte et europæisk Sprog, for sin Broder. De var ved at tage Livet af en Englænder derinde; det var altsaa hans soleklare Pligt at tage Affære.

Jan maalte sine seks Fod og to Tommer, havde Kæmpekræfter og var rap i Vendingen tillige. Hans tætte Haar var lyst, næsten hvidligt, og bølgede frem over det rødbrune, solbrændte Ansigt. Da han med Kampiveren flammende i de blaa Øjne kom stormende ind ad Porten, var der allerede flere Faldne. En sortsmudset, lavpandet Fyr, Lascar saa det ud til, med en blodig Kris i Haanden havde Ryggen mod Væggen og kæmpede en fortvivlet Kamp mod seks Angribere, aabenbart Kinesere og Malayer. Englænderen, hvis Stemme Jan havde hørt, laa uhyggeligt sammensunket op mod Muren med Hovedet helt bagover og næsten skilt fra Kroppen.

Jans øvede Øje opfattede i et eneste Blik alle disse Enkeltheder. Den svære Stok, han gik med, var et mere anvendeligt Vaaben i et Haandgemæng som dette end baade Kniv og Skydevaaben. Med et mægtigt, rungende Brøl sprang han løs paa de kæmpende.

Virkningen var næsten øjeblikkelig. De to nærmeste gik omkuld for hans to første Slag. Ved Lyden af det høje Brøl havde alle vendt Blikket imod ham, og den haardt trængte Mand ved Væggen benyttede sig i samme Sekund af Lejligheden og gjorde det ved et Par lynsnare Hug med sit Vaaben af med endnu to af Angriberne. De to tiloversblevne dukkede sig, smuttede hver til sin Side som et Par jagede Kaniner og strøg ud ad

Porten. Jan vendte sig og sprang efter dem, men de var ham for hurtige. Da han kom hen til Hjørnet af Smøgen, forsvandt de netop paa den anden Side Gaden gennem en snæver Slippe, der skar sig ind mellem en Mængde smaa, lave Huse. Jan vidste, at det vilde være Galskab at søge dem der, og var desuden nysgerrig efter at erfare, hvad alt Spektaklet var opstaaet over, saa han opgav Forfølgelsen og vendte tilbage til Kamppladsen.

Der herskede nu en uhyggelig Stilhed derinde; den eneste Lyd, som hørtes, var Lascarens forpinte, hivende Aandedræt. Jan fandt ham siddende med Ryggen mod Væggen ved Siden af den faldne Englænders Lig. Han var frygteligt saaret, hans Øjne var næsten lukkede, og det saa ikke ud til, at han kunde staa det igennem. Foruden Englænderens Lig laa der rundtom paa Stenbroen seks Faldne, som alle tilsyneladende havde sagt Farvel til denne Verden. Jan bemærkede først nu, at Stedet var en Slags sjofel Knejpe; dens Ejermand, en Kineser med et ækelt, brutalt Fjæs, laa død mellem sine Flasker og Krus. Jon langede ud efter en Dunk, hvis Udseende han syntes, han skulde kende, skænkede et Krus fuldt af Arrak og holdt det for Munden af den døende Lascar. Denne aabnede straks ved første Slurk af den krasse Spiritus sine Øjne igen. Med Begær tømte han Kruset helt tilbunds, dernæst strammede han sig op, rakte paa europæisk Vis Jan Haanden og sagde ham Tak paa Malayisk.

„Hvem er det?“ spurgte Jan paa samme Tungemaal og pegede paa Liget af den hvide Mand.

Lascarens vilde Ansigt fortrak sig af Sorg og Raseri.

„Han var min Ven,“ svarede han. „Disse Sønner af skidne Mødre, de har dræbt ham!“

„Det er haardt nok!“ sagde Jan medfølende. „Men I

har da bidt godt fra Jer begge to. Jeg synes godt om en Mand, der kan slaas, saadan som Du sloges, da jeg kom til. Er der noget, jeg kan hjælpe dig med?“

„Jeg dør snart nu!“ sagde Fyren ligegyldigt, og at dømme efter Blodet, der sivede ned ad hans Skjorte og bredte sig i en stedse voksende Pøl omkring ham, var det sandsynligt, at han havde Ret. Ivrig efter paa en eller anden Maade at vise sin gode Vilje trak Jan sit store, røde Lommetørklæde frem og lagde sig paa Knæ for at forbinde en gabende Flænge tværsover Mandens venstre Underarm, hvorfra det lyse Hjerteblod straalede hedt ved hvert Pulsslag. Idet han bøjede sig ned, løftede den Saarede Blikket og saa over hans Skulder.

„Pas paa!“ skreg han. Næppe var Ordene ude af hans Mund, før Jan med et Ryk havde kastet sig til Siden og var kommet paa Benene. Det var i sidste Øjeblik. En af de Kinesere, som han havde anset for døde, maatte have kastet Kniven, der sad dirrende i Væggen tæt ved Lascarens Arm.

Jan stirrede paa de Faldne — alle som En saa de ud til at være stendøde.

„Det var ham der,“ raabte Lascaren ophidset og pegede paa den ene af de to, Jan havde strakt til Jorden med sin Stok. „Jag Kniven i den Søn af en Hund!“

Men saadan var den store Normand ikke. Han maatte først være sikker i sin Sag. Han gik hen og bøjede sig over den udstrakte, tilsyneladende livløse Skikkelse for at undersøge den nøjere. I det samme aabnede et Par skæve Øjne sig og mødte hans, glimtende af et saa afsindigt Had, at han for tilbage. Derved frelste han lige netop Synet, thi Kineseren huggede med en lynsnar Bevægelse efter hans Øjne med sine lange Negle.

Forbløffet og rasende over dette uventede Angreb

rakte Jan om efter Kniven. Men inden hans Haand kom saa langt, var Kineseren sprunget ivejret som en Vildkat, havde omklamret ham med Arme og Ben og bestræbte sig af al Magt for at sætte Tænderne i Struben paa ham. Dette skete saa ufattelig hurtigt, og Angrebet var i sin dyriske Vildskab saa overvældende, at det et Øjeblik opfyldte Jan med en Væmmelse, der næsten mindede om Rædsel. Men saa gav Raseriet ham Kræfterne tilbage; han sled dette Væsen løs fra sig og slængte ham saa eftertrykkeligt bagover ned i Stenbroen, at det ikke var paakrævet at forfølge Sagen videre. Først da han omhyggeligt og ved Hjælp af sin Kniv havde undersøgt alle Ligene, vendte han tilbage til den saarede Lascar, der sad støttet op mod Væggen.

„Tak skal Du have, min Ven!“ sagde han blot.

„Du er stærk og tapper — ligesom *han* var“, svarede Lascaren mat med et Nik henimod den dræbte Englænder. „Giv mig mere Arrak. Jeg har noget at sige Dig. Skynd Dig, for jeg gaar snart.“

Jan bragte ham et nyt Krusfuld, som han skyllede i sig. Dernæst fremtog han fra en Pung i sit knyttede Silkeskærf hastigt en Stump Papir og glattede den ud med sine skælvende Fingre. Jan saa, at det var et Slags plumpt udført Kort, tegnet med Tusch og mærket med malayiske Skrifttegn. Lascaren saa sig omkring med et vildt Blik, der allerede var begyndt at sløres.

„Er Du vis paa, det er ude med dem alle?“ spurgte han.

„Bestemt!“ svarede Jan højlig interesseret.

„De vil gøre alt for at dræbe Dig,“ fortsatte den døende. „Lad dem ikke faa Held til det. Hvis Du lader dem faa Perlerne, skal mit Genfærd forbitre Dig Resten af Dine Dage.“

„Jeg skal ikke lade dem slaa mig ihjel og heller ikke lade dem faa Perlerne, hvis det er dem, hele Besværet er kommet over. Stol kun paa det," svarede Jan beroligende og rakte sin store Haand ud efter dette Papir, der aabenbart var værdifuldt nok til, at Folk satte Livet ind paa at besidde det.

Manden gav det fra sig med famlende Hænder, men fulgte det med et vildt Blik i de vidtaabne, sorte Øjne.

„Det viser, hvor Vraget af Djunken ligger, paa syv otte Favne, tæt ved Land. Perlerne er i Dækshuset, hvor *han* gemte dem. Damperen stod paa et Rev, blev slaaet til Vrag, og vi kom til, netop som Baadene var ved at sætte af. Vi sænkede dem alle og fik fat i Perlerne. I en Storm næste Nat blev Djunken sat paa Skæret af en Strøm, vi ikke kendte. Kun fem af os slap iland — for der var mange Hajer og „Dræbere" den Nat. *Han* og jeg var de eneste, der vidste nok til at tegne det Kort."

Den døende Sørøver — for det var jo det, han efter sit eget Udsagn var — sank her forover med Hovedet ned mod sine Knæ; men med en mægtig Kraftanstrængelse rettede han sig op endnu en Gang og fastnaglede Jan Laurvik med et frygteligt Blik.

„Hvis du vover at lade de Tævesønner faa fat i dem, kommer jeg tilbage og kvæler Dig, naar Du sover", stønnede han og strakte pludselig en benet Finger stift frem mod Normandens Ansigt. Et underligt, rødt Lys glimtede et Nu i de vidtaabne Øjne og sluktes. Med et Suk væltede han død over paa Siden med Hovedet hvilende paa den dræbte Englænders Fødder.

II

Jan Laurvik betragtede overbærende den livløse Skikkelse. „Lad ham saa have været en blodtørstig Røver;

han havde da baade Mod og Hjertelag, naar det gjaldt hans Kammerat!“ mumlede han.

Med Papiret foldet sammen og skjult indeni sin store Næve gik han først hen og kiggede ved Porten for at se, om nogen af de fordrevne Slubberter skulde vove sig tilbage igen. Da han havde beroliget sig i saa Henseende, undersøgte han endnu en Gang alle de Faldne for at overtyde sig om, at de virkelig var saa døde, som de saa ud til. Dernæst gav han sig til at se nøjere paa dette værdifulde Papir, der jo syntes at indeholde saa mange lokkende Muligheder. Han vidste, at de hurtiggaaende Dampskibe, der medførte Udbyttet af Perlefiskeriet, altid fulgtes med spændt Opmærksomhed af de talrige Sørøverdjunker, som huserede i disse Farvande. De var derfor altid ved Bevæbning indrettede paa at afvise alle Anslag. Men hvis et Forlis stødte til, var Øjeblikket maaske kommet for Sørøverne, og Jan forstod, at den Historie, han lige havde hørt, slet ikke var utrolig.

Kortskitsen viste sig at være raat udført, men meget let at tyde. Det indtegnede Land genkendte Jan straks som en Kyststrækning paa Østsiden af Java; men det Sted, hvor Djunken var sunket, gik forbipasserende Skibe helst i en stor Bue udenom. Det var en stejl, øde og ubeboet Kyst; der var upaalidelig Ankergrund og en stærk og lunefuldt skiftende Strøm. Det var nu saameget desto bedre for Arbejdets Skyld, tænkte Jan, saa risikerede man ikke saa let at blive forstyrret. Hvis nu blot den Sørøverdjunke havde været saa venlig at lægge sig tilhvile, hvor der ikke var for dybt for en Dykker at arbejde!

Jan skulde netop til skyndsomst at forlade dette gruopvækkende Sted, der snart maatte blive Genstand for

ubehagelige Undersøgelser og naarsomhelst kunde blive Skuepladsen for nye, oprivende Scener, da en ny Tanke pludselig slog ned i ham. Det var detteher dyrebare Papir, det hele havde drejet sig om. De flygtede Slyngler vilde utvivlsomt, saasnart de turde, komme tilbage for at lede efter det. Naar de saa ikke fandt det, vilde de slutte sig til, at han havde det, og vilde sikkert være paa Spor efter ham med det samme. Det betød, at han Dag og Nat maatte være paa sin Post mod Overfald. Ligesaa utiltalende var Tanken om, at han saa vilde blive nødt til at udruste en sværtbevæbnet Ekspedition for at faa fat i Perlerne. Hans stolte Luftkasteller sank jammerligt igrus — han fik saamænd nok ikke andet ud af det hele end en Kniv i Struben.

Idet han stod og spekulerede paa en Udvej, fik han Øje paa en Tuschflaske, i hvilken der sad en af de smaa, sylspidse Pensler, Østens Folk bruger at skrive med. Dette heldige Træf vakte ham til Daad. Sekunderne var nu saa kostbare som selve Perlerne, men han fik fat i Skrivepenslen og udførte i al Hast en anvendelig Kopi af Kortet paa Bagsiden af et Brev, han havde i Lommen. Dernæst foretog han med størst mulig Omhu en ubetydelig Rettelse i Originalen, saa at denne nu som Vragets Plads angav en dyb Fjord et halvthundrede Sømil østenfor dets virkelige Beliggenhed. Da dette var besørget til hans Tilfredshed, anbragte han Kortet i dets tidligere Gemmested i den døde Sørøvers Bælte og skyndte sig bort. Først da han kom tilbage til den europæiske Bydel, følte han sig sikker. Her, hvor han færdedes mellem Hvide og var kendt og agtet som den dygtigste Dykker i Arkipelaget, vidste han, at han ikke risikerede at blive sat i Forbindelse med et Klammeri mellem drukne Sørøvere og Lascarer. Hvad den dræbte

Englænder angik, kunde der næppe være Tvivl om, at Singapores Politi vidste god Besked om ham.

Jan Laurvik havde selv lidt opsparet Kapital, men han havde Brug for en paalidelig Kompagnon med flere Penge. Hvad der desforuden behøvedes, sagde hans Erfaring ham straks. Man maatte anskaffe sig en særlig sødygtig, lille Dampbaad med saa kraftig Maskine, at den kunde klare sig paa den farlige Kyst, og endvidere bevæbnet for at kunne holde lurende Sørøverdjunker fra Livet. Dette lille, udsøgte Fartøj maatte bemandes med ligesaa udsøgte Folk og helst med saa faa som muligt; ved et voveligt Foretagende som dette vilde det nemlig være absolut nødvendigt at indrømme hver af Deltagerne en passende Part i Udbyttet. Jo færre der vidste Besked, desto ringere Udsigt var der desuden til, at Hemmeligheden sivede ud, og Jan var næsten endnu mere bange for, at den hollandske Regering skulde faa Færten af noget, end for at Sørøverne skulde finde hans Spor.

Indtil et vist Punkt faldt det ham ikke svært at faa den døde Sørøvers Historie til at stemme. Han havde hørt om den hollandske Damper *Viecht*'s Forlis paa et Rev udfor Kysten af Celebes, hvor Sørøvere havde foranstaltet en Massakre paa baade Passagerer og Mandskab, saa at kun nogle faa Overlevende i den mindste af Baadene slap derfra. Det var saadan noget som otte Maaneder, siden dette ske. Forsigtige underhaands Forespørgsler bragte for Dagen, at *Viecht* havde medført Perler til en Værdi af mindst 300,000 Dollars. Oplysningerne var overbevisende nok og Summen stor nok til, at han fandt det Umagen værd at vove et Forsøg.

Med Nordboens hele Sindighed overvejede Jan Laur-

vik alle disse Enkeltheder og traf Bestemmelse om, hvordan han skulde gribe Sagen an. Da det først var overstaaet, skred han straks til Handling. Først telegraferede han til en vis Kaptajn Jerry Parsons i Kalkutta om for enhver Pris at begive sig med den snarest afgaaende Damper til Singapore. Dernæst begyndte han i al Stilhed at se sig om efter det Fartøj, han havde Brug for og efter en passende Udrustning til dette.

Kaptajn Jerry Parsons var Ny-Englænder og skrev sig oprindelig fra Portland, Maine. Han havde været Hvalfanger, Guldgraver, Koprahandler, kommanderende General i en mellemamerikansk Republik og Faarefarmer i Australien. For Øjeblikket drev han en mere eller mindre lovmedholdelig Handel med kostelige Stene blandt indiske Smaafyrster og Rigmænd. Han satte Vinding højt, men Eventyr endnu højere.

Da han læste Telegrammet fra sin gode Ven Jan Laurvik, forstod han, at der var Udsigt til begge disse Goder. Vel tilmode begav han sig uopholdeligt til Dampskibskontoret, fik oplyst, at en af P. & O.-Baadene skulde afgaa næste Morgen, og bestilte sig en Billet. Under hele Rejsen morede han sig med at gætte paa, hvad det kunde være, Jan havde i Kikkerten, og pudsigt nok var Perler næsten den eneste Ting, han ikke skænkede en Tanke.

Da Kaptajn Jerry ankom til Singapore, fortalte Jan Laurvik ham Historien om den døde Sørøvers Kort.

„Lad os se paa Kortet!“ sagde han og gumlede stærkt paa sin utændte Manilla.

Jan kom frem med sin Kopi, som Ny-Englænderen uden at mæle et Ord omhyggeligt undersøgte i flere Minutter.

„Det er jo ikke stort at gaa efter!“ sagde han om-

sider afvisende. „Tror Du virkelig, det Utyske var til at stole paa?“

„Ja, paa sin Maade,“ svarede Jan med Overbevisning. „Han var sikkert tro som Guld mod en Ven, men kunde med koldt Blod skære Halsen over paa Tusind andre, som han ikke havde noget tilovers for.“

„Hvornaar skal vi afsted?“ spurgte Kaptajn Jerry. Først nu, da han helt og holdent havde bestemt sig, strøg han en Tændstik og tændte omhyggeligt sin Cerut.

Den store Normands Ansigt lyste, og han rakte fornøjet Haanden frem. Dette Haandslag var al den Kontrakt, der behøvedes mellem de to.

„Lad os sige imorgen Aften!“ svarede han.

„Godt,“ sagde Ny-Englænderen, „saa trækker jeg nogle Kontanter imorgen tidlig.“

Det Fartøj, Jan havde bestemt sig for at leje, var en hurtiggaaende, sødygtig Slæbedamper, meget anvendelig, omend ikke synderligt bekvem. Han beholdt dens Maskinmester, en snedig og faamælt Skotte. Som Skibsfører var Kaptajn Jerry selvskrevet. Endelig havde han til Mandskab udset sig en lille, tør Walliser og to store, vejrbidte Yankeesømænd. Hver enkelt af disse fires Ærlighed og Paalidelighed mente han med sit Kendskab til Mennesker at kunne stole paa, og han gav dem en delvis Forklaring paa, af hvad Art Foretagendet var, samt tilbød dem foruden deres Hyre en smuk, procentvis Andel i de Skatte, det maatte lykkes ham at hæve. Han havde aabenbart truffet et klogt Valg, for de fire Mænd slog alle som en til med Begejstring.

Slæbedamperen var hurtiggaaende nok til at løbe fra Alverdens Sørøverdjunker, men der var den Fare, at den kunde blive overfaldet, naar den laa forankret, medens Laurvik var under Vandet. Derfor forsynede han den

med en Maximkanon til at anbringe paa Ruffet og bevæbnede Mandskabet med Winchester Repetérrifler.

Med denne Udrustning mente han sig sikker mod enhver Fare, der kunde møde ham oven Vande. Med Hensyn til de undersøiske Farer var han ikke fuldt saa rolig; dem stod han jo alene overfor, og han havde ikke glemt sin Ven Sørøverens uhyggelige Advarsel mod Hajerne og „Dræberne". Hajerne tog Jan Laurvik sig nu ikke synderlig nær. „Dræberen" eller Spækhuggeren, denne lille, hurtige og glubske Hval, der ikke kender til Frygt for noget levende Væsen, havde han derimod den allerstørste Respekt for.

Dagen efter Kaptajn Jerrys Ankomst dampede Slæbebaaden *Saravak* om Aftenen i al Stilhed ud af Havnen. Da dette var noget, den jævnligt gjorde, faldt ingen paa at gøre Bemærkninger i den Anledning, og Sørøvernes talrige Spioner i Byen kunde umuligt opfatte det som en Begivenhed, der var værd at lægge Mærke til.

Udrejsen, først Passagen gennem Strædet og dernæst den berygtede Tur over Javahavet, forløb saa ufattelig heldigt, at Nordmanden, der aldrig helt havde aflagt sit Hjemlands Overtro, begyndte at føle sig urolig. Hele Vejen var Søen stille som en Mølledam, og ingen mødte de, der kunde tænkes at blive nærgaaende eller komme med næsvise Spørgsmaal. Jan stolede ikke paa Lykken, naar den smilede saa altfor imødekommende. Men Kaptajn Jerry beroligede ham ved at forsikre, at der blev nok saa meget mere Besvær siden, og pudsigt nok var det netop denne forunderlige Trøst, der skulde til for at sprede Jans daarlige Humør.

Det usædvanlige Vindstille gjorde det muligt for dem at holde tæt ind under Land, da de kom til den Del af Kysten, hvor de maatte holde Udkig efter de i Sørøverens

Kort angivne Mærker. De glatte Dønninger lagde en skumhvid Stribe om alle Rev og Skær, og Søen var saa glasklar grøn, at de slap for meget kedeligt Arbejde med at lodde sig frem. Da de kom lige ret udfor et lavt Næs, som de allerede i nogen Tid havde betragtet, bredte dette sig ud og antog pludselig et Omrids som en tvepuklet Kamel, der knælede med Siden ud mod Søen — nøjagtigt som beskrevet i Jans Kort. Hinsides det igen skar en smal Bugt sig ind, og tværsover Mundingen af denne Bugt strakte det Rev sig, som Sørøverdjunken var forlist paa. Revet laa midt i Bugten med et vanskelig farbart Løb paa begge Sider, og nu ved Lavvande viste det Tænder og sydede i Dragsuget. Ved Højvande maatte det derimod være helt skjult og en vel tilrettelagt Fælde for Skibe. Efter Kortet laa Vraget paa saadan noget som otte Favne Vand omtrent midtvejs paa Revets Yderbue. Inde bag Revet maatte der være lidt Læ for Søerne, hvis Nordosten skulde give sig til at blæse, og derinde lykkedes det at finde nogenlunde god Ankergrund. Under Udførelsen af de forberedende Lodskud og saa selvfølgelig under selve Dykkerarbejdet havde Jan kun Brug for Storbaaden. For nu til det yderste at udnytte dette ufattelige Havblik, der syntes indrettet paa at jævne alle Vanskeligheder for Eventyrerne, blev der straks taget fat. Endnu inden en halv Time var gaaet, efter at *Sarawak's* Anker var i Bund, laa Jan med hele Dykkerindretningen i Storbaaden paa Ydersiden af Revet, med Kaptajn Jerry til at sørge for Luftpumpen og den skotske Maskinmester til at passe Motoren.

III

Langs Revets Yderside, i en Dybde af otte til tolv Favne, strakte sig en Klippeafsats, der skraanede jævnt flere

hundrede Meter udefter, for saa at falde brat af til selve den vældige Havdybde. I det varme Vand over Afsatsen herskede der et myldrende Liv. Mellem kæmpemæssige, prægtigt farvede Havplanter smuttede alle Slags forunderlige Fisk, som i deres uventede Farvepragt endog overgik Omgivelserne. Gennem de berylgrønne Vande oplyste Tropesolens Straaler dunkelt en underfuld Have, af hvis Blomster de fleste havde Liv og bevægede sig. Skrækindjagende at se til var mange af dem og deres Omrids ligesaa forbløffende som deres Farvepragt, men i dette utilstrækkelige, flimrende Lys, der for et menneskeligt Øje snarere var et grønligt, svagt gennemsigtigt Mørke, var alle Farver næsten udslettede. Der maatte andre Øjne til for at skille dem ud fra hverandre, Øjne, som var indrettet paa Dybet og Dunkelheden.

Ogsaa paa de vældige Dybder udenfor Klippeafsatsen vrimlede det med svømmende, krybende og ubevægelige Væsner af enhver tænkelig Art og Beskrivelse — og ofte slet ikke til at beskrive — lige fra Skabninger saa bittesmaa, at en hel Koloni af dem kunde faa Plads i et Naaleøje, til den kæmpemæssige, tiarmede Blæksprutte, hvis pæreformede Krop var et halvthundrede Fod lang, og hvis Fangarme bugtede sig som Kvælerslanger og havde en Rækkevidde af tyve til tredive Fod. Under en naadeløs og uophørlig Kamp for Tilværelsen befolkede alle disse Væsner Mørket med dets hastige Fosforglimt af Flygtninges og Forfølgeres pilende Legemer, aad eller blev ædt, uden at det satte sig noget Spor i den umaalelige Stilhed.

Virkningerne af den vedvarende Ro paa Overfladen havde ad uransagelige Veje bredt sig selv til disse Beboere af Underverdenen og gjorde dem rastløse, saa at mange af dem lod sig forlede til at søge op i højere Vandlag, hvor

En Sværdfisk paa syv, otte Fod kom kom hurtigt svømmende en halv Snes Fod højere oppe — (Pag. 139.)

det herskende Halvlys var uvant og farligt for dem. Blandt de, der saaledes havde faaet Vandrelyst i Kroppen, var flere af de blegtfarvede Kæmpeblæksprutter. Et af disse Uhyrer kom langt ude i rum Sø helt op i Overfladen og bredte sig i det utrygge Sollys. Dens frygtelige Fangarme strakte sig og rullede sig sammen som Slanger, indtil en stor Spermacethval, der ikke var meget længere end den selv, tilfældigt kom forbi, graadigt gik løs paa den og aad den op.

Et andet af de rastløse Uhyre holdt dog sin Lyst til Forandring inden for Sømmelighedens Grænser. Den steg tilvejrs i det grønlige Tusmørke som et grufuldt og uhyre Spøgelse, til den naaede Afsatsen paa Revet. Forskellen paa Lyset var allerede nu større, end den egentlig syntes om. Her paa Revet, hvor der var fuldt op af mange Slags uvant Føde, var der Afveksling nok til at stille den tilfreds. Idet den bevægede sig hen langs Afsatsen, stoppede den sig undervejs med alt, hvad der kom svømmende indenfor de lynsnare Fangearmes Rækkevidde, og naaede saaledes hen til Vraget af Djunken.

Dens uhyre, stirrende, sorte Øjenkrystaller, der opfangede selv den sparsomste Smule Lys, maatte naturligvis straks blive opmærksomme paa saa besynderlig en Ting som Vraget. Det var jo helt forskelligt fra alle Formationer i Havbunden, den før havde set. Med en vis Forsigtighed strakte den en Kæmpearm frem for at undersøge Sagen. Men ved Berøringen med det fremmedartede Stof trak Armen sig forskrækket sammen, og det blege Uhyre veg tilbage. Vraget laa imidlertid lige saa stille som før og syntes ikke at have farlige Hensigter. Muligvis kunde denne Tingest ved nærmere Undersøgelse alligevel vise sig at være god at æde, og Blæksprutten var sulten. Det var den nu forresten altid, thi

Safterne i dens store Mave — og den var næsten ikke andet end Mave — virkede saa uimodstaaeligt og saa prompte, at hvad den end slugte, blev fordøjet næsten i samme Øjeblik, det var fortæret. Siden den slog sig ned paa Revet, havde den allerede grebet og ædt to mindre Hajer paa seks, otte Fod og en Savfisk paa en halv Snes Fod, som ikke havde været paa deres Post mod en saa uvant Fare. Foruden denne solidere Kost var talrige, mindre Ofre af alle Slags behændigt blevet puffet ind i den umættelige Kværn, der førte ned i Maven paa den, og lige sulten var den endda. Den forsøgte sig atter, at begynde med ret forsigtigt, med Vraget, og snart havde de bevægelige Fangarme med deres følsomme Spidser og Sugeskaale omsluttet det fra Stævn til Stævn og undersøgt det baade udvendigt og indvendigt. I Skrogets mørke Indre fandt de uundgaaelige Følere nogle Fisk og Bløddyr, som havde gemt sig, og paa den usynlige Underside langs Kølen lod der sig hente en behagelig Høst af forankrede Krebsdyr; men af Ligene af Sørøverne, som var gaaet med ned ved det pludselige Forlis, var der forlængst ikke andet tilbage end Knoglerne, og dem havde Havets Hærskarer af Aadselædere poleret saa glatte som Elfenben.

Medens det vældige, blege Uhyre var optaget af at undersøge Vraget, passede de store, udvældende, sorte Øjespejle med en aldrig svigtende Aarvaagenhed paa alt, hvad der gled forbi. Saaledes kom en Savfisk paa syv, otte Fod sorgløst og hurtigt svømmende en halv Snes Fod højere oppe, og i samme Nu skød en graalig Arm ivejret og fortøjede den med de skæbnesvangre Sugeskaale. Den kraftige og glubske Fisk kastede sig forgæves hid og did for at slippe fri; forgæves søgte den at skyde mod Bunden og jage sit Sværd i det oppustede Uhyre.

I Løbet af et Par Sekunder havde flere Fangearme slynget sig om den, og snart var al Modstandskraft knuget ud af den, saa den kunde trækkes ned og stoppes ind i Sejrherrens forfærdelige Mund.

Medens Uhyrets Mund endnu arbejdede med Resterne af dette Maaltid, opdagede det en tendannet og solid, sort Skikkelse, der langsomt svømmede forbi mellem dets Øjne og den blanke Havflade. Som lamslaaet af Skræk ved dette Syn laa Blæksprutten pludselig ganske stille og dækkede sig, saa godt den kunde, tæt ind til Vraget med alle de før saa virksomme Arme hvilende paa Bunden. Den mørke Skikkelse deroppe, som var omtrent halvt saa lang som den selv, kunde ikke være andet end en Hval, og en Hval var det eneste Væsen den havde Grund til at frygte. Imod Hvalens frygtelige Kæber kunde hverken dens knugende Fangarme eller dens sønderslidende Næb udrette det mindste, og dens bløde, ubeskyttede Krop var fuldkomment prisgivet.

Det var ikke en Spermacethval, men et Eksemplar af den langt mindre — og langt mere glubske — Art, der hedder Spækhuggeren eller „Dræberen." Den var imidlertid ude efter andet Bytte og fik ikke Øje paa den vældige Blæksprutte, der krøb sammen paa Bunden, saa den forsvandt snart. Dens Tilsynekomst havde dog for en kort Stund ødelagt Uhyrets Appetit. Istedetfor hele Tiden at gøre Jagt paa noget at æde saa Blæksprutten sig nu om efter et Sted, hvor den kunde gemme sig; her i det fri kunde den jo ikke være rolig et Øjeblik længere.

Lige bagved Vraget hævede Klippen sig som en stejl Væg fra Bunden og helt op til Overkanten af Revet. Langs Foden af Væggen havde der dannet sig en Række lave Huler derved, at forgængelige Stenarter var smuld-

ret bort under et skraanende Lag af mere modstandsdygtigt Materiale. Den rummeligste af disse Huler mundede ud lige bag Vraget og var netop, hvad Uhyret havde Brug for. Det skubbede sig i en Fart baglængs derind og fyldte Hulrummet helt ud med sin uhyggelige, opsvulmede Krop. Ved Hulens Port holdt de ubevægelige, blæksorte Kæmpeøjne Vagt og saa alt, og de ti blegtspættede Fangarme, der hver for sig inderst var tykkere end en voksen Mands Laar, laa udstrakt og skjult mellem Havplanterne paa Bunden, parat til lynsnart at kaste sig over ethvert Offer, som kom indenfor Rækkevidde.

Uhyret havde ikke mere end netop faaet indrettet sig i sit nye Tilflugtssted, da et mærkeligt Væsen langsomt kom dalende gennem de flimrende, grønne Vande lige over Vraget og saaledes kom ind i de frygtelige Øjnes Synsfelt. Det var ikke fuldt saa langt som den Sværdfisk, Blæksprutten nylig havde slugt, men det var tykt og rundt at se til og desuden mere afstumpet i begge Ender end nogen Fisk, den før havde set. Det havde vældige, runde, hvælvede Øjne, og fra dets Hoved og fra den ene af de sære, runde og tykke Finner stod et Par smækre Følehorn lige tilvejrs og rakte sig saa højt op mod Overfladen, at den ikke kunde se nogen Afslutning paa dem. Det var virkelig et højst besynderligt Væsen, men den var vis paa, at det var fortræffeligt at æde. Det kriblede af Forventning i dens Fangarme, der laa skjult mellem de mangefarvede Havplanter og holdt sig parat til det Øjeblik, da Byttet kom nær nok.

Det traf sig imidlertid saaledes, at da det mærkelige Væsen uden den mindste Bevægelse med Finnerne endelig kom nær nok, tonede ogsaa de mørke Omrids af „Dræberen“ frem paany, idet den svømmede forbi højt oppe. Uhyret forandrede i samme Øjeblik sine Planer

og tabte al Interesse for den Nyankomne. Nu gjaldt det kun om at gøre sig usynlig. Den Nyankomne landede paa Vraget i lige lykkelig Uvidenhed om de Rædsler, der lurede i Nærheden, og om den sorte Skildvagt ovenover, famlede sig kejtet henad Dækket og forsvandt ind i Kahytten med de to tynde „Følehorn“ hængende efter sig.

IV

Da Jan Laurvik i sin moderne og gennemprøvede Dykkerdragt gik tilbunds i det grønne Dyb, var det for ham kun en dagligdags Affære; det var hans Profession, og han skred ganske roligt til Sagen. Han havde fuld Tillid til sig selv og sin Duelighed, til sin Udrustning og til sin Medhjælper, Kaptajn Jerry. Hvis en eller anden Haj eller Savfisk skulde vise sig særlig paatrængende, havde han en svær, langbladet og tveægget Kniv at forsvare sig med. Denne Kniv, der var langt det bedste Vaaben for en Dykker, sad i en Skede ved hans Hofte og havde en Fangsnor i Skaftet, for at han ikke skulde miste den. Desuden medførte han et lille, elektrisk Batteri, der gav Strøm til en kraftig Lampe foran paa Hjælmringen lige over Øjnene.

Gennem sin lange Erfaring i Dybdelodning og Eftersøgning af Vrag havde Jan Laurvik erhvervet sig en rent utrolig Sikkerhed. Da han nødig vilde spilde mere Tid end højst nødvendigt paa den ret store Dybde, havde han i dette Tilfælde foretaget sine Lodskud med særlig Omhu og blev derfor heller ikke overrasket ved at lande netop paa Vraget af en Djunke. Da Vraget endvidere ikke var ret gammelt, kunde han med nogen Sikkerhed gaa ud fra, at det var den Djunke, han var ude efter. Vraget stod i Bunden næsten paa ret Køl, og da han kendte

den Type Fartøj ud og ind, voldte det ham ingen Vanskelighed at orientere sig.

I det trange Skab af et Dækshus, der tjente Djunken som Kahyt, var Perlerne altsaa efter Sørøverens Udsagn at finde. Døren stod aaben. Han satte Strømmen paa, og ved det spøgelseagtige Lys, der fra Lampen sivede ud i det grønne Mørke, opdagede han, at han stod Ansigt til Ansigt med en lille, hæslig Husgud af skarlagenrød og forgyldt Lak. Han vidste, at det maatte være Lak og det af den fineste Slags, for ikke andet end det og saa det pure Guld kunde have modstaaet Havvandets Angreb i saa mange Maaneder. Inde i sit Kobber og Gummihylster maatte Jan le for sig selv af dette Vidnesbyrd om Sørøvernes Fromhed. Men saa slog det ham, at en Mand som Sørøverkaptajnen rimeligvis havde vidst at drage praktisk Nytte af saa stor en Fromhed. Kunde der tænkes nogen bedre Vogter af Skatten end selve Guden? Da han flyttede den lille, straalende Mandsling bort fra Alteret, viste det sig, at samme Alter var hult, og at der i dette sikre Gemmested laa adskillige Pakker. Hver Pakke var med stor Omhu og Nøjagtighed indsvøbt i Silkevoksdug. Jan kendte særdeles godt den Slags Pakker af Udseende, og saa koldblodig han end var, begyndte hans Hjerte dog at hamre, saa det gjorde ondt, da det gik op for ham, hvilken Skat han havde for sig. Nu mærkede han, at han begyndte at blive lidt medtaget af Vandets Tryk og den fortættede Luft i Hjælmen, hvorfor han, saa hurtigt det lod sig gøre, bandt samtlige Pakker solidt fast ved sit Bælte og vendte sig for at gaa ud af Kahytten. Bagefter maatte han ned en Gang til for at hente Lakguden, og hvad der ellers kunde være at finde af Værdi.

Jan vendte sig altsaa for at gaa ud af Kahytten, men

i det samme veg han tilbage, gysende af Frygt og Væmmelse. En smækker, levende Tingest, hvidlig af Farve og tæt besat med smaa, ligblaa Pletter, bugtede sig søgende indad Døren og satte sig fast paa hans Arm med Sugeskaale, der var bløde at se til, men holdt ved, som skulde de aldrig slippe.

Jan vidste øjeblikkelig, hvad den blege, bugtende Fremtoning var for noget, og hurtig som Lynet greb han til Kniven. Med et rask Snit kappede han Spidsen, der holdt ham, midt over; den var paa det Sted vel et Par Tommer tyk. Den saarede Stump trak sig sammen som en overhugget Regnorm, og Jan satte i et Spring udad Døren og signaliserede som en Rasende til dem deroppe om at hale ham op. Men i samme Øjeblik rakte to til af de hvidlige, slangeagtige Rædsler sig ind over Rælingen og satte sig fast paa ham — den ene paa højre Arm, saa den var næsten hjælpeløs, og den anden paa venstre Ben lige ovenfor Knæet. Han følte, at hans Signal omgaaende blev besvaret med et kraftigt Træk i Tovet, men han var forankret til Vraget, som var han fastvokset til det.

Jan Laurvik havde aldrig følt Angsten knuge sig om Hjertet som nu, men trods Rædselen mistede han ikke et Øjeblik sin Aandsnærværelse. Han vidste, at en Styrkeprøve mellem hans Kammerater højt oppe i den lille Baad og en Kæmpeblæksprutte som denne vilde være fuldkomment meningsløs. Han havde aabenbart begaaet en Fejl ved at vove sig ud af Kahytten. Med venste Haand signaliserede han vildt om at faa „slakt Tov“, og samtidig lykkedes det ham trods det lammende Greb om højre Arm at snitte Spidsen af den Fangarm, der sad fast paa hans Ben. I et Nu skiftede han Kniven over i venstre Haand, skar højre Arm fri og sprang tilbage mod Døren·

Jans Tanke var at hvis han kunde holde sig lige indenfor Kahytsdøren, havde han en Mulighed for at forsvare sig. Var han helt uden Dækning, vilde det ikke vare længe, inden Fangarmene omslyngede og knuste ham og klemte ham ind mellem Uhyrets Kæber; men her i den smalle Døraabning kunde han dog maaske klare sig, hvis han brugte Kniven flinkt. Han naaede Døren og kom godt nok inden for, men i det samme blev han forfærdet over at se den tykke Stump, han lige havde skaaret Spidsen af, komme farende ind efter sig og med sine større og mere uimodstaaelige Sugeskaale sætte sig fast midt paa hans Bryst. Gysende skar han hele Rækken af med et eneste langt Snit og vendte sig derpaa lynsnart for at amputere endnu en bleg Spids, som havde faaet anbragt sig paa hans Hjælm.

Jan havde god Grund til at være taknemmelig over at være naaet ind ad Døren, for nu kom hele det forfærdelige, vridende Bundt Kæmpeorme, ti i Tal, farende mod Døraabningen, tilsyneladende uden at lade sig anfægte af Snit og Saar. Jans Kniv blinkede hid og did, men lige saa rask han skar sig fri af et Greb, mærkede han nye sætte sig fast. Jo mere han skar og huggede, desto frygteligere blev det desuden, for Sugeskaalene blev stedse større, og selve Fangarmene saa tykke og vanskelige at faa over. Ikke mindre end tre af de djævelske Plageaander havde nu fat i hans højre Ben nedenfor Knæet og begyndte at hale det ud gennem Døren. Jan snittede løs paa dem som en Gal, men ikke med nogen afgørende Virkning, for i samme Øjeblik greb en fjerde Fangarm fat i hans Arm nedenfor Albuen. Han fik netop Tid til paany at skifte Kniven over i venstre Haand og klamre sig til Dørgrebet, da et pludseligt Ryk næsten rev Hjælmen af Hovedet paa ham. Der turde han ikke kom-

me med Kniven, for hvis han med det samme kom til at skære i Gummislangen, der vedligeholdt Luftilførslen, druknede han jo som en Rotte i et Hul. Der var ikke andet at gøre end at klamre sig til Dørgrebet og af al Magt kappe væk paa de Fangarme, der var indenfor Rækkevidde. Kunde han blive dem kvit, haabede han ved at kaste sig bagover at faa den ovenpaa Hjælmen indenfor sit Synsfelt, saa han uden Fare kunde bruge Kniven. Men netop som Halsringens Tryk var ved at blive ganske ulideligt, slap hans Hoved pludselig fri. En af de store Sugeskiver havde knust Glasset i den elektriske Lampe og lukket sig sammen om Lampens Poler. Den Fornemmelse kunde den aabenbart ikke lide, thi den slap straks og fandt et nyt Holdepunkt paa Jans venstre Arm.

Nu var han næsten helt hjælpeløs og kunde hverken føre Kniven frit med den ene eller den anden af sine Hænder. Han mærkede, hvordan Trækket i det højre Ben langsomt halede ham udad Døren. Ved at kaste sig bagover og lidt ind bag Dørkarmen opnaaede han at staa bedre fast og tillige at faa en Smule Albuerum igen. Til sit sidste Aandedræt vilde han kæmpe og stritte imod, men han følte, at hans Udsigter nu var saa smaa som vel muligt. Frygt for Døden tyngede ham ikke; dertil havde han altfor ofte koldblodigt set den i Øjnene, men Tanken om den særlige Dødsmaade, der forestod ham, opfyldte hans Sjæl med den inderligste Modbydelighed. Denne Rædsel skulde ikke blive mindre ved det Syn, der netop nu aabenbarede sig for ham. En vældig, blegtspættet, spedalsk udseende Kolos kom langsomt væltende ind over Rælingen. Det første, han saa af den, var to store, blanksorte ovale Linser, der sad tæt sammen lige over det Sted, hvor Fangarmene udgik fra. Disse kæmpemæssige, forfærdelige, udtryksløse Øjne var rettet imod ham.

Her kom Uhyret endelig ombord for at se efter, hvad det var for en Skabning, der voldte alt det Besvær.

Jan saa, at Kampen var ved at være forbi, men denne Erkendelse fik ham ikke til at give op, den bragte snarere hans Nerver og Muskler til at yde deres yderste. Ved en uhyre Kraftanstrængelse lykkedes det ham med Kniven at naa den Fangarm, der holdt hans højre Arm. Da han fik den befriet, var det som en hel Benaadning i Dødsdommen, og han brugte sit skarpe Vaaben med en saa rasende Iver, at det lykkedes ham at faa trukket sig næsten helt ind i Kahytten, før Mareridtet igen var over ham. Imidlertid havde Uhyret faaet sin Kæmpekrop løftet op paa Dækket. De to forfærdelige Øjne rykkede ganske langsomt nærmere, og under dem saa han Munden, den slimede, klæbrige Mund, forventningsfuldt lukke sig op og i.

Ved dette Syn skyllede som en Bølge af Galskab gennem Jan Laurviks stakkels, overbelastede Hjerne. Hans Aarer syntes at svulme af friske Kræfter, som om ingen Bedrift var for vældig for ham at udføre. Han var lige paa Nippet til at ophøre med al Modstand for at kaste sig langt ind mellem Fangarmene og begrave sin store Dolk til Hæftet i disse ubeskrivelige Øjne. Det vilde idetmindste være en Tilfredsstillelse at tvinge dem til at forandre Udtryk, og bagefter — ja, bagefter blev der vel altid en Udvej!

Inden han kunde bringe denne fortvivlede Plan til Udførelse blev der imidlertid virkelig en Udvej. Jan bemærkede en pludselig Formørkelse omkring sig. Uhyret havde aabenbart ogsaa bemærket den, for hver eneste af de grufulde, fægtende Arme trak sig brat sammen, saa at Jan pludselig stod fri og frank og lænede sig op mod Dørkarmen. I næste Øjeblik skød en vældig, sort Skygge

lodret ned paa Kødbjerget foran ham, og en voldsom Bevægelse i Vandet puffede ham selv baglængs ind i Kahytten.

Da den elektriske Lampe var knust, kunde Jan kun dunkelt følge den gigantiske Kamp, der nu udkæmpedes. Han var i en saadan Tilstand af Ophidselse, at han helt glemte den nye Fare, som truede ham selv. I Stridens Hede kunde en af de tumlende Kolosser let komme til at klemme Kahytten flad eller bringe Luftslange og Livline i Ulave, og i begge Tilfælde vilde det straks være forbi med Jan. Men i Sammenligning med den modbydelige Død, han lige paa saa underfuld Maade var blevet frelst fra, syntes en saadan Udgang ikke længere særligt frygtelig. Aldeles betaget iagttog han, hvorledes den hævnende Aand, der var kommet ham til Undsætning, nu for frem.

Med sit grundige Kendskab til Havet og dets Beboere kunde han ikke være i Tvivl om, hvad det var for et Væsen. Det var en „Dræber“ eller Spækhugger — den farligste og vildeste af alle Havets glubende Kæmper. Jan saa, hvordan dens brede Kæber klippede hele tre af de vældige Fangearme over paa en Gang, tæt oppe ved Roden. Resten af dem lagde deres ækle Bugter omkring den, men for dens uimodstaaelige Kraft sprængtes deres Senevæv fra hinanden som sønderslidte Fortøjninger. Store Stykker af Uhyrets modbydelige Kød blev bidt af og slængt tilside. Omsider fik Dræberen et godt Tag om hele Uhyrets Hoved, hvorpaa den begyndte at ruske sit store Bytte frem og tilbage, ligesom en Bulldog vilde ruske et velnæret Faar. Pludselig rettede de fægtende Fangarme sig slapt ud. Jan forstod, at Kampen var forbi, og at det var paa højе Tid, han forsvandt til roligere Omgivelser. Han signaliserede voldsomt og blev

halet op uden at vække sin Befriers farlige Opmærksomhed. Da Kaptajn Jerry trak ham ind over Rælingen, sank han bevidstløs sammen i Bunden af Baaden.

Da Jan atter kom til sig selv, laa han i sin Køje ombord paa *Sarawak*. Baade hans Nerver og hans Kæmpekræfter var brudt helt sammen efter den overstaaede Anspændelse, derpaa var Besvimelsen gledet jævnt over i en tung Søvn, og da han nu vaagnede, satte han sig overende med et Ryk. Kaptajn Jerry stod ved Siden af ham, sprækkefærdig af Nysgerrighed, og ogsaa den skotske Maskinmester var tilstede.

„Naa Partner, Du kom da godt nok frem med Varerne!" sagde Kaptajn Jerry. „De er rigtige nok, kan Du stole paa. Men vi sad heroppe og havde ligesom paa Fornemmelsen, at Du morede Dig lidt rigeligt for Dig selv der nede. Hvad var der løs?"

„Det var selveste Helvede!" svarede Jan gysende. Dernæst greb han fat i Kaptajn Jerrys Haand og følte paa den som for at overbevise sig om, at den hørte Virkeligheden til, eller som han havde Behov at komme i Berøring med menneskeligt Kød og Blod for at faa sin Fornuft tilbage.

„Uh!" sagde han og svingede sig ud af Køjen. Lad mig komme ud i Solen igen! Lad mig faa Himlen at se igen! Jeg skal nok fortælle Dig om det altsammen siden, Jerry, men sig mig nu først og fremmest, om jeg havde alle Pakkerne med op?"

„Jeg skulde mene det!" svarede Kaptajn Jerry. „Der var ikke mindre end seks bundet fast paa Dig. Efter hvad jeg kan se, er de ærligt deres trehundredeoghalvtreds Tusinde værd!"

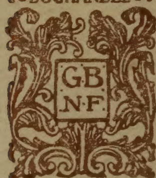
„Naa! Lad os saa slippe væk herfra, saa saare vi kan faa Dampen op," sagde Jan. „Der er flere Sager der-

nede, tror jeg — Bunker maaske — men jeg vil ikke selv gaa ned igen eller sende nogen anden derned for alle de Milioner, vi nogensinde har hørt om. Mc Wha, hvorlænge varer det, før vi kan røre Skruen?"

„Ti Minutter eller deromkring," svarede Skotten.

„All right! Saasnart vi er ude af denne forbandede Bugt og kommer rundt om „Kamelen" derhenne, skal jeg fortælle Jer, hvordan der er at være nede i det fine, grønne Vand."

INDHOLD

PRINTED IN DENMARK
GYLDENDALS FORLAGSTRYKKERI
KJØBENHAVN